

Inițiativa Reformei
Autorităților Publice
Locale și Serviciului Public

Institutul pentru o Societate Deschisă

Cum se scrie un Studiu de Politici Publice efectiv

*Ghid pentru Consilierii de Politici Publice
din Europa Centrală și de Est*

Eóin Young și Lisa Quinn

IGI Documents

Inițiativa Reformei
Autorităților Publice
Locale și Serviciului Public

Nádor u. 11., H-1051, Budapesta, Ungaria
lgprog@osi.hu · <http://lgi.osi.hu> · Tel: (36-1) 327-3104 · Fax: (36-1) 327-3105

Cum se scrie un studiu de politici publice efectiv este o lucrare care vine în ajutorul consilierilor de politici publice pe parcursul întregului proces de planificare, elaborare și publicare a studiilor de politici publice. Analiza și opinia descrisă în acest ghid este bazată pe părerea că studiul este un instrument intenționat de comunicare al comunității de politici publice. De fapt, acest ghid nu doar detaliază natura studiului de politici publice propriu-zis, dar și se axează asupra conținutului studiului de politici publice și rolul acestuia în comunitate. Pentru un începător, ghidul oferă un punct util de pornire în procesul de devenire a unui autor calificat de studii de politici publice; pentru un consilier experimentat în studiile de politici publice, acest ghid oferă posibilitatea elaborării ulterioare prin reflectarea asupra diferitor abordări în procesul de scrierea a unui studiu de politică publică.

Pentru a vă putea oferi susținere în procesul de elaborare a studiului de politici publice, acest ghid include multe particularități utile și interactive, spre exemplu: elaborarea și planificarea unei liste de control la finele secțiunilor importante și boxe cu cuvinte cheie pe marginea textului. Mai mult ca atât, au fost incluse multe posibilități de analiză a studiilor de politici publice publicate pentru a permite reflectarea asupra diverselor abordări pe care le pot avea autorii.

Acest ghid, fiind, în mare parte, elaborat în scopul studierii individuale, de asemenea, servește drept suport în predarea disciplinei de scriere / elaborare a studiilor de politici publice. Astfel, sperăm că acest ghid va aduce o contribuție semnificativă în dezvoltarea comunității de politici publice în Europa Centrală și de Est.

Institutul pentru o Societate Deschisă
TM și Copyright © 2002 Institutul Societatea Deschisă

Cum se scrie un Studiu de Politici Publice efectiv

*Ghid pentru Consilierii de Politici Publice
din Europa Centrală și de Est*

Eóin Young și Lisa Quinn

Inițiativa Reformei Autorităților Publice Locale și Serviciului Public

Institutul pentru o Societate Deschisă

Adresa

Nádor utca 11.,
H-1051, Budapesta, Ungaria

Adresa poștală

CP nr. 519
H-1357, Budapesta, Ungaria

Telefon

(36-1) 327-3104

Fax

(36-1) 327-3105

E-mail

lgprog@osi.hu

Web site

<http://lgi.osi.hu/>

A fost publicat prima data în anul 2002 de către Inițiativa Reformei Autorităților Publice Locale și Serviciului Public, Institutul pentru o Societate Deschisă Budapesta.

© OSI/LGI, 2002

ISBN: 963 9419 39 7

TM și Copyright © 2002 Institutul pentru o Societate Deschisă

Inițiativa Reformei
Autorităților Publice
Locale și Serviciului Public

Toate drepturile sînt rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi re-imprimată sau reprodușă sau utilizată, sub orice formă sau prin orice mijloc electronic, mecanic sau altfel, știut acum sau inventat ulterior, inclusiv fotocopiarea și înregistrarea în oricare sistem de stocare a informației sau retragere, fără permisiunea în scrisă a editorilor.

Copii ale cărții pot fi comandate prin e-mail sau poștă la LGI.
Publicată la Budapesta, Ungaria, Iulie 2002.
Design și machetare de Createch Ltd.

CUVÎNT ÎNAINTE

În ultimii ani, noi, cei de la Inițiativa Reformei Autorităților Publice Locale și Serviciului Public (LGI), Institutul pentru o Societate Deschisă – Budapesta, am început să ne mișcăm treptat spre noi forme ale dezvoltării internaționale. Dincolo de activitățile tradițional stabilite, acordarea de granturi și consolidarea capacităților, sîntem activ implicați în elaborarea și promovarea de politici publice. De aceea, lucrăm cu parteneri noi și rezultatele noastre au fost, de asemenea, ajustate: LGI comandă mai multe studii de politici publice, oferă mai multe granturi membrilor din rețeaua noastră profesională pentru implementarea studiilor de politici publice comparative și aplicate, și cooperăm cu organizațiile internaționale în formularea de politici publice și instruire.

În Europa Centrală și de Est, ne confruntăm cu probleme specifice: limba engleză este a doua limbă de vorbire a partenerilor noștri și autorilor de politici publice vizate, dar este pe larg utilizată ca formă de comunicare. Autorii de politici publice, deseori, prezintă ideile sale în limba locală și engleză, atunci, cînd comunică cu investitori străini, donatori și consilieri.

Obiectivul nostru, în acest ghid, este oferirea unei asistențe în elaborarea studiilor de politici publice. Acesta reprezintă un manual care poate fi, de asemenea, utilizat ca ghid de referință. Dar, dat fiind faptul că este construit în baza literaturii vaste privind cercetarea de politici publice, elaborarea și publicarea studiilor de politici publice, ghidul poate fi utilizat și ca material de bază pentru cursurile de instruire privind elaborarea de studii de politici publice.

Sperăm că analiștii de politici publice, cercetătorii și savanții vor găsi această publicație utilă. Atît pentru LGI, cît și pentru beneficiarii potențiali ai proiectelor noastre, ameliorarea calității viitoarelor publicații este esențială. Studiile, rapoartele, articolele și cărțile trebuiesc prezentate într-o formă care este general acceptată de comunitatea de elaborare a politicilor publice și de audiența vizată a consilierilor de politici publice.

Această publicație face parte din „Inițiativa de Politici Publice” a LGI care a fost inițiată ca suport pentru think tankuri și autorii de politici publice din regiune. Acest program oferă sfat în gestionarea și susținere profesională a institutelor de politici publice nou create. Sîntem ferm convinși că aceste puncte de reper în elaborarea unui studiu de politici publice vor ajuta aceste centre de politici publice și alți parteneri și, astfel, colegii noștri vor beneficia din plin de tendințele de politici publice din regiune.

LGI este recunoscător Eóin Young și Lisa Quinn pentru lucrul lor excelent în elaborarea și editarea acestei publicații. Am primit sfaturi și comentarii profesionale din partea lui José de Barros, Petra Kovács, Péter Radó și Viola Zentai pe parcursul pregătirii acestui ghid. Lucrarea anterioară a lui Sarolta Kérészy și Eva Figder a contribuit, de asemenea, la elaborarea acestei publicații.

Gábor Péteri
LGI, Director Studii

DECLARAȚIE

Studierea comunității de politici publice din Europa Centrală și de Est și natura documentelor a fost esențială în elaborării acestui ghid. Astfel, autorii ar dori să exprime mulțumiri următoarelor persoane de la LGI, care au oferit, cu generozitate, din timpul lor pentru ajustarea și suplinirea conținutului acestei cărți: Gábor Péteri, Petra Kovács, José de Barros, Viola Zentai și Tom Bass. De asemenea, se aduc mulțumiri Băncii Mondiale pentru permisiunea de a utiliza în această carte, cu scop analitic, extrase din exemplele de politici publice. Și, în final, sîntem recunoscători lui Judit Kovács pentru designul și machetarea acestei cărți.

Dacă cititorii doresc să-și expună comentariile sau părerile asupra acestei cărți, vă rugăm să ne contactați la eoyn@bos.org.yu sau lisa@bos.org.yu.

Autorii: Eóin Young și Lisa Quinn
Centrul de Perfecționare Academică și Profesională
Școala Deschisă Belgrad

CUPRINS

1	Introducere	1
2	Comunitatea de Politici Publice	5
2.1	Defnirea de Politică Publică	5
2.2	Membrii Comunității de Politici Publice	6
2.3	De la Științe Politice la Studii de Politici	8
2.4	Studii de politici ca disciplină aplicată	10
3	Procesul de elaborare a politicilor publice	12
3.1	Ciclul politicii publice	12
3.2	Rolul studiului în procesul de elaborare a politicilor publice	16
3.3	Diseminarea propriilor idei despre politicile publice	17
4	Studiul de politici publice: sumar	18
4.1	Diferite tipuri de studii de politici publice: studiul și analiza de politică publică	19
5	Studiul de politici publice: elementele structurale și textuale	22
5.1	Sinteza studiului de politică publică	23
5.2	Titlu	24
5.3	Cuprins	27
	5.3.1 Lista Tabelelor și / sau Desenelor	29
5.4	Abstract sau sumar executiv	31
5.5	Introducere	36
5.6	Descrierea problemei	42
	5.6.1 Construirea descrierii problemei: structură și argumentare	43
	5.6.2 Construirea descrierii problemei: text și argumentare	49
5.7	Opțiunile de politici publice	58
	5.7.1 Construirea opțiunii de politici publice: structură și argumentare	59
	5.7.2 Construirea opțiunii de politici publice: text și argumentare	59
5.8	Concluzii și Recomandări	71
5.9	Notițe finale	78
5.10	Bibliografia	80
5.11	Anexe	81
5.12	Index	83
6	Publicarea studiului de politici publice	85
6.1	Elaborarea studiului de politici publice pentru un anumit editor	85
6.2	Pregătirea manuscrisului pentru depunere	86
6.3	Depunerea manuscrisului	93
6.4	Lucrul cu editorul înainte de publicare	94

7	Remarci finale	96
Anexe		
	Anexa A: Exemple de introduceri	97
	Anexa B: APA ghid de citare	102
	Anexa C: Utilizarea limbajului în redactarea listei de control	106
Referințe		
Desene		
	Desenul 1.1: Structura ghidului	2
	Desenul 2.1: Comunitatea de Politici Publice din perspectiva Consilierului de Politici Publice	7
	Desenul 2.2: Cadrul Disciplinar	9
	Desenul 3.1: Ciclul Politicii Publice	12
Tabele		
	Tabela 4.1: Diferențele dintre studiile de politici publice din domeniul studiului și analizei de politici publice	20

1.

1. INTRODUCERE

Dezvoltarea cunoștințelor și capacităților de scriere a unui studiu de politici publice efectiv pentru editare într-o altă limbă decât cea maternă, necesită nu doar cunoștințe bune a limbii propriu-zise, dar și devenirea unui membru al comunității de politici publice pentru care documentul în cauză este scris. Membrii comunității de politici publice, cărora li se adresează acest ghid, sînt consilierii de politici publice, atît cercetătorii cît și analiștii de politici publice. Acești consilieri de politici publice înțeleg cu ușurință abordările, scopurile, convențiile și a limbajul comunității, la fel ca și instrumentele de comunicare utilizate de comunitatea de politici publice în procesul de elaborare a politicilor. Cu toate acestea, participarea Dvs. în comunitate va fi, de asemenea, influențată de condițiile specifice ale conținutului local.

Fiind membru al unei comunități de politici publice și înțelegerea convențiilor și instrumentelor acesteia este cheia spre elaborarea unui studiu de politici.

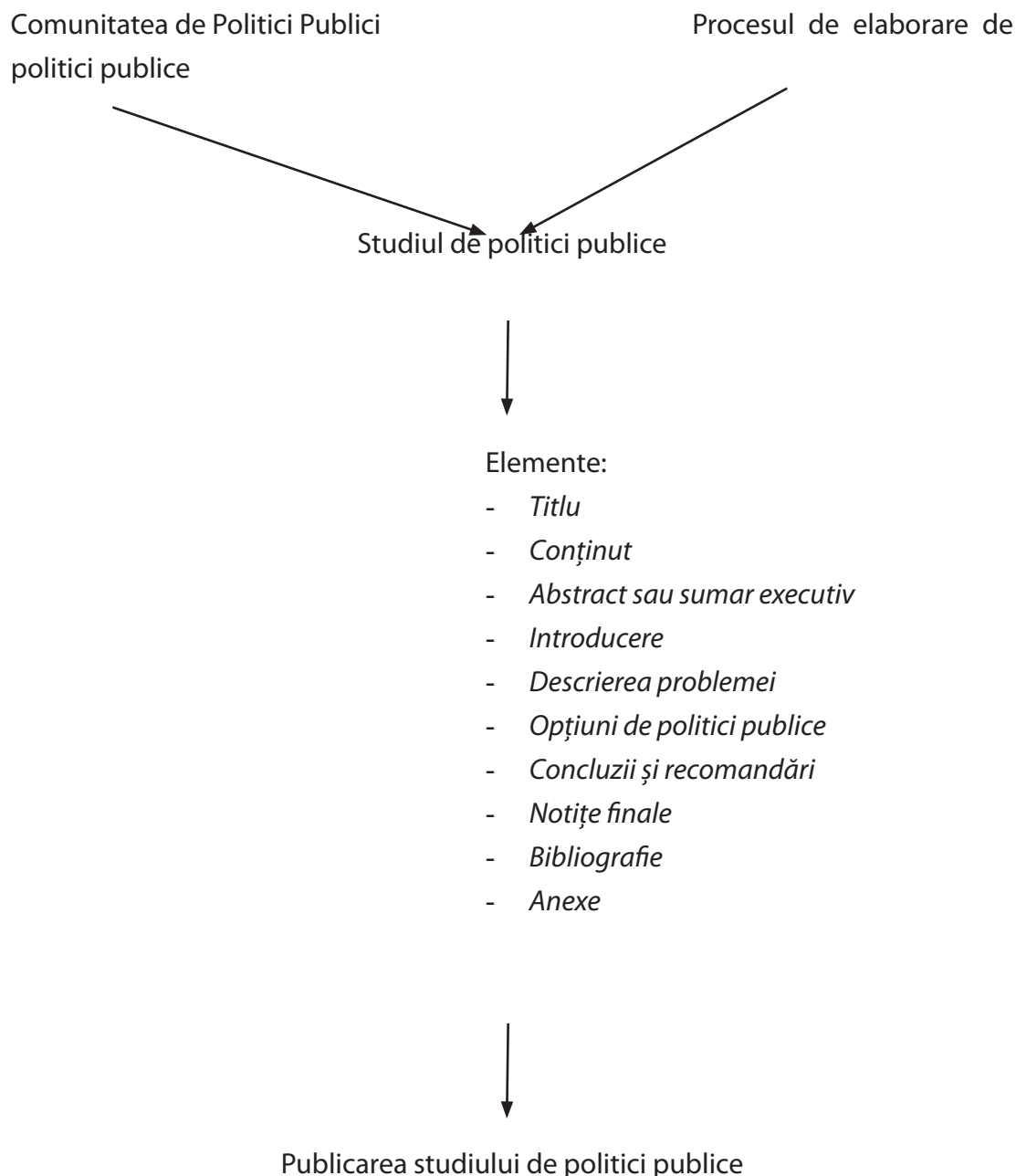
Adoptînd o astfel de abordare socială¹, această carte oferă multă informație privind comunitatea de politici publice, procesul de elaborare a politicilor și studiilor, dar nu mizează pe faptul că toată informația va fi direct aplicabilă contextului Dvs. Astfel, această carte poate oferi la maxim suport informațional în procesul de cunoaștere și lucru. Puteți deveni unui autor de politici publice calificat, dacă veți ști cum să aplicați situației proprii informația desprinsă din acest ghid. În baza acestei perspective sociale, ghidul are drept scop să ofere susținere în:

- analiza și reflectarea asupra naturii comunității de politici publice din care faceți parte;
- examinarea rolului studiului de politici publice ca instrument de luare a deciziei în procesul de elaborare a politicilor publice;
- aprofundarea cunoștințelor și capacităților asupra elementelor structurale și textuale ale studiului de politici publice;
- toate etapele procesului de elaborarea și publicare a studiului de politici publice.

Acest ghid descrie elaborarea unui studiu ca instrument folosit de comunitatea de politici publice în procesul de aplicare a politicilor și oferă o descriere detaliată a elementelor majore ale studiului de politici publice, punînd accent asupra procesului de publicare a unui astfel de document. Desenul de mai jos oferă o privire generală asupra acestui ghid:

¹ Abordarea socială adoptată în această carte a fost, în mare măsură, influențată de lucrările lui Berkenkotter și Huckin (1993); Hyland (2000); Johns (1997); Miller (1984); Russell (1997), și Swales (1990).

Desen 1.1 Structura ghidului

Accentul primordial este pus asupra studiilor elaborate în domeniul analizei de politici publice.

O discuție sumară privind accentul și abordarea adoptată în procesul de elaborare a acestui ghid poate fi de folos în utilizarea acestei cărți în modul cel mai eficient. Particularitatea studiului și descrierea detaliată a acestuia denotă specificitatea domeniului studierii politicilor publice. Alegerea reflectă necesitatea susținerii numeroaselor studii noi de politici publice care sînt efectuate la momentul în Europa Centrală și de Est în cadrul studiilor de politici publice. Acest ghid este adresat, în primul rînd, cercetătorilor de politici publice. Analizii de politici publice, de asemenea, pot beneficia

de această carte, fiind într-o relația apropiată cu domeniile de studiere a politicilor și analiză a politicilor; tipurile de studii elaborate în aceste două domenii sînt analizate în primele secțiuni ale acestei cărți.

Descrierea studiului de politici publice este bazată pe analiza minuțioasă a studiilor de politici publice publicate, interviurilor cu specialiștii în politici regionali și descrierilor selective din domeniu. Studiile de politici publice recent publicate și axate pe probleme regionale au fost selectate ca exemple de analiză pentru a obține o viziune asupra convențiilor curente ale acestor documente și la care se fac referințe pe parcursul întregii lucrări:

- (i) „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995);
- (ii) „Competiția deschisă, Transparență și Imparțialitate în autoritățile publice locale în contractarea serviciilor publice” (Baar, 2001);
- (iii) „Între Apreciere Activă, Aprobare Pasivă și Retragere Dubioasă” (Swaniewicz, 2001);
- (iv) „De la unitar la pluralism; Politica bine acordată a minorităților din România” (Horváth și Scacco, 2001);
- (v) „Legătura dintre Competiție și Politicile de Comerț în țările din Europa Centrală și de Est” (Hoekman și Mavroidis, 1994).

Pentru a maximaliza posibilitățile de învățare din această carte, se recomandă să citiți versiunile depline ale acestor exemple².

Înțelegînd mai bine rolul pe care îl are fiecare element al studiului de politici publice, particularitățile comune structurale și textuale, abordările autorilor adoptate la elaborarea studiilor de politici publice vă vor oferi o bază sigură pentru elaborarea propriului studiu de politici publice. În acest scop, au fost introduse extracte din cinci studii de politici publice publicate cu scopul de analiză pe parcursul secțiunii cinci în boxa „Analiza studiului de politici publice publicat”. Este important de menționat că aceste exemple sînt utilizate cu scopul de a evidenția și examina anumite probleme, și nu sînt considerate drept „modele” de studii de politici publice. De fapt, luînd în considerație complexitatea factorilor contextuali care există la momentul elaborării și publicării fiecărui studiu de politici publice, nu poate exista un astfel de model universal.

Bazîndu-ne pe faptul că acumularea cunoștințelor și capacităților este un proces activ de dezvoltare de tip „învățăm din practică”³, un număr de liste de control pentru planificare și elaborare au fost introduse pe parcursul

² Detaliile privind posibilitatea de descărcare din Internet a versiunilor depline ale celor cinci studii de politici publice exemplificate mai sus este inclusă în secțiunea de Referințe din această carte.

³ Ideile învățării individuale și în bază de sarcini într-un context englez internațional au fost influențate de lucrările lui Breen (1987); Hutchinson și Waters (1987); Illich (1970); Knowles (1983); Nunan (1988); și Widdowson (1998).

ghidului . Adresînd întrebări, aceste liste de control sînt elaborate pentru a oferi susținerea în toate etapele de planificare, scriere și editare a studiului Dvs. de politici publice.

Sperăm că această carte va servi drept instrument eficient în procesul de elaborare a unui studiu de politici publice efectiv, și, mai mult ca atît, veți obține rezultate de succes în urma publicării studiului de politici publice.

2. COMUNITATEA DE POLITICI PUBLICE

Această secțiune prezintă o descriere succintă a comunității și disciplinei implicate în procesul de elaborare a politicilor publice. Pentru începătorii din domeniu, aceasta oferă o introducere de bază; pentru specialiștii cu experiență în politici publice oferă o șansă de a reflecta asupra concepțiilor principale care guvernează lucrul Dvs. În cele din urmă, s-a pus accent asupra comunității, este pentru ca Dvs., în calitate de autor, să cunoașteți ideile cheie, idealurile, valorile și contextul care redau aspectul și forma studiului de politici publice ale acestei comunități.

Această secțiune începe cu unele reflecții asupra varietății mari de definiții de politici publice în comunitate. Ulterior, sînt discutate numărul membrilor și rolurile lor în comunitatea de politici publice. Următoarea sub-secție oferă informație cu privire la istoria disciplinei studiilor de politici publice; și, în final, se pune accentul pe factorii care definesc studiile de politici publice ca disciplină aplicată.

2.1 Definirea de Politică Publică

Diverse studii de politici publice au oferit mai multe definiții ale acestui termen care variau de la exemple vaste, așa ca „Orice activitate pe care Guvernul o poate îndeplini” (Dye, 1992 citat din Anderson, 1994, p.4) la altele care ofereau unele caracteristici mai specifice, spre exemplu „o anumită direcție de acțiune urmată de un actor sau grup de actori în soluționarea unei probleme sau sarcini” (Anderson, p.5). Pentru a reda un tablou al diversității opiniei reprezentate în acest domeniu, este necesar de a elucida varietatea concepțiilor cheie incluse în definiții. Conform lui Anderson, iată care este lista elementelor principale:

Politicile Publice sînt:

- *O acțiune guvernamentală;*

Politicile publice sînt acțiuni implementate de o instituție guvernamentală care are autoritatea legislativă, politică și financiară de a realiza această acțiune.

- *O reacție la necesitățile sau problemele lumii reale;*

Politica publică caută să reacționeze la necesitățile sau problemele concrete ale unei societăți sau grupurilor dintr-o societate, spre exemplu, a cetățenilor, a organizațiilor

ne-guvernamentale (ONG), sau a instituțiilor guvernamentale.

- *Elaborate cu un scop;*

Politicile publice caută să îndeplinească un anumit set de obiective elaborate, care reprezintă o încercare de a soluționa sau analiza o necesitate anumită în comunitatea vizată.

- *Direcții de acțiune;*

Politicile publice nu reprezintă, de obicei, doar o singură decizie, acțiune sau reacție, ci o abordare sau strategie elaborată.

- *Decizie de a face ceva sau nu;*

Politica publică identificată se poate manifesta în încercarea de a soluționa o problemă sau poate fi bazată pe părerea că problema va fi soluționată în cadrul politicii publice curente, astfel, lipsind necesitatea unei acțiuni.

- *Efectuate de un singur actor sau de un grup de actori;*

Politica publică poate fi implementată de un singur reprezentant al Guvernului sau instituției sau de mulți actori.

- *Justificări de acțiuni;*

O politică publică identificată include, de obicei, o afirmație care stă la baza politicii.

- *Decizii luate.*

Politicile publice sînt, de regulă, decizii deja luate, și nu sînt intenții sau promisiuni.

2.2 Membrii Comunității de politici publice

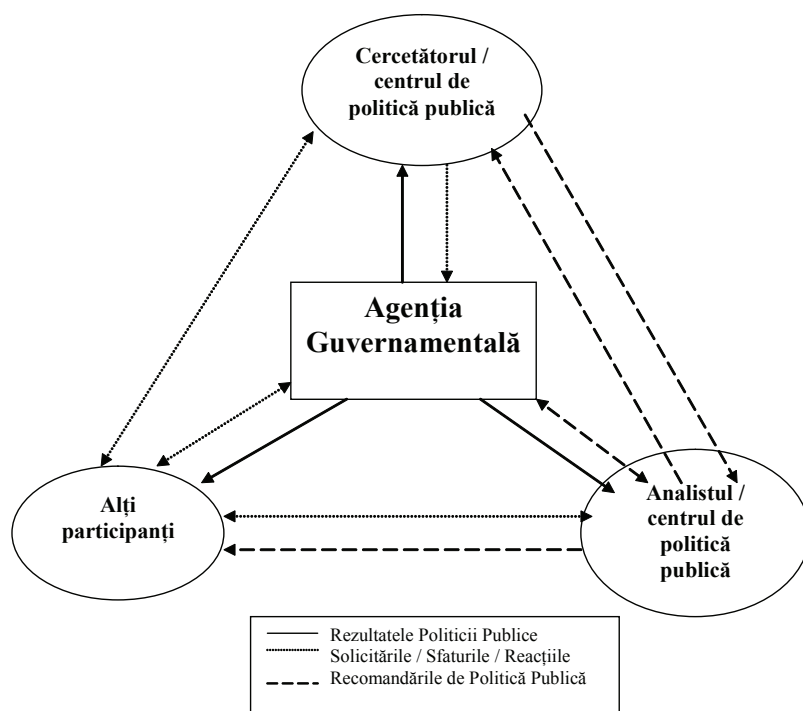
Procesul de elaborare a politicilor publice are impact direct asupra societății, și, de aceea, oamenii implicați în proces la diferite nivele sînt, de regulă, numeroși și diverși. Acești indivizi sau grupuri, care au un interes direct sau indirect în rezultatele deciziei politicii publice, spre exemplu participanții, pot fi agențiile guvernamentale, consilierii de politici publice și o varietate mare de grupuri ne-

Comunitatea de politici publice este un grup divers de participanți.

guvernamentale sau comunități și indivizi. În centrul acestei comunități stă agenția guvernamentală relevantă sau agenții care au menirea de a soluționa problema sau chestiunea în discuție. În unele cazuri, analistul de politici publice, centrul de politici publice sau think tankul poate intra într-o relație directă de consiliere cu agenția guvernamentală în calitate de clientul său. În acest caz, agenția guvernamentală va căuta ca acest analist sau centru de politici publice să studieze detaliat problema și să facă unele recomandări care ar sta la baza politicii Guvernului. De fapt, baza empirică a acestor studii detaliate este cercetarea anterioară efectuată de centrele de studii privind politicile aplicate în soluționarea problemelor discutate. Necățind la faptul că această relație directă dintre analist și Guvern nu pe larg răspîndită în Europa Centrală și de Est, mulți cercetători, analiști și centre de politici publice tind să influențeze dezbaterile de politici asupra problemelor separate. Acest lucru este atins prin publicarea studiilor lor, care pot fi aduse la cunoștința publicului de politici publice și oferite prin intermediul media și altor metode.

Nu este necesar de menționat că în orice societate democratică, toți participanții se străduiesc să susțină opțiunea de politică publică preferată prin orice metode efective, spre exemplu, prin intermediul agențiilor guvernamentale responsabile, prin intermediul altor reprezentanți ai Guvernului / Parlamentului sau prin intermediul media. Acești participanți pot fi ONG, organizații guvernamentale internaționale, consilieri sau centre de politici publice, autorități publice locale, partide politice, grupuri din comunitate, uniune sau cetățeni. Desenul 2.1 reprezintă comunitatea vastă și relațiile în ea din punctul de vedere al consilierului de politici publice.

Desenul 2.1 Comunitatea de politici publice din perspectiva consilierului de politici publice

2.3 De la Științele Politici la Studii de Politici⁴

Peter De Leon (1994, citat în Howlett și Ramesch, 1994, p. 18) susține că „studiile despre politica publică au o istorie lungă și un trecut scurt: adică, politicile de Guvern au fost problema multor studii în ultimul mileniu, chiar dacă examinarea sistematică datează cu doar câteva decenii în urmă”. De fapt, doar de la sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial, evoluția studiilor de politici publice a apărut în baza realizării faptului că adițional tradiționalei științei politice, s-a aflat nevoia unei păreri și reflecții asupra activității Guvernelor. Idealurile de bază din acest domeniu sînt divizate în trei categorii:

- *caracterul multi-disciplinar*

Știința despre politică prezintă păreri, studii și metodologii din punct de vedere al științei, dar a dezvoltat abordări proprii odată cu evoluția disciplinei.

- *soluționarea problemelor*

Accentul se pune pe soluționarea problemelor din lumea reală care există într-o societate specifică.

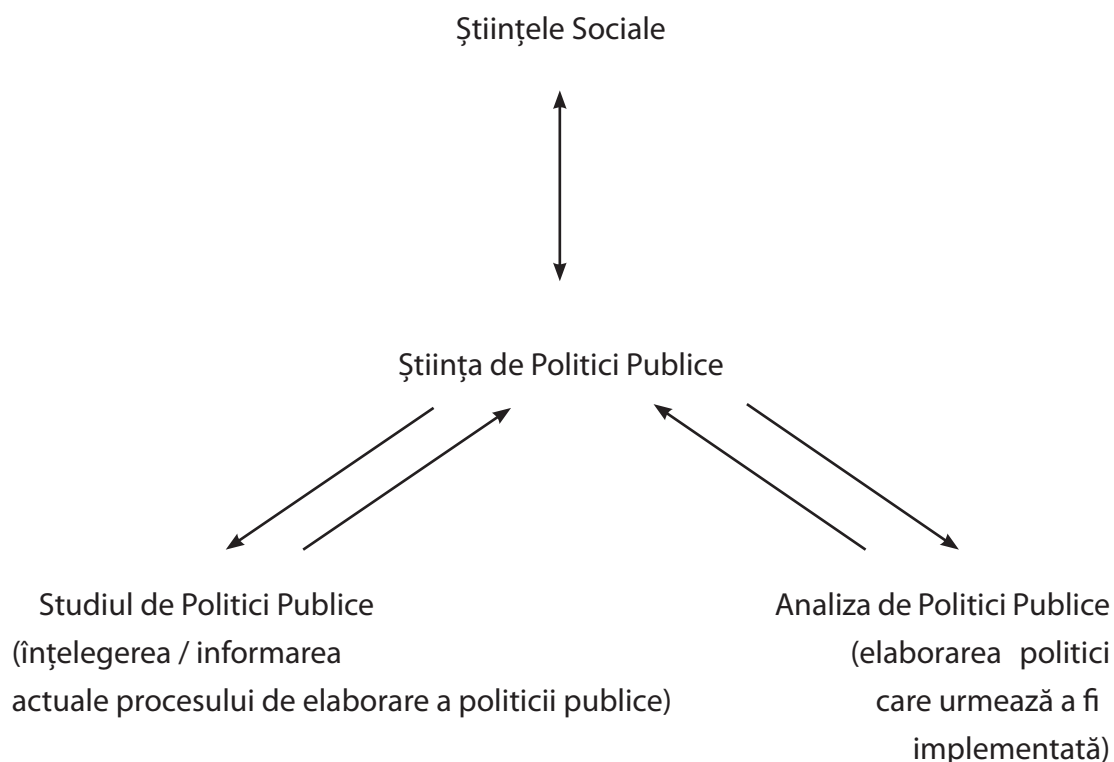
- *caracterul normativ*

Deși tendința de a prescrie un cadru normativ recent este în declin, multe din alegerile care trebuiesc făcute în cadrul studiilor de politici publice necesită să fie ghidate de anumite valori.

Pe parcursul timpului, disciplina științei despre politici publice a fost divizată în două tabere. Prima este studiul de politică care caută să înțeleagă și să informeze asupra procesului de elaborare de politici publice prin efectuarea unui studiu primar asupra problemelor specifice. Domeniul studiului de politici publice este, de obicei, interesul grupurilor de cercetători de politici publice sau academicieni. A doua ramură a disciplinei este analiza de politici publice. Acest domeniu, mai mult motivat politic, caută să influențeze direct asupra rezultatelor reale prin elaborarea de politici publice pentru agențiile guvernamentale. Analiza de politici publice este, de obicei, efectuată de analiști sau centrele de politici / think tanks. Graficul de mai jos reprezintă cadrul disciplinar al științei de politici publice:

Trei idealuri ale științei despre politici: multi-disciplinaritate, soluționarea problemelor, normativitate.

Există două ramuri ale științei de politici: studiul de politici publice și analiza de politici publice.

Desenul 2.2: Cadrul Disciplinar

Abordările științei despre politicile publice au fost doar recent adoptate în Europa Centrală și de Est în perioada de tranziție. Astfel, disciplina este la o etapă primară de dezvoltare în această regiune, și divizarea funcțiilor și rolurilor nu este clar definită. Mai mult ca atât, faptul că analiza empirică riguroasă a analizei cadrelor de politici publice a început în regiune, denotă că marea parte a lucrului efectuat a fost accentuat asupra studiilor primare ale acestor cadre, și, anume, accentul este pus pe problemele studiului de politici publice. Cu toate acestea, mai cu seamă în anii 1990, multe think tankuri regionale aveau relația tradițională „consilier analist de politică publică – client” cu guvernele prin intermediul cărora ei veneau în susținerea politicilor publice ale susținătorilor lor internaționali, spre exemplu, Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional (Krastev, 2001). Trebuie de memorizat că, în lumea înalt politizată a politicilor publice din orice regiune sau context, schimbarea care are loc în politica publică nu este necesar bazată pe analiza empirică. În cadrul lumii politicii agresive și dinamice, motivele pur politice, așa ca îndeplinirea promisiunilor din campanii, care sînt catalizatorii schimbărilor, sînt mult mai răspîndite.

Știința de politici publice este în dezvoltare în Europa Centrală și de Est.

Lista de control în planificare

Pregătindu-ne să scriem un studiu de politică publică, trebuie să luăm în considerație următoarele puncte de reper:

- Cum ați caracteriza lucrarea Dvs.: studiu sau analiză de politică publică ?
- Care sînt actorii din comunitatea Dvs. de politici publice care ar fi interesați în problemele oglindite în lucrarea Dvs.?
- Cu cine doriți să comunicați direct sau indirect pe parcursul întregului studiu de politică publică?

2.4 Studii de politici publice ca disciplină aplicată

Recapitulînd idealurile și valorile din domeniul studiilor de politici publice, natura aplicativă a disciplinei este centrală. Există doi factori principali care diferențiază studiile de politici publice de academia tradițională:

- *Elaborarea de soluții pentru problemele din lumea reală*

Spre deosebire de academia tradițională, care se concentrează asupra construirii cunoștințelor în cadrul unui grup de semeni, studiile de politici publice trebuie să ia în vizor problemele din lumea reală și, astfel, să ofere recomandări și un cadru pentru aplicarea acestora în societatea vizată. Spre exemplu, nu este de ajuns să analizezi cauzele și modelele șomajului într-o societate anume pentru a contribui la înțelegerea lui ca fenomen social; un studiu de politică publică trebuie să aplice cunoștințele sale la situația concretă în baza înțelegerii cauzelor, demonstrînd că aceasta este o problemă din cadrul comunității respective și sugerînd o direcție de acțiuni pentru soluționarea acestei probleme. Astfel, corelația dintre problemă și soluționarea ei trebuie să stea la baza acestei discipline, ceea ce înseamnă că orice analiză efectuată trebuie să fie ghidată și menită cercetării cu un rezultat practic, realizabil și comprehensiv.

- *Prezentarea argumentelor bazate pe valori*

Cercetarea unui rezultat practic necesită nu doar o analiză bine elaborată și comprehensivă a tuturor informațiilor, dar, dat fiind faptul că problemele discutate sînt de o natură socială, cercetătorul sau analistul de politici publice trebuie să ajungă la unele considerațiuni bazate pe valori privind rezultatul care ar analiza cel mai bine problema respectivă. Astfel, propunerea de soluții specifice în mediul înalt politizat de politici publice și a unei audiențe atît de mari denotă importanța pe care o are lucrul unui specialist de politici publice: empirismul rece al analizei datelor

Este esențială corelația problemă-soluție.

Prezentarea argumentelor bazate pe valori conform analizei datelor.

și abilitatea de a convinge audiența de durabilitatea recomandărilor de politici publice. Cu alte cuvinte, prezentarea rezultatelor analizei nu este suficient pentru a avea un impact asupra dezbaterilor de politici publice pe marginea unei anumite probleme. Folosind această informație i ca dovadă într-un argument comprehensiv și coerent a poziției proprii, veți acorda lucrării proprii șansa cea mai bună de a avea un impact concret. Majone (1989) rezumă excelent această idee:

Asemeni unei intervenții chirurgicale, elaborarea de politici publice și oferirea sfaturilor aferente politicilor publice este un exercițiu de îndemânare, or noi nu judecăm performanțele de abilitate conform volumului de informație stocată în capul executantului sau volumul planificării formale. Mai exact, noi judecăm după criterii: planificarea potrivită în timp și atenția la detalii; capacitatea de a recunoaște limitele posibilului, de a utiliza creativ limitările și de a învăța din greșelile altora; abilitatea de a ascunde ce trebuie efectuat, dar de a convinge oamenii să facă ceea ce trebuie (p. 20).

3. Procesul de elaborare a politicilor publice

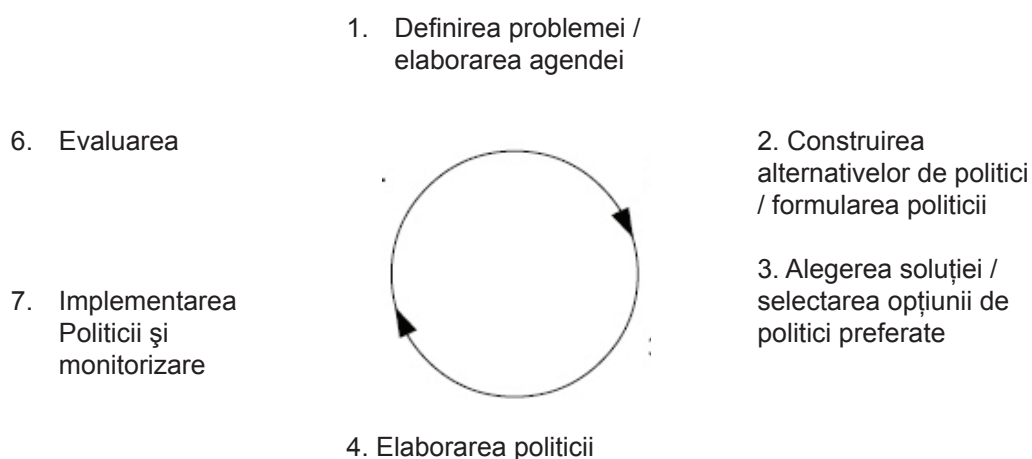
Trecînd în revistă natura comunității de politici publice în secțiunea doi, secțiunea trei se axează pe natura procesului de elaborare a politicilor publice și rolul instrumentelor de comunicare în acest proces. Această secțiune începe cu o relatare a procesului de elaborare a politicilor publice sau ciclul politicii publice. Scopul acestui ghid nu este de a fi unul din studiile numeroase și comprehensive elaborate pe marginea metodologiei disciplinare⁵, această secțiune oferă o generalizare a ciclului politicii publice. Aceasta ar trebui să vă ajute să înțelegeți mai bine instrumentul de comunicare utilizat, de regulă, pentru raportarea și înregistrarea rezultatelor acestui proces și care este accentul major în această carte, studiul de politică publică.

A două sub-secțiune examinează variatele scopuri pe care le poate avea un studiu de politică publică în procesul de elaborare a politicii publice. Secțiunea finalizează cu delimitarea abordării strategice la care puteți recurge după ce ați decis care instrumente adăugătoare de comunicare veți utiliza pentru diseminarea ideilor de politică publică și recomandărilor pentru o audiență mai vastă. Elementul final are intenția de a ilustra relația dintre studiul de politică publică și alte instrumente.

3.1 Ciclul Politicii Publice⁶

Există diferite abordări ale procesului de elaborare a politicilor publice în dependență de context și scopuri, manualul model pe larg acceptat în domeniul studiilor de politici publice este numit ciclul politicii publice (vezi desenul 3.1).

Desenul 3.1 Ciclul politicii publice

⁵ Așa ca Anderson (1994), Bardach (1996); Dye (1992); Howlette și Ramesch (1996).

⁶ Această secțiune face referință la Anderson (1994), Bardach (1996); Howlette și Ramesch (1996); Universitatea Ohio (1998); Institutul pentru o Societate Deschisă (1999); Smith (2000).

Ca și în cazul multor modele, puterea ciclului politicii publice rezidă în forța de ghidare; cu toate acestea, slăbiciunea constă în lipsa flexibilității. Cu alte cuvinte, un astfel de model nu va putea prescrie niciodată acțiuni specifice pe care specialistul de politici publice să le îndeplinească în fiecare situație aparte, el doar informează despre contextul în care specialistul de politici publice trebuie să acționeze pentru a urma cele mai bune practici. Mai mult ca atât, natura adevărată a elaborării de politici publice rezidă în faptul că fiecare etapă din procesul propus cu șase etape are potențialul de informare a etapelor anterioare și următoare ale ciclului, spre exemplu, analiza opțiunilor de selectare a celor mai bune politici publice, deseori, ajută la adâncirea și lărgirea definiției problemei. Astfel, după cum sugerează Bardach (1996), procesul trebuie văzut ca unul iterativ inerent, adică veți refolosi toate elementele procesului pînă nu veți ajunge la rezultatul convenit.

Ciclul politicii publice este un ghid, nu o recomandare; este iterativ și colaborativ.

Este, de asemenea, important de menționat natura inerent colaborativă și interactivă a tuturor etapelor acestui proces. Cel mai eficient studiu și analiză de politică publică este îndeplinit în echipe și implică diferite niveluri de interacțiune pe parcursul întregului proces cu diferiți participanți. Spre exemplu, astfel de interacțiuni pot varia de la discuții cu cercetătorii de politici publice la etapa de definire a problemei, la cercetarea cost-beneficiului opțiunilor de politici publice cu grupurile vizate, la întruniri cu reprezentanții guvernamentali pentru promovarea recomandărilor Dvs. de politică publică. Mai jos urmează o descriere succintă a etapelor procesului pentru a accentua fiecare din ele:

- *Etapa 1: Definirea problemei / Stabilirea agendei*

De obicei, o problemă se identifică de un grup de oameni într-o societate anume la începutul procesului de elaborare a politicii publice. Dacă Dvs., în calitate de specialist de politică publică, sînteți cointerestat în găsirea soluției la această problemă, atunci veți încerca să ajungeți pe agenda politică guvernamentală, și anume, veți dezvălui problema într-o chestiune serioasă, sau, chiar mai mult, o veți ridica la un nivel prioritar, dacă ea este deja pe agendă. Pentru a reuși acest lucru, este necesar să convingeți agenția guvernamentală respectivă și comunitatea de politică publică cum că există o problemă reală și ea cere acțiuni guvernamentale urgente. În lumea politizată de politici publice, va trebui să prezentați argumente convingătoare și comprehensive potrivite care au legătură cu cauzele, efectele și nivelul problemei, în baza unei varietăți mari de surse.

Demonstrați că există o problemă care necesită acțiuni guvernamentale.

- *Etapa 2: Construirea alternativelor de politică publică / Formularea politicii publice*

Odată ce natura problemei este destul de detaliată și problema este pe agenda guvernamentală, primul pas în încercarea de a adresa problema este de a elabora căile posibile prin care această problemă ar putea fi soluționată, și anume determinarea

Analizați toate soluțiile posibile

opțiunilor de politică publică. Pentru a construi alternative convenite, veți avea nevoie de a analiza ce trebuie făcut imediat, care sînt opțiunile sugerate de alte persoane și propunerile proprii. Trebuie să vă străduiți ca opțiunile diferite să fie reciproc exclusive, și anume: evitarea opțiunilor care sînt dar variații ale aceluiași idei. De asemenea, analizați faptul că va fi dificil de găsit alternativa ideală, prin urmare, va trebui să căutați alternativele de politică publică cele mai probabile și realiste pentru context.

▪ *Etapă 3: Alegerea soluției / Selectarea politicii publice preferate*

Evaluați fie-care opțiune și selectați-o pe cea preferată.

După elaborarea alternativelor, este selectată opțiunea de politică publică preferată, care va adresa problema în baza unui set de criterii de evaluare. Utilizarea acestui proces de evaluare în baza de criteriilor va permite alegerea alternativei potrivite, dar și va forma baza în care veți argumenta autoritar legitimitatea opțiunii politicii publice selectate. Deși problema în discuție și contextul vor determina specificul criteriilor de evaluare, criteriile pe larg utilizate în acest proces sînt următoarele:

- *Eficacitate*: în ce măsură această alternativă va produce rezultatele scontate, și anume: va soluționa problema actuală?
- *Eficiență*: în baza analizei cost-beneficiului a banilor și impactului social, cum va afecta această opțiune grupul vizat?
- *Echitate*: există o distribuire corectă a costurilor și beneficiilor?
- *Fezabilitate / gradul de îndeplinire*: Există un cadru convenit politic, administrativ și juridic care ar permite implementarea efectivă și eficientă a acestei opțiuni?
- *Flexibilitate / Posibilitatea de ameliorare*: Dispune această opțiune de flexibilitatea de a se modifica pentru a deveni potrivită situațiilor sau a permite ameliorări?

Bardach (1996) oferă cîteva sfaturi utile pentru acest pas, sugerînd că ar trebui să să evaluați cantitativ la maxim (în materie de costuri financiare și sociale) aspectele din opțiunea dvs. și proiectări, să utilizați abordările cauzal modelate și să încercați să fiți mai mult realiști, decît optimiști în ceea ce privește rezultatele opțiunii. După evaluarea tuturor alternativelor, comparați rezultatele și analizați diferențele, va trebui să decideți care este cel mai bun rezultat.

Guvernul alege o îmbinare de instrumente de politică publică și organizație de executare.

▪ *Etapă 4: Proiectarea politicii publice*

Opțiunea de politică preferată a devenit politică publică după ce ați selectat-o și ați prezentat-o agenției guvernamentale relevante, și, ulterior unor modificări, ei au acceptat-o deplin sau cu unele modificări (după cum este descris în secțiunea 2.1). Acum, agențiile guvernamentale trebuie să decidă modalitatea cea mai eficientă de implementare a politicii publice. Agenția trebuie să aleagă instrumentul de

politică publică, (spre exemplu, împuternicire juridică, organizațională sau de rețea) și organizația de executare (spre exemplu, guvernamentală sau ne-guvernamentală, publică sau privată) pentru a oferi serviciile sau produsele stabilite în politica publică.

▪ *Etapa 5: Implementarea politicii publice și monitorizarea*

Apoi, politica este implementată conform proiectului de politică publică. Balanță dintre proiectul bun al politicii publice și implementarea efectivă, de obicei, duce spre rezultatele cele mai eficiente. Procesul de monitorizare, care formează baza procedurii comprehensive de evaluare în baza mai multor surse de informație, de asemenea, necesită să fie realizat. Conform părerii lui Anderson (1994) și Howlett și Ramesch (1996), mulți din specialiștii de politică publică au manifestat un interes vădit în strategiile de implementare, dat fiind faptul că au avut un efect direct asupra calității rezultatelor politicilor publice și unii chiar au ales să publice materialele despre aceste probleme.

▪ *Etapa 6: Evaluarea*

În cadrul oricărui proiect bun de politică publică și plan de implementare, procedura comprehensivă de evaluare este esențială în determinarea eficienței politicii publice implementate și în oferirea bazei pentru viitoarele decizii. În procesul de proiectare a planului de evaluare a politicii publice, agențiile guvernamentale și organizațiile de executare trebuie să analizeze modalitatea în care obiectivele politicii publice pot fi evaluate cu precizie și efectiv, și modalitatea în care va fi utilizată informația acumulată de evaluare ca bază pentru luarea de decizii. Procesul de evaluare constă în analiza politicii publice specifice în practică, atât în termeni de obiective, cât și mijloace angajate. Aceasta, probabil, va implica un grup mare de oameni inclusiv birați, politicieni și agenții ne-guvernamentale și alți participanți.

După cum poate fi văzut din natura circulară și iterativă a ciclului politicii publice, urmînd etapa de evaluare, oricare din următoarele pot fi reconsiderate: problema, opțiunea de politică publică aleasă, proiectarea politicii publice sau implementarea. Aceasta înseamnă că problema poate fi trecută înapoi pe agendă, inclusă în altă etapă sau poate continua implementarea conform aceluiași plan.

3.2 Rolul studiului în procesul de elaborare a politicilor publice

Studiul de politică publică este un instrument foarte puternic și are mai multe scopuri în procesul de elaborare a politicilor publice. În cadrul domeniului de studiere a politicii publice, sînt publicate multe documente care vizează experții de politici publice sau think

Guvernele implementează și monitorizează politicile publice.

Guvernul și organizația de executare evaluează eficacitatea politicii publice.

Un studiu de politică publică poate influența una sau mai multe etape ale procesului de elaborare a politicii publice.

tanksurile și caută să informeze și influențeze audiența lor. După cum a fost menționat anterior, multe din aceste tipuri de studii sînt la momentul actual publicate în Europa Centrală și de Est și reprezintă studii de premieră care adoptă abordarea studiilor de politici publice. Aceste documente pot oferi informații generale și opinii care pot fi utilizate la orice etapă în procesul de elaborare a politicilor publice, dar și care se pot concentra asupra unei sau mai multor etape anumite din proces. Spre exemplu, astfel de documente specifice pot varia în accent de la oferirea alternativelor și recomandărilor de politică publică, la promovarea proiectului de implementare a unei politici publice anume, evaluarea unei politici publice alese. În general, dat fiind natura independentă a lucrării cercetătorului de politici publice, documentele acestora tind să fie bazate pe probleme.

Studiile de politică publică sînt bazate pe probleme, pe cînd analizele de politică publică sînt orientate spre client.

Cu toate acestea, studiile de politică publică sînt, de fapt, diferite de documentele de politică întocmite de analiștii de politică publică care vizează persoanele de decizie și proiectează politici specifice care urmează să fie implementate în comunitatea respectivă. Aceste diferențe apar, mai cu seamă, datorită naturii colaborative de producere a acestor documente: în cadrul corelației client – consilier, care, în mod normal, există între agenția Guvernamentală și analistul de politici publice, clientul va influența, în mare parte, natura documentului și conținutul acestuia. Cu toate acestea, există o legătură directă dintre studiile de politici publice și documentele propriu-zise din domeniul analizei politicii publice în care primul este pe larg utilizat în scrierea celuiilalt. De asemenea, ar trebui de menționat că la etapa actuală de dezvoltare a studiilor de politici publice din regiune, probabil există o oarecare dublare dintre tipurile de studii de politici publice care se elaborează.

Lista de control în planificare

Pregătindu-vă să scrieți un studiu de politică publică, analizați procesul de elaborare a politicii publice în care sînteți implicați și cercetarea pe care Dvs. ați efectuat-o (sau colegii Dvs.), răspunzînd la următoarele întrebări:

- Care sînt etapele din procesul de elaborare a politicilor publice pe care încercați să le influențați prin studiul de politici publice?
- Care participanți sînt / au fost implicați la fiecare etapă din procesul de elaborare a politicilor publice?
- Ați identificat clar problema în discuție? Puteți să o expuneți succint în două propoziții?
- Dispuneți de dovezi comprehensive destule pentru a susține reclamația precum că această problemă există?
- Ați identificat și evaluat posibilele politici publice care ar putea soluționa această problemă? Ce criterii de evaluare ați folosit?
- Ați decis asupra alternativei preferate?
- Ați avut suficiente dovezi pentru a argumenta efectiv alternativa de politică publică aleasă de Dvs. față de altele?

3.3 Diseminarea propriilor idei despre politicile publice

Atunci cînd scrieți studii de politică publică, ați putea avea nevoie să informați o audiență mai vastă privind problemele apărute în studiul Dvs. de politică publică, astfel încît ideile Dvs. de politică publică să aibă un impact mai mare în cadrul unei dezbateri de politici publice anume. Pentru a atinge acest impact, „studiul Dvs. de politică publică trebuie nu doar să fie citit, dar și discutat și înțeles” (Bartle, 2001). Cu toate acestea, mulți din această audiență mare, de obicei, nu au acces la studiile de politici publice publicate. Astfel, trebuie să le oferiți acces la ideile Dvs. de politică publică într-o formă ușor perceptibilă, astfel încît ei să poată înțelege pe deplin și discuta sugestiile Dvs. Luînd în considerație mesajul din studiul Dvs. de politică publică pe care doriți să-l exprimați și după identificarea audienței vizate, trebuie să decideți asupra multiplelor instrumente de comunicare disponibile care vor conveni scopurilor Dvs., spre exemplu în cadrul întrunirilor publice sau prin intermediul media. De multe ori, veți alege o metodă care va viza multiple audiențe. Are sens prezentarea unui mesaj concis prin mijloacele unui limbaj simplu și lipsit de jargon.

Alegeți o strategie de comunicare care ar conveni scopurilor și audienței Dvs.

Lista de control în planificare

Pentru proiectarea unui studiul de politici publice efective de diseminare pentru proiectul actual de politică publică, luați în considerație următoarele întrebări:

- Cine sînt vizați? (politicienii, ONG, cetățenii)?
- De ce doriți să comunicați cu ei despre problema politicii publice?
- Cum sînt ei implicați în această problemă?
- Ce cunosc ei deja despre această problema?
- Care elemente cheie din studiul Dvs. doriți să le comunicați?
- Ce trebuie ei să știe despre această problemă, dacă ar trebui să înțeleagă și să fie convinși de mesajul Dvs.?
- Care ar fi modalitatea cea mai efektivă de comunicare a mesajului Dvs. grupului vizat (întruni scurte personale, prezentări de grup, comunicate de presă / conferințe media, discuții la mese rotunde)?

4. Studiul de politici publice: sumar

În secțiunile patru și cinci, accentul specific este pus pe studiul de politică publică. Această secțiune oferă un tablou general asupra calităților generale ale unui studiu de politică publică, inclusiv scopurile și contextul acestuia. Prin contrast continuu dintre studiu de politică publică elaborat în domeniul studiilor de politici publice și analizei de politici publice, tipul principal al analizei de politică publică, asupra căruia s-a accentuat, este introdus și analizat, și anume: studiul de politică publică. Secțiunea cinci se axează detaliat asupra elementelor comune structurale și textuale care împreună formează un studiu de politică publică în domeniul studierii politicii publice. Cu scopul de a oferi claritate, aceste două secțiuni sînt divizate în acest ghid; ele ar trebui să fie percepute ca două părți ce cuprind descrierea comprehensivă a studiului de politică publică.

În generalizarea studiului de politică publică, trebuie luate în considerație două puncte generale:

- *Studiul de politică publică este un instrument de luare a deciziei*

Studiul de politică publică este un instrument de luare a deciziei.

De fiecare dată cînd este elaborat în cadrul studierii politicii publice sau mediului analizei politicii publice, studiul de politică publică este un instrument de comunicare orientat spre problemă și bazat de valori. Ca atare, vizînd spre alți specialiști de politică publică sau persoane de decizie, scopul studiului de politică este:

de a oferi un argument comprehensiv și convingător care ar justifica recomandările de politică publică prezentate în studiu și, astfel, să joace rolul instrumentului de luare a deciziei și să cheme spre acțiune audiența vizată.

Pe scurt, atingerea acestui scop, de obicei, implică următoarea abordare:

- definirea și detalierea unei probleme de politică publică urgente în cadrul actual al politicii publice, care necesită să fie soluționată;
- generalizarea modalităților posibile (alternative de politică publică) în care această problemă poate fi adresată;
- oferirea unei evaluări a rezultatelor posibile ale acestor opțiuni în baza unui cadru generalizat al analizei și evidenței din cadrul politicii publice actuale;
- alegerea alternativei preferate (recomandarea de politică publică) și oferirea unui argument puternic pentru stabilirea motivului pentru care alegerea Dvs. susține cea mai bună politică posibilă.

- *Studiul de politică publică: aplicativ, nu academic*

După cum este evident din abordare și scop, studiul de politică publică este considerabil diferit de un document tradițional academic, la care trebuiesc aplicate rezultatele din cercetarea problemei în discuție și utilizate argumente pentru un set specific de recomandări ce vizează problema în cauză. Ca atare, ceea ce este esențial pentru studiu este corelația problemă-soluționare și aceasta este forța motorie în elaborarea studiului de politică publică care este clar vizat și accentuat asupra argumentării unei recomandări anumite de politică publică.

Studiul de politică publică pune în discuție aplicarea unei soluții problemei de politică publică.

În aplicarea acestei abordări, autorul trebuie să găsească o balanță dintre doi factori competitori:

- necesitatea de a oferi o descriere comprehensivă a problemei și discuții asupra politicii publice disponibile în cadrul actual de politică publică care poate, de asemenea, include rezultatele cercetării primare ale autorului, astfel, încât poziția generalizată să devină credibilă și să permită evaluarea informată;
- și necesitatea de a prezenta aceasta în modalitatea în care doar cunoștințele relevante și informația necesară ca dovezi incluse pentru susținerea argumentului.

Studiul de politică publică pune în discuție aplicarea unei soluții problemei de politică publică.

De fapt, Bardach (1996) susține că una din cele mai întâlnite erori pe care le comit autorii de politici publice este încercarea de a include toate datele și cunoștințele produse în procesul de cercetare.

Ideea unui studiu de politică publică ca argument bazat pe valori și nu o parte din obiectivitatea rece este o altă diferență majoră dintre studiul de politică publică și tezele tradițional academice. În lucrarea Dvs., trebuie să recomandați soluții practice pentru problemele din lumea reală pentru o audiență mai largă și mai politizată. În baza unor analize riguroase, Dvs., în calitate de specialist în politici publice, trebuie să luați o poziție față de ce ați putea produce bun, ca rezultat, pentru problema în discuție. Astfel, aspectul normativ al procesului de luare a deciziei și evaluare este, de asemenea, un element cheie în studiul de politică publică.

4.1 Diferite tipuri de studii de politici publice: studiul și analiza de politică publică

După cum a fost discutat în secțiunea trei, studiul de politică publică este instrumentul principal de comunicare folosit de specialiștii de politici publice pentru diseminarea rezultatelor investigațiilor lor de politici publice comunității. Pentru cei implicați primar în studiul politicii publice, audiența vizată a documentele lor sînt specialiștii de politici publice angajați în domeniul studierii sau analizei politicii publice. Există o legătură directă între cele două domenii în care analiștii de politici publice își bazează marea parte

Studiul de politică publică scris pentru domeniile studierii politicii publice și analizei de politici publice sînt considerabil diferite.

a lucrărilor sale pe operele produse de cercetătorii de politici publice. Cu toate acestea, studiile elaborate de analiștii de politici publice sînt considerabil diferite, deoarece sînt direcționate direct persoanelor de decizie și influențate de natura relației lor apropiate cu clienții săi. Tabela de mai jos ilustrează aceasta și alte diferențe:

Tabela 4.1 Diferențele dintre Studiile de Politici Publice în domeniul Studiului și Analizei de Politici Publice

Domeniul de diferențe	Tipul studiului de politică publică	
	Studiul de politică publică	Analiza de politică publică
Audiența	Vizează alți specialiști de politici publice	Vizează persoanele de decizie
Accentul	Bazat pe problemă: recomandări generale și informație privind problema de politică publică	Bazat pe client: proiectarea politicilor specifice pentru a fi implementate în teren
Metodologia	Poate include pe larg cercetarea primară	Rar include cercetarea primară
Ideile / limbajul utilizat	Poate fi specific disciplinei / tehnic	Trebuie să fie foarte clar și simplu
Durata	Pînă la 20,000 cuvinte	De obicei nu mai mare decît 5,000 cuvinte

Studiul de politică publică ar trebuie să aibă un volum adecvat pentru a elabora efectiv argumentul.

Pe lîngă diferențele legate de audiență, accent și metodologie, problemele de durată, format și limbaj sînt esențiale în generalizarea studiului de politică publică. El ar trebui să fie nu prea voluminos, dar să ofere argumente comprehensive și convingătoare. Studiul de politică publică produs în domeniul studiilor de politici publice este, de obicei, considerat mai voluminos, decît cel elaborat în domeniul analizei de politică publică. Luînd în considerație faptul că accentul asupra studiului de politică publică și necesitatea ca mulți cercetători să ofere documentație justificativă comprehensivă, nu este neobișnuit pentru ca documentul în cauză să aibă un volum de 20,000 cuvinte. Cu toate acestea, există unele variații considerabile: cele cinci exemple folosite în această carte variază de la 9,000 la 25,000 cuvinte, cu un număr mediu de circa 15,000 cuvinte. De asemenea, majoritatea editorilor au limite în volum, pe care Dvs. va trebui să le luați în considerație.

Studiul de politică publică, deseori, are formatul unui raport.

În al doilea rînd, pornind de la ideea că studiile de politică publică sînt documente extensive și pot fi citite de diferiți cititori, pentru a-și face o părere generală sau pentru a găsi detalii specifice, nu este surprinzător faptul că multe studii de politică publică utilizează un format de raport, și anume: conținut, abstract, multe sub-diviziuni și titluri pe parcursul textului, sub-secțiuni numerotate, informație prezentată în tabele și/sau grafice, și informație rezumată. Toate aceste caracteristici induc cititorii să aplice lectura în modul în care o cere scopul. În aspect de formatare a studiului de politici publice, editorii, în mod normal, au cerințele lor care trebuiesc urmate.

În final, audiența primară a studiilor scrise pentru studierea politicii publice sînt specialiștii de politică publică, natura studiilor lor tinde să fie mai tehnică decît

În cazul elaborării documentelor produse pentru audiența analizelor de politică publică. Cu toate acestea, luând în considerație posibilitatea unei audiențe mai vaste pentru studiul Dvs., și poate mai semnificativ faptul că disciplina în Europa Centrală și de Est este la etapele timpurii de dezvoltare (după cum este menționat în 2.2), se recomandă utilizarea unui limbaj simplu și lipsit de jargon.

Folosiți limbaj simplu și lipsit de jargon.

Lista de control în planificare

Pregătindu-vă să scrieți un studiu de politică publică, trebuie să țineți cont de următoarele întrebări:

Scopul și audiența

- Care este scopul lucrării Dvs.?
- Ce doriți Dvs. / instituția Dvs. să atingeți prin intermediul elaborării și publicării acestei lucrări?
- Care este audiența primară a lucrării Dvs.?
- Cine este audiența secundară a lucrării Dvs. / ideile de politică publică?

Editarea și publicarea studiului de politici publice

- Sînteți singurul autor al acestei lucrări? Dacă nu, ați decis modalitatea în care veți conlucra cu partenerul Dvs. la scrierea acestui studiu de politici publice?
- Dvs. aveți aceeași înțelegere ca și partenerul Dvs. asupra ceea ce reprezintă studiul de politică publică?
- Cine va fi editorul studiului Dvs. de politică publică?
- Cunoașteți care sînt așteptările editorului privind această lucrare?

Rezumarea ideii Dvs.

- În final, imaginați-vă că discutați cu un șofer de taxi, și el / ea vă întreabă despre proiectul actual. Rezumați clar și concis în trei propoziții ideea studiului. Mulți autori sugerează revizuirea ideilor, dacă nu sînteți capabil să rezumați concis și clar ideea principală.

5 Studiul de politici publice: elemente structurale și textuale

Pînă la acest moment, în ghid s-a pus accentul pe analiza detaliată a contextului social a studiului de politică publică în cadrul comunității de politici publice. În această secțiune, accentul va fi pus pe oferirea detaliilor privind cum trebuie structurat un studiu de politică publică și abordările folosite pentru construirea textului. Această secțiune începe cu o generalizare a elementelor structurale ale studiului și o secțiune succintă privind recapitularea lucrării Dvs. Ulterior, continuă cu comentarea detaliată a fiecărui element accentuînd particularitățile structurale și textuale care construiesc împreună acel element.

Pentru a ilustra natura relației apropiate dintre studiul și analiza de politică publică, contrastul dintre cele două domenii a fost elucidate în secțiunile doi, trei și patru. Cu toate acestea, accentul exclusiv din această secțiune cade asupra studiului elaborat în domeniul studiilor de politici publice și toate exemplele care au fost utilizate în secțiune sînt din acest domeniu.

Pe parcursul procesului de analiză textuală a mai multor exemple și evaluarea descrierii multor studii⁷, următoarele elemente structurale au fost identificate ca elemente comune pentru studiul de politică publică:

Studiul de politică publică	– titlu
	– conținut
	– abstract/ sumar executiv
	– introducere
	– descrierea problemei
	– opțiunea politicii publice
	- concluzie și recomandări
	- anexe
	- bibliografie
	- notite finale

⁷ Sursele menționate sînt: Bardach (1996); Bartle (2002); Universitatea Boston (2002); Caeti (2002); Universitatea Ohio (1998); Universitatea Luterană Pacifică (n.d.); Scott și Garrison (1995), Universitatea Washington (2001).

Prezentarea elementelor descrie abordarea comună pe care o au mulți autori din domeniul studiilor de politici publice în elaborarea studiului. Mai este și abordarea pe care o așteaptă de la Dvs. mulți editori și cititori din comunitatea de politici publice. Cu toate acestea, această descriere ar trebui să fie un ghid și nu o recomandare, iar Dvs. nu trebuie să includeți în mod obligator toate elementele generalizate în această ordine în toate studiile de politici publice. Este mult mai important faptul că acest tip de descriere vă poate ajuta să înțelegeți ce se așteaptă de la Dvs., în mod general, în studiul de politică publică, trebuie să decideți care este abordarea care va servi cel mai bine balansării scopurilor Dvs. ca autor, naturii subiectului și argumentului Dvs., și așteptărilor editorului și audienței Dvs. Pentru a vă ajuta să găsiți această balanță, este util să începeți generalizarea studiului Dvs. de politică publică.

Alegeți abordarea care convine cel mai mult subiectului, scopului și audienței.

5.1 Sinteza studiului de politică publică⁸

Înainte de a începe să scrieți studiul de politică publică, ar fi bine să începeți cu sinteza lucrării. Procesul de sinteză vă va ajuta să puneți accentul general și să structurați logic studiul. Cu alte cuvinte, procesul vă va permite să decideți asupra mesajului cheie al studiului și asupra abordării cele mai efective privind aranjarea studiului pentru a atribui mesajului un aspect convingător.

Folosiți o sinteză pentru a planifica accentul și logica studiului.

O abordare exemplu ar putea fi elaborarea unei declarații de intenție de lucru / scopul⁹ lucrării. Ulterior, ați putea continua cu reflecții asupra modalității de abordare a secțiunii de descriere a problemei documentului prin luarea de notițe a cadrului cheie și problemelor politicii de mediu pe care trebuie să le discutați în sinteza comprehensivă a problemei. Referindu-vă la fiecare problemă, ați putea nota momentele pe care le veți discuta și argumentele pe care le veți utiliza în susținerea acestor probleme. După descrierea problemei, veți continua, în aceeași modalitate, pentru opțiunile de politică publică și secțiunea de politică publică.

Există multe modalități de formatare a sintezei, atât informale, cât și foarte formale, utilizând un sistem de numerotare și aliniere, după cum poate fi văzut în multe manualele, și anume: Gibaldi (1995). Trebuie să alegeți ceea ce vi se potrivește cel mai bine, dar, de asemenea, să luați în considerație cine va citi studiul și va folosi sinteza.

Sinteza este un instrument foarte util pentru scrierea colaborativă.

Proiectarea sintezei este extrem de utilă în mediul studierii politicii publice în care cercetarea și elaborarea de politică publică, de obicei, este efectuată în echipe. În acest context; sinteza poate fi folosită pentru acumularea de idei pentru studiu de politică publică, iar revizuirea și reproiectarea sintezei poate servi drept bază pentru

⁸ Această secțiune face referință la Bazerman (1985), Gibaldi (1995) și Sigismund Huff (1999).

⁹ Declarația de intenții este un lucru în progres; este deja un început și pe care tindeți să-l modificați și cizelați în viitor.

împărtășirea unei viziuni comune asupra studiului. Este instrumentul perfect pentru trecerea de la cercetare la transpunerea pe hîrtie.

Procesul de sinteză vă va ajuta să organizați logic documentul, mai cu seamă, la etapele inițiale; vă va arăta care sunt secțiunile din lucrare care necesită mai multe argumente. Mai mult ca atît, procesul este foarte de util în concentrarea asupra lucrării, ajutîndu-vă să selectați informația pe care o veți utiliza cu intenția în justificarea cerințelor și informației de care nu veți avea nevoie.

5.2 Titlu

Titlul trebuie să câștige interesul cititorilor.

Primul element al studiului de politică publică ,care va fi examinat detaliat, este titlul lucrării. Importanța scrierii efective a titlurilor este, deseori, subestimată, dar este semnificativ faptul că titlul este prima parte din lucrare pe care cititorii o văd, astfel începe procesul de comunicare a mesajului conținut în studiul de politică publică. Un titlu eficient al unui studiu de politică publică oferă cititorilor o sinteză asupra subiectului, problemei și accentului din lucrarea dată. De asemenea, în baza eficacității percepute din acest prin element al documentului, cititorul poate folosi aceasta ca una din criteriile pentru a decide să citească studiul. Astfel, acordarea timpului și atenției adecvate la scrierea unui titlu eficient pentru studiul Dvs. de politică publică, este extrem de important pentru atragerea și menținerea interesului cititorilor.

Dat fiind faptul că scrierea titlurilor este ceva foarte subiectiv, reflectînd stilul individual al fiecărui autor și scopul lucrării, nu există reguli care trebuiesc urmate în crearea titlului eficient pentru fiecare lucrare. Cu toate acestea, luînd în considerație importanța rolului jucat de titlul studiului Dvs. de politică publică, unele puncte de reper în scrierea titlurilor și o analiză succintă a cîtorva exemple de titluri v-ar putea ajuta să practicați și îmbunătățiți capacitățile Dvs.

Titlurile efective sînt descriptive, clare, concise interesante.

Un titlu eficient trebuie să fie:

- descriptiv, adică să definească subiectul și problema care este discutată în lucrare;
- foarte clar;
- concis și succint;
- interesant pentru cititori.

Analiza studiului de politică publică publicat

Priviți titlurile celor patru studii de politici publice publicate și analizați:

- Claritatea subiectului lucrării conform indicării titlului;
- Eficacitatea fiecărui titlu (citirea introducerii fiecărui studiu de politică publică din Anexa A vă va ajuta să evaluați acest punct)
- Diferențele abordări adoptate în scrierea titlurilor.

Exemplu (i): „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995);

Exemplu (ii): „Competiția deschisă, Transparență și Imparțialitate în autoritățile publice locale în contractarea serviciilor publice” (Baar, 2001);

Exemplu (iii): „Între Apreciere Activă, Aprobare Pasivă și Retragere Dubioasă” (Swaniewicz, 2001);

Exemplu (iv): „De la unitar la pluralism; Politica bine acordată a minorităților din România” (Horváth și Scacco, 2001)

Determinarea eficienței titlurilor este o chestiune subiectivă; cu toate acestea, un număr de puncte privind caracteristicile, formatul și abordările la scrierea titlurilor sînt elucidate din analiza exemplurilor aduse:

- *Majoritatea titlurilor nu sînt propoziții complete.*

Aceasta ajută la capturarea atenției cititorului și asigură ca titlurile să fie relativ concise. Cu toate acestea, unele titluri exemple ar putea fi considerate destul de lungi, spre exemplu exemplul (ii), și aceasta denotă balanța dificilă între oferirea exhaustivă a informației în titlu pentru a fi descriptiv, dar nu în măsura în care să se piardă atenția cititorului.

- *Deseori, cuvintele cheie sînt poziționate pe prim plan.*

Deseori, primele cuvinte din titlu indică clar principala problema sau chestiune care va fi analizată în lucrare pentru a captura imediat interesul cititorilor. Spre exemplu, autorul exemplului (ii) a ales să poziționeze la începutul titlului cele trei chestiuni specifice la care se va face referință în lucrare cu un accent general și care va discuta problema din studiu.

- *Aceiași autori despart titlul în două folosind „două puncte”.*

Exemplele (i) și (iv) ilustrează această abordare în scrierea titlurilor care permite

autorilor un titlul din două părți, potențial dînd cititorului mai multă informație decît ar conține titlul format într-o simplă propoziție. O astfel de abordare servește asigurării clarității titlului, divizînd titlul poate prea lung. Utilizarea semnului ortografic „două puncte”, deseori, semnaleză o trecere de la accentul general al lucrării la chestiuni specifice discutate (exemplul (i)) sau poate fi utilizat pentru a prezenta perspectivele autorului asupra acestei probleme, introducînd subiectul adițional (exemplul (iv)).

- *Unii autori indică majoritatea concluziilor în titlul studiului de politică publică.*

Această abordare în scrierea titlurilor desemnează capturarea curiozității și interesului cititorului de a afla cum autorul a ajuns la această concluzie. Autorul exemplului (iii) a adoptat această abordare în care cititorul nu are nici o indicație privind subiectul studiului, dar sînt indicate rezultatele. Trebuie de menționat că acest exemplu vine dintr-o carte editată și autorul lucrării poate crede că titlul general al cărții „Percepțiile Publice ale Autorităților Publice Locale: Percepția Cetățenilor a Reformei Autorităților Publice Locale și Democrației Locale în Europa Centrală și de Est” susține titlul lucrării.

- *Literele majuscule sînt utilizate pentru toate cuvintele, cu excepția conjuncțiilor (dar), prepozițiilor (, de la), pronomelor (al nostru).*

Acest format permite cititorului să vadă clar cele mai semnificative cuvintele din titlu. Cu toate acestea, dacă intervine un cuvînt secundar la începutul titlului (ca în exemplele (iii) și (iv)), sau după două puncte (ca în exemplul (i)), atunci ele, de obicei, sînt scrise cu majuscule. Exemplul (i) este interesant prin faptul că autorul sau editorul au ales capitalizarea începutului cuvintelor.

Lista de control de scriere

Următoarele întrebări vă pot ghida în elaborarea și proiectarea titlului pentru studiul Dvs. de politică publică:

- Care abordare de scriere a titlului se potrivește cel mai bine scopului Dvs.?
- Este titlul Dvs. efectiv (descriptiv, clar, concis și interesant)?
- Cît de bine titlul Dvs. se potrivește și reprezintă studiul de politică publică?
- Necesită editorul Dvs. o pagina separată pentru titlu?

5.3 Cuprins

După cum este menționat în relatarea despre studiul de politică publică, formatul acestor documente conține multe particularități ale unui raport, și cuprinsul este una din caracteristicile structurale. Cuprinsul este scheletul sau relatarea structurii studiului de politică publică și constă dintr-un sistem de titluri și sub-titluri care denotă nu doar organizarea lucrării, dar și ilustrează principalele secțiuni și sub-secțiunile lor. Sistemul de numerotare este, de asemenea, des întâlnit și utilizat împreună cu titlurile ca mijloc adițional de ilustrare a diviziunilor și corelației dintre secțiunile textului. Ultima particularitate importantă a cuprinsului este includerea numerotării paginilor corespunzător localizării secțiunilor specifice în structura principală a documentului.

*Cuprinsul arată
structura lucrării.*

Includerea cuprinsului în studiul de politică publică ajută cititorul în multe privințe:

- *Cuprinsul are rolul de ghid ce îndrumă cititorul pe parcursul întregii lucrări.*

Dacă cititorii înțeleg cu greu structura lucrării, ei pot fi descurajați de a citi lucrarea în întregime, astfel, cuprinsul ajută cititorii să înțeleagă logica autorilor în organizarea și structurarea lucrării. Acest punct este extrem de important într-un text de un volum și complexitate ca cel al unui studiu de politică publică.

- *Cuprinsul ajută la diferite tipuri de lectură.*

Indicând diviziunile majore și secundare ale lucrării și includerea numerotării paginilor pentru localizarea textului, cuprinsul direcționează cititorul spre secțiunea specifică care conține informația de care el este, mai cu seamă, interesat. Cuprinsul, de asemenea, ajută la citirea rapidă, oferind cititorilor o sinteză asupra accentului și problemelor majore discutate în studiu.

Structura, formatul și prezentarea cuprinsului poare varia semnificativ în dependență de cerințele editorului lucrării. Cu toate acestea, unele probleme comune cheie vor fi oglindite pe parcursul analizei ulterioare a cuprinsului exemplu.

Analiza studiului de politică publică publicat

Citiți următorul cuprins din exemplu (ii) al studiului de politică publică: „Competiția deschisă, Transparență și Imparțialitate în autoritățile publice locale în contractarea serviciilor publice” (Baar, 2001) și analizați:

- Eficacitatea cuprinsului în prezentarea de către autor a organigramei lucrării;
- Sistemul făcea o diferențiere între secțiunile principale și sub-secțiunile lucrării;
- Eficacitatea titlurilor și sub-titlurilor.

Cuprins

1. Introducere	103
2. Legile care necesită Proceduri Competitive	106
2.1 Directivele UE	106
2.2 Comunicatele Recente ale UE	107
2.3 Legile cu privire la Achizițiile Publice în Țările CEE	107
3. Accesul Public la Contractele Publice (Transparență)	110
3.1 Transparența în țările de vest	114
3.2 Transparența și Participarea Publică în elaborarea Contractelor	118
4. Legile cu privire la Conflictetele de Interese	119
4.1 Conflictul de Interese și Legile în Țările CEE	119
4.2 Legile cu privire la Conflictul de Interese în UE și SUA	121
5. Concluzii	124
Anexa A	126
Anexa B	130

Cuprinsul stabilește coerența lucrării.

Din exemplul de mai sus, cititorul primește o indicație clară precum studiul de față este divizat în trei secțiuni principale. Accentul și problemele discutate în fiecare secțiune, de asemenea, sînt indicate prin intermediul titlurilor sub-secțiunii. Autorul a folosit un sistem de formatare standard și prezentare pe parcursul cuprinsului care este esențial în ajutarea cititorilor de a urmări ușor conținutul întregii lucrări și pentru a vedea legătura dintre secțiunile lucrării, stabilind coerența documentului. Următoarele două mijloace sînt pe larg utilizate în stabilirea coerenței:

- *Un sistem de numerotare pentru diferențierea secțiunile principale și secundare din cuprins*

În exemplul analizat, pentru numerotarea secțiunilor principale este utilizat un singur număr și un număr decimal pentru numerotarea sub-secțiunilor, spre exemplu: 2.1. Dacă ar fi fost utilizat un al treilea nivel de secționare de către autor, atunci o astfel de secțiune secundară ar fi fost indicată prin utilizarea unui număr decimal dublu, spre exemplu: 2.1.1. Acest sistem comun este utilizat pe larg în această carte.

- *Funcția de aliniere pentru a ilustra clar o sub-secțiune*

Pe cînd autoul cuprinsului exemplu utilizează această particularitate de îmbinare a

sistemului de numerotare, uneori, utilizarea linierii servește pentru indicarea divizării secțiunile de bază și celor secundare. Dacă autorul ar fi fost utilizat un al treilea nivel de secționare, atunci alinierea dublă ar fi fost aplicată, spre exemplu:

2. Legi care necesită Proceduri Competitive

2.1 Directivele UE

2.1.1 Legislația Germană

După cum a fost cazul de scriere a titlurilor pentru studiile de politică publică (discutat în 5.2), scrierea efectivă a titlurilor conținute în cuprinsul Dvs. nu este o știință exactă, iar punctele de referință din secțiunea anterioară ar putea fi de folos. Este extrem de important ca titlurile să fie specifice și evidente, astfel dând cititorilor o înțelegere mai bună despre lucrare.

Unii autori alcătuiesc cuprinsul după ce au finisat de scris proiectul de lucrare, pe când alții elaborează proiectul de cuprins în timp ce scriu lucrarea, deoarece acesta vine în ajutorul autorului în revizuirea organizării lucrării în timpul întregului proces de scriere. În acest sens, există o relație directă între cuprins și sinteza studiului de politică publică (discutat în 5.1). Sinteza elaborată la etapa de planificare poate fi mult mai detaliată decât cuprinsul, în dependență de abordarea personală față de sinteză; cu toate acestea, atunci când transpuneți nivelurile de detalii din sinteză în lucrare și rămân titlurile și sub-titlurile, aceasta formă redusă poate servi drept prim proiect de cuprins.

5.3.1 Lista tabelelor și /sau desenelor

Cuprinsul este, de obicei, urmat de referințele la datele prezentate în studiul de politică publică, și anume, o listă a tabelelor și / sau desenelor. Această listă joacă rolul unei referințe succinte și direcționează cititorul la tipurile și sursele de informație prezentate în studiu. Acest element poate fi deosebit de important în studiul de politică publică care generează multe date noi de cercetare ca instrument ce vine să ajute pe cei ce doresc să obțină o imagine rapidă despre studiu.

Lista tabelelor și desenelor direcționează cititorul spre datele folosite în studiu.

Pe când prezentarea și discutarea datelor este analizată pe larg în elementul de descriere a problemei (secțiune 5.6.2), următoarea analiză elucidează unele chestiuni legate de formatul și titlul scrierii:

Analiza studiului de politică publică publicat

Citiți următorul cuprins din exemplu (iii) din studiul de politică publică: „Între Apreciere Activă, Aprobare Pasivă și Retragere Dubioasă” (Swaniewicz, 2001) și analizați:

- Formatul (sistemul de numerotare și prezentare) acestui element din studiul de politică publică;
- Eficacitatea titlurilor tabelelor și desenelor.

TABELE

Tabela 1.1: Mărimea Autorităților Municipale în Țările Analizate	20
Tabela 1.2: Scopurile Autorităților Publice Locale după părerea Primarilor Locali	24
Tabela 1.3: Credeți că autorităților publice locale din localitatea Dvs. reprezintă activ interesele: tuturor cetățenilor, majorității cetățenilor, unei părți mici ai populației sau ai unui grup foarte mic de cetățeni?	25
Tabela 1.4: Performanța în cele mai recente alegeri Parlamentare sau locale	26

DESENE

Desenul 1.1: Model ce explică variațiile dintre Țările cu modelul de comunicare dintre autoritățile publice locale și cetățeni	22
Desenul 1.2: Tendințe în Managementul Serviciului Public	31

Unele aspecte de prezentare a listei tabelor / desenelor sînt comune cu cuprinsul, și anume, numerotarea paginilor pentru localizarea tabelor și desenelor specifice. Cu toate acestea, exemplul analizat relevă că sistemul de numerotare utilizat pentru listele de tabele și desene este diferit de cel al cuprinsului. Sistemul de numerotare cu un număr decimal cu cuvîntul „Tabela” sau „Desenul” în față este pe larg utilizat în colecțiile editate, primul număr referindu-se la capitol și al doilea la tabela sau desenul din cadrul capitolului. În alt sistem de numerotare utilizat pe larg în alte tipuri de publicații, tabelor și desenor li se atribuie un singur număr ce se referă la ordinea în care ele apar în document.

5.4 Abstract sau Sumar Executiv

Următorul element al studiului de politică publică este abstractul sau sumarul executiv (de asemenea, numit „sumar”). Termenii sînt utilizați reciproc de editori, dar există diferențe între abstract și sumar executiv. Analiza exemplor de mai jos va oferi o imagine generală celor două noțiuni și va delimita diferențele între ele.

Analiza studiului de politică publică publicat

Citiți abstractul din exemplu (iv) din studiul de politică publică: „De la unitar la pluralism; Politica bine acordată a minorităților din România” (Horváth și Scacco, 2001) și sumarul executiv din exemplul din studiul de politică publică (v) „Legătura dintre Competiție și Politicile de Comerț în țările din Europa Centrală și de Est” (Hoekman și Mavroidis, 1994).

Analizați următoarele:

- Diferența dintre volumul celor două exemple;
- Tipul informației conținute în fiecare din ele.

Exemplul (iv):

Abstract

Acest capitol prezintă o tipologie a grupurilor principalelor minorități din România, care încorporează trei tipuri – minoritatea maghiară, minoritatea Romilor și grupul minoritar „mai mic” (care cuprinde mai puțin de 100,000 membri). Scopul acestei tipologii este de a elucidă faptul că diverse grupuri minoritare din România nu ar trebui pur și simplu să fie „împreunate” într-o categorie monolitică. Aceste trei tipuri de grupuri minoritare din România sînt distinctive și sînt caracterizate de nivelele de integrare socială, politică și economică. Astfel, aceste trei grupuri au diferite necesități și se bucură de niveluri separate de mobilizare politică. Capitolul prezintă argumentul că politicienii din România și administratorii ar trebui să ia în considerație pluritatea grupurilor minoritare din țară, atunci cînd adresează probleme și chestiuni relevante acestor trei tipuri diverse. Acest fel de tipologie poate fi util pentru cei ce se ocupă de politică la nivelul local și central al Guvernului, și poate informa pe cei responsabili de managementul comunităților multi-etnice din România. Capitolul analizează și evaluează politicile minoritare direcționate central și inițiate local în România din anul 1989, punînd un accent deosebit asupra problemelor și chestiunilor de politică în domeniul legislației relevante comunităților minoritare, drepturilor minorității, cadrului instituțional de protecție a minorității, problemelor minorității după anul 1989 în reforma administrației publice și învățămîntului minorității. Studiul finisează cu oferirea unui număr de recomandări de politici publice pentru fiecare problemă în parte.

Exemplul (v):

[numerele aliniatelor în paranteze pătrate au fost introduse ulterior ca referință]

Sumar (Executiv)

[1] Șase țări din Europa Centrală și de Est – Bulgaria, Republica Cehă, Ungaria, Polonia, România și Republica Slovacă – au negociat Acordurile Asociative cu Uniunea Europeană (UE), așa numitele Acorduri ale Europei. Aceste Acorduri vor rezulta în liberul comerț cu bunuri, și vor include angajamentele țărilor din Europa Centrală și de Est să adopte multe din prevederile Tratatului de la Roma.

Lucrarea se concentrează asupra unui aspect al Acordurilor Europei: politica competitivității din perspectiva poziției politicii de comerț din țările din Europa Centrală și de Est. Explorează mecanismele instituționale posibile care ar putea fi implementate de Guvernele țărilor din Europa Centrală și de Est dorind creșterea sensibilității competiției forțelor de drept în politica de comerț și investiții.

[2] Obiectivul politicii de competitivitate în majoritatea jurisdicțiilor tinde să fie eficientă prin alocări de resurse, astfel, sporind bunăstarea națională. Guvernele urmăresc politicile de comerț dintr-un șir de motive dintre care eficiența nu este una din ele. O politică activă de comerț redistribuie venitul între segmentele populației prin protejarea industriilor specifice și factorilor producției angajate, și, de obicei, acest lucru este îndeplinit într-o manieră foarte ineficientă. Politica de comerț este, deseori, considerată inconsecventă cu obiectivele care subliniază politica de competitivitate. Modalitatea, în care această inconsecvență este, deseori, prezentată, se datorează faptului că legile cu privire la competitivitate au drept scop protejarea *competiției* (eficiența economică), pe când politica de comerț vine să protejeze *competitorii* (sau factorii de producție). Una din problemele cu care se ciocnesc Guvernele este asigurarea prevalării competitivității. Aceasta necesită proiectarea mecanismelor instituționale care ar permite Guvernelor să analizeze explicit implicările competiției ale unui comerț specific sau politicilor de investiție.

[3] Acordurile Europei necesită ca țările din Europa Centrală și de Est să adopte reguli de bază ale competitivității UE pentru practicile care afectează comerțul dintre UE și fiecare țară din Europa Centrală și de Est. Aceste reguli sînt legate de acordurile dintre firme care restricționează competiția, abuzul pozițiilor dominante, comportamentul instituțiilor publice (companii în care statul deține acțiuni în capitalul social) și ajutorul din partea statului care ar deforma competiția (Articolele 85, 86, 90 și 92 respective din Tratatul Europei Centrale și de Est). Astfel, politica de competitivitate este pe larg definită pentru a include comportamentul guvernelor și firmelor. Aproape toate țările din Europa Centrală și de Est au aprobat legislația privind competitivitatea și și-au asumat responsabilitatea pentru aplicarea regulilor lor de competitivitate. Există unele inconsecvențe cu limbajul UE și criteriile / îndrumările de implementare, unele din ele fiind substanțiale, dar forța prevederilor existente este, la sigur, pro-competitivă.

[4] Autoritățile de competiție din țările din Europa Centrală și de Est au primit un mandat destul de vast pentru identificarea costurilor politicilor de guvernare și acțiunilor care restricționează competiția. Politica de comerț este un domeniu vădit care ar trebui să se bucure de prioritate. Oficiile de competiție dispun de două modalități de „asimilare” a politicii de comerț. Prima este opunerea politicilor de comerț, care creează excesiv prejudicii pieței interne; a doua este opunerea efectelor anti-competitive ale politicii de comerț pe o bază *ex post*. Prima abordare „directă” a fost activ aplicată de un număr de oficii de competiție din Europa Centrală și de Est. Aici ele pot fi comparate cu unele oficii de competiție din țările ODEC. Comentînd sau opunîndu-se politicilor de comerț sugerate sau deja existente, oficiile de competiție asigurau ca implicările economice vaste ale politicii de sector / lobby să fie recunoscute și discutate. Puterea principală a oficiilor de competiție este natura *ex post*. Aplicarea activă, cu recomandări,

care în mod clar specificau că politica de comerț, va fi una din considerațiile principale în legile de implementare ale competițiilor, care va susține eficacitatea opoziției *ex ante* la propunerea de politici ce restricționează accesul la piață.

[5] Sînt identificate un număr de acțiuni prin intermediul cărora forța de drept competitivă ar putea fi consolidată și sensibilizată la politica de comerț. Posibilitatea legislativă pentru agențiile lipsite de încredere din țările din Europa Centrală și de Est de a activa ca *ex officio* nu pare să fi fost explorată, deși aceasta ar putea fi, în mare măsură, rezultatul unui proces al tranziției spre proprietatea privată și economia de piață. Dezvoltarea recomandărilor detaliate va contribui la reducerea nesigurății față de prioritățile oferite de autoritățile de competiție tipurilor practicilor de reducere a competitivității, și va clarifica care sînt practicile ce nu trebuie urmate. Unul din denomitorii din legislația tuturor țărilor din Europa Centrală și de Est este discreția de care se bucură agențiile încredințate în legătură cu aplicarea legilor cu privire la competitivitate. Aceasta poate avea o parte negativă în sensul în care un număr de interziceri dorite *per se* pur și simplu nu există. Compensarea, partener pozitiv, are loc cînd este exercitată discreția într-o modalitate pro-competitivă, „jurisprudența” creată în acest domeniu promovează mai departe scopurile legilor cu privire la competitivitate. Incorporarea politicii comerțului aferentă unei industrii ar trebui să fie luată în considerație explicit în momentul definirii pieței relevante în aplicarea neîncrederii. Recomandările la acest efect ar trebuie să fie, de asemenea, publicate. Atunci cînd acțiunile de piață sînt definite ca prag (mai cu seamă în definirea poziției dominante), ele trebuie să fie legate de considerațiile contestabile ale pieței, și anume, recunoașterea publică explicită că puterea pieței contează. Ar fi foarte util pentru evoluția filozofiei competitive în țările din Europa Centrală și de Est, și în același timp ar stimula transparența, dacă agențiile competente ar publica motivarea care ghidează deciziile lor.

[6] În pofida acordului lor de adoptare a disciplinelor de competiție compatibile cu cele ale UE, și în pofida faptului că liberul comerț și libertatea investiției vor fi atinse în zece ani, nu există nici o prevedere în Acordurile Europei care ar specifica excluderea anti-dumping-ului. Amenințările continue ale protecției condiționate din partea UE implică că firmele și țările din Europa Centrală și de Est se vor ciocni cu alte standarde, decît competitorii lor din UE. Firmelor din UE li se va permite să se angajeze în discriminarea de prețuri sau să comercializeze la un preț mai jos decît costul pe piețele din UE, pe cînd firmele din Europa Centrală și de Est vor fi constrînse să urmeze strategia conform procedurilor de anti-dumping din UE. O revizuire a experienței, care a fost obținută cu încercări de distrugere a anti-dumping-ului în contextul acordurilor de integrare regională, ne sugerează ideea că mai există cel puțin trei condiții necesare pentru înlăturarea protecției condiționate: (1) comerțul liber și libertatea investiției; (2) disciplinele privind abilitatea guvernelor de a susține firmele și industriile localizate pe teritoriul lor; și (3) existența și aplicarea legislației cu privire la competitivitate (neîncredere). Deși aceste condiții vor fi satisfăcute într-o mare măsură pentru fluxurile interne UE-Europa Centrală și de Est, a fost ea aplicată și opțiunea anti-dumping.

[7] Una din direcțiile, care ar putea fi ulterior elaborată în etapa de tranziție spre implementarea deplină a Acordurilor Europei, este stabilirea unei legături dintre anti-dumping și neîncrederea în instanțele, în care țările din Europa Centrală și

de Est fac față amenințărilor anti-dumping-ului sau acțiunilor din partea UE. Comisia UE ar putea fi rugată să aplice criteriile politicii de competitivitate în investigarea anti-dumping-ului împotriva produselor originare din țările din Europa Centrală și de Est, asigurându-se că există o amenințare de competitivitate și nu doar o amenințare către un competitor din UE. Aceasta ar putea fi precăutat la un nivel neformal în perioada de tranziție. În mod clar, prima strategie, cea mai bună pentru țările din Europa Centrală și de Est, este eliminarea anti-dumping-ului odată ce Acordurile Europei sînt pe deplin implementate. Dacă, totuși, se pare imposibil obținerea acordului de eliminare a anti-dumping-ului, ar putea fi formulată o a doua politică bună pentru formalizarea legăturii dintre aplicarea legilor cu privire la competitivitate și investigațiile anti-dumping-ului. Odată ce țările din Europa Centrală și de Est au adoptat legislația compatibilă cu cea a UE în domeniul competitivității, se poate de asumat faptul că standardele minimum consistente ale UE vor fi respectate dacă se vor aplica legile respective. Aceasta ar crește efectiv pragul pentru industriile competitoriale de import ale UE care caută înlăturarea anti-dumping-ului. Aplicarea serioasă a disciplinelor de competitivitate în industriile serviciilor, mai cu seamă cele legate de distribuire, pot facilita ulterior reducerea potențialului firmelor UE de a căuta protecție condițională.

În rezultatul unei analize succinte ale acestor exemple, este evidentă existența diferențelor între un abstract și un sumar executiv în termen de volum și tipul informației conținute în ele, care reflectă funcții diferite a fiecăruia din ele în studiile de politică publică. Două puncte ilustrează similitudinea și diferențele dintre un abstract și un sumar executiv în termeni de scop și caracteristici:

- *Abstractul relatează succint lucrarea, pe cînd sumarul executiv oferă o analiză detaliată a întregii lucrări.*

*Abstractul este o
relatare succintă.*

*Sumarul executiv
este o analiză a
întregii lucrări.*

Abstractul sau sumarul executiv este inclus în publicații înainte de secțiunea de introducere a studiului de politică publică și, faptul că sînt pasaje sine stătătoare (excluse din numerotarea textului principal al lucrării,) reflectă, în esență, rolul lor. Această parte a lucrării reprezintă prima posibilitate pentru o comunicare extensivă cu cititorul (după titlu și cuprins); cu toate acestea, există unele diferențe în interesele cititorilor și tipul de lectură. După cum este evident din exemplul (iv), abstractul are drept scop atragerea interesului cititorului oferind o generalizare concisă a principalului subiect și problemei de bază tratate în lucrare. Astfel, abstractul susține lucrarea și autorii exemplului (iv) prezintă cititorilor esența lucrării referindu-se direct la lucrare prin intermediul abstractului, de la început („Acest capitol prezintă o tipologie...”) pînă la sfîrșit („Studiul finisează cu oferirea...”).

Există o dublare a acestei funcții în faptul că sumarul executiv, de asemenea, are ca scop interesarea cititorului în citirea întregii lucrări. Cu toate acestea, funcția principală a sumarului executiv constă în satisfacerea necesităților acelor cititori care

nu vor citi întreaga lucrare și interesul principal al cărora este rezultatul cercetării studiului și recomandărilor de politică publică propuse, mai cu seamă cele ce țin de luarea deciziilor. Spre atingerea acestui scop, sumarul executiv reprezintă întreaga lucrare, oferind o analiză a tuturor părților și constatărilor, ca în cazul exemplului (v).

- *Sînt incluse trăsături similare, dar accentul și scopul trăsăturilor este diferit.*

Analiza acestor și altor exemple relevă următoarele patru trăsături comune ale abstractului și sumarului executiv, care corespund structurii părții principale ale lucrării:

Abstractul / Sumarul executiv	{	– Scopul lucrării
		– Definierea și descrierea problemei politicii publice
		– Evaluarea alternativelor de politica publica
		– Concluzie și recomandari

Cu toate acestea, măsura în care fiecare din aceste trăsături se conține și este accentuată în abstract sau în sumarul executiv relevă diferențe majore. Ambele reprezintă versiuni mai scurte ale lucrării, dar scopurile lor diferite determină detaliile și volumul. Diferența în nivelul de detalii conținut în ambele este identificată în exemplele analizate: exemplul (v) arată că sumarul executiv constă din șapte aliniate și are aproximativ 1,200 cuvinte, pe cînd exemplul (iv) este un abstract care constă dintr-un singur aliniat de circa 220 cuvinte. Abstractul trebuie să fie concis, deoarece, un potențial cititor al întregii lucrări ar dori să acumuleze o privire succintă asupra lucrării înainte de a o citi integral. Astfel, caracteristicile sînt ușor menționate pentru a oferi o relatare despre lucrare fără intrarea în detalii. Acest lucru poate fi lesne văzut în exemplul (iv) unde scopul, problema și principalele chestiuni sînt prezentate sumar. În contrast, autorii exemplului (v) includ și elaborează fiecare trăsătură la un nivel maxim, și anume: cadrul și scopul lucrării (aliniatul [1]), discuțiile detaliate asupra problemei (aliniatele [2], [3] și [4]), opțiunile de politică publică (aliniatele [5] și [6]), și concluziile și recomandările de politică publică (aliniatul [7]). Acest nivel de detalii asigură ca informația adecvată să fie oferită celor cititori care, mai cu seamă, citesc acest element al lucrării.

Sumarul executiv reprezintă o discuție mai detaliată decît abstractul.

Autorii au diferite opinii și abordări privind includerea caracteristicii finale ale acestui element, concluziei și recomandărilor. Unii autori preferă explicit sintetizarea rezultatelor studiului și recomandărilor pe care ei le propun, spre exemplu: ultimul aliniat din exemplul (v). Luînd în considerație scopul sumarului executiv, includerea acestui element este oportună. Cu toate acestea, alți autori nu stabilesc concluziile reale și recomandările la care au ajuns pe parcursul studiului ca mijloc de atragere a cititorilor să examineze lucrarea în întregime pentru a obține rezultate specifice.

Ultima propoziție a abstractului din exemplul (iv) ilustrează această abordare: „Studiul finisează cu oferirea unui număr de recomandări de politici publice pentru fiecare problemă în parte.” Scriind acest element în lucrarea Dvs., trebuie să decideți care este abordarea cea mai bună care ar conveni studiului Dvs. și audienței pentru care o scrieți.

Primul pas, atunci când scriem acest element al lucrării, este determinarea faptului dacă editorul are nevoie de un abstract sau de un sumar executiv al lucrării Dvs. După cum este menționat, termenii de abstract și sumar executiv sînt pe larg întrebuiți ca sinonime; cu toate acestea, veți afla care este solicitat din descrierea elementului și procedurile de volum oferite de editor. Următoarele puncte de reper vă pot ajuta în procesul de scriere al acestui element important:

- Analizați, în mod regulat, abstractele și sumarele executive pentru a înțelege mai bine ce le face să fie efective, care sînt caracteristicile lor și stilul în care sînt scrise.
- Abstractul sau sumarul executiv trebuie să fie mai mult decît o copie a textului din lucrare. Este important să le scrieți ca un element separat pentru a le reda actualizare, coerență și interes. Autorii, deseori, comit greșeli lăsînd aceste pasaje să fie scrise în ultimul moment și depun puțin efort la elaborarea lor. Luînd în considerație rolul foarte important pe care îl poate avea acest element în comunicarea efectivă a mesajului Dvs. audienței mari, trebuie să dedicați timp și efort în procesul de elaborare.
- În procesul de elaborare al acestui element, recitarea întregii lucrări, mai cu seamă declarației de intenție, aliniatelor majore și argumentelor importante, va informa conținutul și accentul. Citirea sintezei și cuprinsului lucrării Dvs. vă poate, de asemenea, ghida în timpul scrierea abstractului sau sumarului executiv.

5.5 Introducere

Introducerea unui studiu de politică publică stabilește și definește conținutul principal al textului în lucrare. Astfel, introducerea deschide lucrarea și servește drept catalizator al interesului cititorului prin prezentarea conținutului și naturii problemei de politică publică și oferirea imaginii de bază asupra cercetării efectuate. Aceasta va asigura ca cititorul să fi pregătit pentru mesajul detaliat din studiu, mai ales, în înțelegerea abordării autorului și problemelor principale din argumentul elaborat pe parcursul lucrării. Oferirea informației suficiente este, de asemenea, foarte important luînd în considerație modalitatea în care cititorii pot percepe acest studiu de politică publică: ca un pas inițial înainte de a citi lucrarea în întregime, mulți cititori mai întîi de toate citesc elementele care oferă sinteza lucrării (abstractul

Introducerea pregătește cititorul prin descrierea scenei contextului, problemei politicii publice și analizei.

sau sumarul executiv, introducerea și concluzia). Dacă aceste elemente ale lucrării, așa ca introducerea, sînt scrise eficient, atunci cititorul va avea o idee clară privind direcția, accentul și ideile principale elaborate în lucrare.

Pentru a atinge aceste scopuri, introducerea trebuie să conțină un număr de caracteristici structurale. Analiza de mai jos a exemplurilor de introduceri vor începe procesul de analiză a caracteristicilor structurale.

Analiza studiului de politică publică publicat

Citiți introducerea din exemplu din studiului de politică publică din Anexa A:

(ii) „Competiția deschisă, Transparență și Imparțialitate în autoritățile publice locale în contractarea serviciilor publice” (Baar, 2001);

(iv) „De la unitar la pluralism; Politica bine acordată a minorităților din România” (Horváth și Scacco, 2001).

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Tipul de informație inclusă în ambele introduceri;
- Eficacitatea introducerilor în pregătirea Dvs. de a citi lucrarea în întregime.

Este evident din analiză că există unele diferențe în abordarea de scriere al acestui element, deoarece autorii tind să obțină o balanță între a fi concis și a oferi informație adecvate pentru a pregăti cititorul pentru studiu. Cu toate acestea, analiza extensivă a exemplurilor de introduceri au demonstrat următoarele caracteristici comune:

Introducerea	{	<ul style="list-style-type: none"> – Contextul problemei politicii publice – Definierea problemei politicii publice – Delaratiia d intentie – Metodologia și limitele studiului – Carta lucrarii
--------------	---	---

Mai jos urmează analiza fiecărei caracteristici pentru a vă ajuta să obțineți o imagine mai clară a acestui element al lucrării.

- *Contextul problemei politicii publice*

Oferiți o descriere succintă și precisă a contextului problemei de politică publică cu o introducere impresionantă pentru a atrage atenția cititorului.

Introducerea, de obicei, deschide „cadrul scenei” al lucrării, și anume, localizarea problemei discutate în lucrare în cadrul contextului vast. Aceasta ghidează cititorul pe parcursul lucrării și oferă imaginea generală, astfel, încât el să poată înțelege ce urmează în continuare. Cu toate acestea, este important de păstrat această parte concentrată și succintă, deoarece cititorii pot pierde interesul, dacă lucrarea începe cu o descriere foarte generală sau detaliată a contextului. Mulți autori limitează informația generală și introduc problemele cheie din lucrare. Acest lucru poate fi observat în ambele exemple de introduceri. În exemplul (iv), această particularitate este aproximativ o treime din introducere și mișcarea este evidentă în aliniatul de introducere dintre propoziția întâi care introduce problema generală a comunităților multi-etnice din România și ultima propoziție care introduce aspectul specific al problemei (analiza diversității) care este subiectul lucrării. Prima propoziție din primul aliniat: „România prezintă un caz fascinant pentru studiul managementului comunităților multi-etnice” este, de asemenea, un început foarte puternic în introducere și îndemnarea de a citi lucrarea, care prezintă „un caz fascinant”, răpește atenția cititorului. Astfel, necesitatea de a deschide impresionant acest element este o abordare importantă în scrierea introducerii.

Cînd scrieți această parte a introducerii, este important să rețineți că accentul trebuie pus nu doar pe context, la general (spre exemplu, țară sau regiune), dar pe centrul contextului problemei (spre exemplu: minoritățile în România). După cum este întîlnit pe parcursul lucrării, contextul aferent problemei determină conținutul. Merită de menționat faptul că accentul practic de soluționare a problemei și scopul studiului de politică publică înseamnă că introducerea este foarte diferită de tezele tradițional academice. Astfel, autorul nu trebuie să ofere o sinteză a literaturii asupra subiectului sau să poziționeze cercetarea în raport cu acea literatură, el trebuie să se miște rapid spre problema de politică publică ca una din problemele majore din lucrare.

- *Definirea problemei politicii publice*

Definiți clar problema pentru a începe argumentul.

Această parte a introducerii reprezintă deplasarea de la informația contextuală la problema specifică care este tratată în această lucrare. Această caracteristică este foarte importantă în convingerea cititorului de a împărtăși părerea Dvs.: există o problemă urgentă și lucrarea Dvs. se merită datorită faptului că oferă posibile soluții la această problemă. Este, de asemenea, important ca această caracteristică să comunice clar poziția Dvs. asupra problemei, astfel, încât cititorul să înțeleagă alternativele de politică publică și recomandările pe care le propuneți ulterior în lucrare.

Diferențele din cele două exemple de introducere privind abordarea de scriere a acestei caracteristici nasc alte idei interesante. În primul rînd, unii autori stabilesc foarte aproape relația dintre definirea problemei și declarația de intenție. Aceasta se

întîmplă din cauza că declarația de intenție, deseori, se referă la o soluție propusă și într-o lucrare în care se prezintă posibile căi de soluționare a problemei, este evident că ele sînt prezentate împreună. Și anume, în exemplul (iv) aceste caracteristici sînt intercalate în aliniatul doi din introducere. Este foarte interesant că autorii exemplului (iv) au ales să includă definirea problemei după declarația de intenție. Aceasta ilustrează diferite abordări și preferințe ale autorilor în elaborarea acestor caracteristici.

În al doilea rînd, în ambelor lucrări, există o diferență clară în abordarea autorilor de prezentare a problemei. În exemplul (iv), problema este relatată foarte explicit și puternic în propozițiile doi și trei din aliniatul trei, prin utilizarea cuvintelor „au eșuat” și „nepotrivite” pentru a descrie politica Guvernului României față de grupurile minoritare. Aliniatul trei din exemplul (ii) declară problema de politică publică într-o manieră foarte implicită și indirectă, în care impactul viitor al deciziilor privind contractarea serviciilor publice sînt mai importante decît problemele actuale legate de această problemă.

Nu există nici o abordare în elaborarea acestei particularități, corelația problemă – soluție este esențială pentru studiul de politică publică care elucidează importanța acestei particularități în convingerea cititorului de existența unei astfel de probleme. Prin urmare, cu cît autorul definește și comunică mai puternic și clar natura și aspectele importante ale problemei analizate, cu atît mai convins va fi cititorul. Această particularitate definește obiectivul de bază al studiului.

Întrebările ce urmează pot fi utile în elaborarea acestei caracteristici:

- Care este problema?
- Cum afectează problema societatea?
- Cine sînt participanții implicați direct sau indirect în problemă?
- Care sînt componentele problemei?
- Ce adjective ați folosi pentru a descrie problema?
- Care sînt întrebările cheie sau controversale asociate cu problema?

- *Declarația de intenție*

Această particularitate, deseori numită afirmarea scopului, constă, de obicei, din una sau două propoziții care afirmă scopul lucrării. Această declarație de intenție este foarte importantă în procesul de construire a argumentului esențial pentru studiul de politică publică. Astfel, el relevă poziția autorului față de problema de politică publică și este strîns legat de caracteristica anterioară a definirii problemei. Cu toate acestea, abordările aplicate de autorii celor două exemple relevă diferite perspective în elaborarea acestei particularități. Declarația de intenție din exemplul (iv) se

Declarația scopului lucrării este esențială pentru construirea argumentului efectiv.

conține în propoziția de deschidere a aliniatului [2], și anume „Acest capitol prezintă argumentul că, în lucrul cu problemele minorităților, persoanele ce elaborează politici publice în România trebuie să recunoască diferențele importante culturale, politice și demografice care există în rîndul diverselor grupuri minoritare”. Autorii, cu siguranță, declară clar și afirmativ poziția lor față de problemă și cititorul poate fi sigur că întreaga lucrare va servi drept suport pentru construirea și susținerea acestui argument.

Spre deosebire de exemplul de mai sus, declarația de intenție în aliniatul [4] din exemplul (ii) este destul de declarativă și informează cititorul despre ce este lucrarea: „Scopul acestui capitol constă în adresarea problemelor de bază aferente utilizării proceselor competitive de licitație, transparență și imparțialitate în contractarea serviciilor publice în Europa Centrală și de Est și prezintă o discuție comparativă a practicilor din UE și alte țări”. Perspectiva autorului asupra problemei nu este clară la etapa actuală și cititorul trebuie să aștepte începutul procesului de argumentare. Cele două exemple au un impact diferit asupra cititorului în termeni de nivele de interes și urgența percepută a problemei. Luînd în considerație scopul declarației de intenție, natura problemei și puterea sentimentelor față de o problemă, trebuie să decideți care abordare veți adopta în elaborarea declarației efective de intenție.

- *Metodologia și limitele studiului*

*Relatați succint
cadrul de analiză
și scopul lucrării.*

În introducere, autorii deseori oferă o descriere succintă a metodologiei utilizate în studiul de politică publică, și anume: cadrul analizei utilizat sau variabilele evaluate. Mai mult ca atît, pregătind cititorul pentru acest aspect al lucrării, această particularitate este importantă în stabilirea credibilității autorului ca cercetător și ajută la elucidarea faptului că analiza și argumentele elaborate în lucrare sînt bazate pe practici bune. În ambele exemple de introduceri, autorii oferă o prezentare succintă privind metodologia aplicată. În exemplul (iv), cititorii sînt informați în aliniatul final al introducerii că studiului constă dintr-o construcție tipologică și că este introdusă o listă de variabile importante. Prezentînd cadrul metodologic al studiului ca o analiză comparativă, autorul exemplului (ii), de asemenea, oferă detalii ale scopului geografic al studiului și metodelor de cercetare aplicate (în aliniatul 4).

Unii autori preferă să indice scopul și limitele studiului în această caracteristică. Credibilitatea Dvs. ca cercetător crește dacă conștientizați că un singur studiu nu poate adresa toate aspectele problemei de politică publică vizate și că pot exista limite legate de metodologia de cercetare, spre exemplu, legate de tipul și volumul de informație disponibile pentru analiza studiului. Autorul exemplului (ii) informează cititorul la sfîrșitul aliniatului 4 despre problemele legate de informația acumulată pentru studiu. „... este subiect de precauție, obținînd informație despre

legislația din Europa Centrală și de Est, au fost prezentate opinii divergente privind prevalarea practicilor, și informația privind practicile actuale nu a fost acumulată în bază sistematică.” Includerea acestei limitări ilustrează cititorului complexitatea problemei și informează că recomandările de politică publică propuse ca rezultat al cercetării trebuie să ia în considerație aceste limite.

- *Carta lucrării*

Ultima caracteristică, inclusă în introducere, este carta lucrării care oferă o sinteză a modului în care este organizat studiul. Acest element este important în ajutarea cititorului de a citi un studiu de politică publică lung și posibil complex. În introducerea exemplului (ii), autorul stabilește clar trei probleme discutate în lucrare în aliniatul final din introducere, și chiar și un număr de probleme, pentru a ajuta cititorul să înțeleagă importanța și componentele problemei analizate. (Aceasta servește drept început al prezentării cadrului de analiză care este discutat în secțiunea 5.7.1).

Prezentați o sinteză asupra modului de organizare a lucrării.

Lista de control de scriere

Când veți scrie acest element al studiului de politică publică, punctele de reper de mai jos ar putea să vă călăuzească:

- Ați inclus toate particularitățile de construire a introducerii coerente (contextul și definirea problemei politicii publice, declarația de intenție, metodologia și limitele, carta lucrării)?
- Este contextul succint și concentrat asupra problemei?
- Ați comunicat în mod clar natura și urgența problemei politicii publice?
- Scopul lucrării este declarat clar?
- Ați introdus metodologia și limitele în scopul studiului?
- Organizarea lucrării dvs. este prezentată clar?

5.6 Descrierea Problemei

Analizând introducerea, discuția se axează pe primul element al textului, descrierea problemei. Luând în considerație legătura dintre acest element al studiului de politică publică și etapa definirii problemei din ciclul politicii publice (după este discutat în 3.1), următoarele patru puncte oferă o sinteză a descrierii problemei:

- *Descrierea problemei identifică, definește și elaborează natura problemei vizate*

Descrierea problemei prezintă un argument precum există o problemă urgentă.

Oferirea unei imagini extensive și a detaliilor despre natura problemei, descrierea problemei include, uneori, discuții din mai multe perspective ale problemei: actorii, condițiile, cauzele, constrângerile, conflictele, interesele și valorile, rolurilor și responsabilitățile, rezultatele și impactul.

Descrierea problemei prezintă problema în cadrul contextului său.

- *Descrierea problemei trebuie să convingă cititorul că problema vizată necesită acțiuni din partea Guvernului*

În lumea politizată a politicii publice, mulți oameni pot să nu fie de acord cu existența problemei. Astfel, pe când descrierea problemei poate include multă informație descriptivă sau fapte, acest element trebuie să prezinte un argument indubitabil comprehensiv și convingător pentru o problemă care necesită să fie vizată cu acțiuni din partea Guvernului.

- *Descrierea problemei ar trebui să fie concentrată asupra sintezei problemei în cadrul contextului său și nu în baza unui mediu general*

Descrierea problemei creează baza pentru elementul opțiunii de politică publică a lucrării.

Această parte a studiului de politică publică trebuie să se concentreze imediat asupra unei descrieri urgente a problemei în contextul mediului său trecut și actual, și să nu înceapă o discuție privind mediul și apoi să treacă la problemă. Spre exemplu, un autor va avea o abordare mai specifică dacă începe această secțiune cu propoziția „Prima legislație comprehensivă care ia în vizor problema discriminării rasiale a fost introdusă în Moldova...” și nu cu „Republica Moldova a fost întemeiată în ...”. În contrast, a doua abordare pe larg duce la lipsa concentrării asupra problemei propriu-zise și includerii detaliilor inutile.

- *Descrierea problemei trebuie să construiască un cadru în care opțiunile de politică publică ce urmează ar putea fi argumentate comprehensiv*

Descrierea problemei este elementul lucrării care oferă detalii despre natura problemei, astfel, necesită să fie destul de exhaustiv pentru a stabili o bază solidă pentru opțiunea de politică publică discutată pe larg.

Două sub-secțiuni ce urmează examinează în detalii particularitățile structurale și textuale care fac descrierea problemei efectivă. Necătînd la faptul că ele sînt prezentate împreună la constituirea unei descrieri bune a problemei, ele sînt divizate pentru a permite o ilustrare și explicație clară.

5.6.1 Construirea Descrierii Problemei: Structură și Argumentare

Cunoașterea caracteristicilor structurale comune ale descrierii problemei este cheia unui argument puternic și convingător, și următorul exemplu creează baza analizei și discuțiilor asupra acestor caracteristici.

Analiza studiului de politică publică publicat

Analizați extrasul de mai jos din secțiunea de descriere a problemei din studiul de politică publică din exemplul (i): „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995). Citiți, de asemenea, introducerea din lucrare (în Anexa A) pentru a vă familiariza cu domeniul ei general pentru a vă ajuta la analiză.

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Aspectele problemei discutate în exemplu.
[numerele aliniatelor din parantezele pătrate au fost adăugate ulterior pentru referință]

Contextul macroeconomic al decentralizării

[1] Economiiile de tranziție au trecut simultan prin probleme de stabilizare și liberalizare. Reformele fiscale inter-guvernamentale au loc într-un mediu macroeconomic slab, deseori cuplat cu o poziție fiscală guvernamentală centrală slabă (tabela 1.5). În Ungaria, anul 1990 a fost anul în care a fost introdus noul sistem de auto guvernare locală, deficitul consolidat al Guvernului general a fost de 4% din PIB, cu o inflație de 32 procente. În anul 1992, deficitul era de 7% și spre 1994 a crescut la un procent estimativ de 9 la sută din PIB cu necesități locale și naționale concurând într-un mediu de austeritate fiscală majorată. În Federația Rusă, în 1991 și 1992 deficitul bugetar era mai mare de 15% din PIB, în 1993 a rămas la circa 8% din PIB, și un deficit mai mare decât 10% din PIB a fost estimat în anul 1994; inflația, de asemenea, a continuat să fie înaltă. Deficitul în Bulgaria în 1993 era de circa 10 procente, și deficitul din Albania era și mai înalt, la 16 procente. În România, deși deficitul bugetar a fost mic, rata înaltă a inflației reflectă instabilitatea proeminentă, și se pare că problemele fiscale alimentează deficitul. Asemenea constrângeri fiscale predominante au avut un impact major asupra elaborării sistemelor fiscale guvernamentale.

[2] Trecerea la antreprenoriatul privat a contribuit enorm la trecerea spre o economie vitală dar a redus veniturile Guvernului central. Multe întreprinderi private mici se eschivau de la impozite și economia neformală prezenta probleme majore de conformare și administrare a impozitelor. Întreprinderile de stat nu mai ofereau o bază sigură de venituri. Reformele fiscale sînt binevenite pentru eficiența piețelor, dar va dura pînă cînd administrarea fiscală se va adapta la un mediu radical diferit. Balanța de buget este, de asemenea, complicată din cauza că cheltuielile din buget, în multe țări, continue să fie împovărate de subsidii, programe generoase de beneficii de casă, și susținerea nouă și, uneori, considerabilă a întreprinderilor și băncilor în restructurare și recapitalizare.

[3] Reformele inter-guvernamentale au loc într-un context de efort concentrat pentru reducerea părții Guvernului. În Ungaria, cheltuielile s-au micșorat de la 62% din PIB în 1998 la circa 57% din PIB în 1993. În Rusia, bugetul general era mai mare de 60% din PIB în anii 1980 și circa 40% în 1993; limita pentru anul 1994 a fost 20 procente. În Albania, cheltuielile au căzut de la 62% din PIB în 1991 la 44% în 1993 (vezi tabela 1.1).

Țara	Guvernul General	Guvernul Central	Guvernul Subnațional
Albania	- 16.0	-16.0	-
Bulgaria	- 9.2	- 9.2	0.0
Ungaria	- 6.0	- 5.1	- 0.3
Polonia	- 2.5	- 2.9	0.0
România	- 0.4	- 1.5	- 1.7
Rusia	- 7.9	- 6.7	0.6
Ucraina	- 6.2	- 6.2	-

- Nu este disponibilă.

Notă: Guvernul general poate include bugetele agențiilor și autonomiilor și, nu în toate cazurile, suma Guvernului central și sub-național este partajată.

Sursa: Banca Mondială și alte multiple surse: vezi tabela de notițe.

[4] Nu este surprinzător faptul că problemele de stabilizare, deseori, domină agenda națională și inter-guvernamentală. Reducerea disbalanțelor fiscale, atât la nivel central, cât și sub-național, este fundamental pentru programele de ajustare în majoritatea țărilor în tranziție. Situația actuală este într-un contrast acut cu perioada înainte de reformă, când controlurile stricte centrale, care asigurau finanțele sub-naționale, au avut câteva consecințe macroeconomice (Blejer și Szapary 1989; Bahl și Wallich 1992). Conform sistemul vechi, distribuția veniturilor servea doar ca mecanism administrativ de simplificare a sistemului alocării centrale de resurse, și cheltuielile erau ghidate de norma de planificare. Rezultatul a fost ca bugetele guvernelor sub-naționale să fie întotdeauna în balanță, cel puțin conform unei logice contabilă, cu modificările necesare efectuate de necesitatea formelor de transferare de la bugetele centrale.

[5] Noua problemă în stabilizarea macroeconomică a condus la situația în care Guvernele centrale vedeau decentralizarea fiscală ca o posibilitate de reducere a cheltuielilor centrale în două modalități. În primul rând, „rotirea” responsabilităților pentru cheltuielile nivelului sub-național, a redus deficitul central. În al doilea rând, reducerea transferurilor fiscale, menite să ofere guvernelor sub-naționale mai multă independență, au redus, de asemenea, cheltuielile centrale.

[6] *Transmiterea responsabilităților pentru cheltuieli.* În unele țări, responsabilitatea bugetară pentru cheltuielile sociale și asigurarea socială netă este transferată guvernelor sub-naționale. În Ungaria, spre exemplu, responsabilitatea pentru cheltuielile de bunăstare au fost transferate localităților în 1993 conform Legii cu privire la Asistența Socială. În Ucraina, de asemenea, asigurarea socială netă este o responsabilitate sub-națională. În Rusia, guvernul central a transferat cheltuielile sociale, echivalente cu 6% din PIB, localităților în bugetul din 1992, de fapt, forțând scăderea deficitului. Speranța era ca Guvernele sub-naționale să execute reducerea politică dureroasă necesară, chiar dacă cererea pentru acele servicii putea să crească odată cu agravarea situației economice. Și în anul 1993, iarăși în Rusia, responsabilitatea pentru investițiile naționale cheie inter-jurisdicționale (așa ca transportul) a fost transferată sectorului sub-național.

[7] Chiar dacă unele active au fost transferate Guvernelor sub-naționale, aceste acțiuni erau motivate de grijile bugetare. Unele din activele transferate, mai cu seamă clădiri și întreprinderi, sînt active oferite dat fiind dificultățile împovărătoare de întreținere și operațiune ale acestor unități și faptul că venitul din arendă (modificat în 1993 în Federația Rusă prima dată din 1928) nu acoperea nici cea mai mică parte a costurilor (Alm și Buckley 1994).

Din exemplul de mai sus este evident că descrierea problemei este adresată trecutului și prezentului problemei. Acest element a vizat contextul istoric al problemei în cauză și natura problemei în contextul mediului actual de politică. Spre exemplu, în aliniatul [1] au fost sintetizați indicatorii macroeconomici din trecut pînă în prezent (1995 în acest caz) pentru țările din regiune. Ulterior, se prezintă o discuție privind contextul din trecut și cel prezent în aliniatele [2] și [5]. Discuția privind politica actuală, care este implementată față de problema în cauză, poate fi desprinsă în sub-secțiunea „Transmiterea responsabilităților pentru cheltuieli” (aliniatele [6] și [7]). Analizînd acest exemplu și elementul în termeni mai generali, se poate spune că descrierea problemei include două particularități:

Descrierea problemei $\left\{ \begin{array}{l} - \text{istoria problemei} \\ - \text{problema în cadrul mediului sau actual de politică} \end{array} \right.$

Aceste două caracteristici ale descrierii problemei pot fi descrise în felul următor:

- *Contextul problemei*

Caracteristica, de regulă, acoperă istoria problemei: cauzele ei; grupurile persoanelor afectate; trecutul juridic, politic, economic și social al problemei; politicile care au fost implementate în trecut pentru analiza problemei și rezultatele lor.

Descrierea problemei relevă trecutul și prezentul problemei.

- *Problema în cadrul mediului său actual de politică*

Această caracteristică, de regulă, acoperă statutul actual al problemei: actualele contexte juridice, sociale, economice, politice și impacturile problemei, proporția actuală a problemei, grupurile afectate, politica actuală fiind implementată pentru a analiza problema, succesul și eșecul prezentei abordări.

Aceste puncte de reper vin să ajute, ele oferă puțină informație privind abordările pe care le iau diferiți autori pentru construirea practică a unei descrieri comprehensive și bine structurate a problemei în studiul de politică publică. Analiza de mai jos vă va ajuta să începeți procesul de analiză a posibilelor abordări.

Analiza studiului de politică publică publicat

Citiți extrasele din cuprinsul studiilor de politică publică prezentate în exemplele (i) și (ii). Ele arată secțiunea descrierii problemei pentru fiecare lucrare în parte. Trebuie, de asemenea, să citiți introducerile în aceste lucrări (în Anexa A) pentru a vă familiariza cu domeniu lor general pentru a vă ajuta în analiza Dvs.

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Spectrul de probleme inclus în fiecare descriere a problemei;
- De ce exemplul (i) pune în dezbatere mai multe probleme decât exemplul (ii).

Exemplul (i):

Extrasul scurtat din cuprinsul „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995).

De ce finanțele locale contează

Legăturile sistemice

Necesitatea unui cadru mai vast

Tendențele recente de decentralizare

Timpul transformărilor

Reorganizarea Guvernului

Structura Guvernului

Rolul piesei de mijloc?

Este oare mărirea unităților Guvernului eficient?

Rolul schimbător al Guvernului: de la proprietate la prestarea de servicii

Dimensiunile macroeconomice ale finanțelor inter-guvernamentale

Simultaneitatea reformei impozitelor și reformei inter-guvernamentale

Contextul Macroeconomic pentru decentralizare

Ameliorarea rezultatelor bugetare generale

Privatizarea și guvernele sub-naționale

Distribuirea Cheltuielilor

Exemplul (ii):

Extrasul din cuprinsul „Competiția deschisă, Transparență și Imparțialitate în autoritățile publice locale în contractarea serviciilor publice” (Baar, 2001)

2 Legile care necesită Proceduri Competitive

2.1 Directivele UE

2.2 Comunicatele Recente ale UE

2.3 Legile cu privire la Achizițiile Publice în Țările CEE

3 Accesul Public la Contractele Publice (Transparență)

3.1 Transparența în țările de vest

3.2 Transparența și Participarea Publică în elaborarea Contractelor

4 Legile cu privire la Conflictul de Interese

4.1 Conflictul de Interese și Legile în Țările CEE

4.2 Legile cu privire la Conflictul de Interese în UE și SUA

Este greu de generalizat abordările pe care autorii le iau în construirea unei descrieri a problemei. Cu toate acestea, următoarele concluzii pot fi rezumate din analiza exemplilor:

- *Spectrul de probleme incluse în construirea descrierii problemei depind de natura problemei și scopul lucrării.*

Cele două exemple analizate oferă o bună ilustrare a acestui punct: în exemplul (ii), accentul exclusiv cade pe cadrul legislativ, pe cînd în exemplul (i) este analizată o problemă mai vastă, astfel, descrierea cuprinde nu doar cadrul legislativ, dar și abordările administrative, contextul economic și organizarea structurală a autorităților publice locale și centrale.

- *Autorii preiau diferite abordări în încercarea de a prezenta convingător descrierea problemei lor.*

Organizați descrierea problemei conform subiectului, scopului și audienței.

În unele cazuri este oportună divizarea contextului problemei de la descrierea problemei în cadrul actual de politică și clasificarea în sub-secțiuni separate ale descrierii problemei. Cu toate acestea, ambii autori ale acestor exemple au considerat că vor fi mai efectivi, dacă includ contextul și descrierea politicii actuale într-o sub-secțiune pentru fiecare problemă vizată. De fapt, un alt moment demn de menționat este faptul că ambii autori au ales, în unele locuri, nu doar să includă descrierea problemei în cadrul sub-secțiunilor bazate pe problemă, dar au și inclus o discuție a opțiunilor de politică publică pentru problema lor, înainte de a purcede la descriere. Aceasta este ilustrată în extrasul de mai jos din cuprinsul exemplului (i):

Dimensiunile macroeconomice ale finanțelor inter-guvernamentale
 Simultaneitatea reformei impozitelor și reforma inter-guvernamentală
 Contextul Macroeconomic pentru decentralizare
 Ameliorarea rezultatelor bugetare generale

Discuțînd problemele legate de macroeconomie, autorii prezintă descrierea problemei în primele două sub-secțiuni și discuția privind opțiunile de politică publică pentru problemă în sub-secțiunea a treia.

După cum este clar din aceste exemple, în planificarea și elaborarea descrierii problemei, Dvs. trebuie să analizați care este abordarea organizațională care ar conveni cel mai bine subiectului Dvs., scopului și audienței.

Lista de control de scriere

Pentru a planifica și scrie descrierea problemei Dvs., analizați următoarele întrebări:

- *Construirea descrierii problemei Dvs.*
 - Contextul problemei
 - Cum și unde a apărut problema?
 - Care au fost cauzele ei?
 - Care a fost contextul juridic, politic, social și economic al problemei?
 - Cum a ajuns problema în atenția publică?
 - Cine a fost afectat de problemă?
 - Ce politici au fost implementate în trecut în încercarea de soluționare a problemei?
 - Care au fost rezultatele acelei politici publice?
 - Problema în cadrul mediului său actual de politică
 - Care sînt actualele contexte juridice, sociale, economice, politice și impacturile asupra problemei?
 - Care este nivelul actual al problemei?
 - Ce politică actuală este implementată pentru a adresa această problemă?
 - Care sînt diversele opinii privind problema și abordarea actuală?
 - În ce modalitate politica actuală are succes / insucces?
 - Ce este incorect în politica actuală?
- *Organizarea descrierii problemei Dvs.*
 - Care aspecte ale problemei trebuie să le includeți în secțiunea descrierea problemei Dvs. pentru a prezenta o imagine comprehensivă și convingătoare?
 - Cum veți organiza secțiunea pentru a-i reda claritate și lizibilitate?

5.6.2 Construirea descrierii problemei: Text și Argumentare

Construirea unei descrieri efective a problemei necesită nu doar cunoștințe privind ce trebuie să fie inclus și abordarea organizării logice, dar mai necesită și o înțelegere asiduă a convențiilor privind modalitatea în care textul este utilizat în aceste situații pentru construirea argumentelor convingătoare. Pentru a elucida puțin aceste convenții, această sub-secțiune se va concentra asupra următoarelor puncte cheie: coerență, construirea argumentelor efective, divizarea aliniatelor, utilizarea surselor primare și secundare.

Analiza exemplului și discuțiile din această sub-secțiune sînt bazate pe extrasul din lucrarea de politică publică (i): „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă

la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995) care a apărut pe pagina 43. Aliniatele în acest extras au fost numerotate și vor fi utilizate în sub-secțiune pentru a ușura procesul de referințe.

- *Construirea unui argument coerent convingător și ușor de urmărit.*

Una din particularitățile de bază ale argumentării bune este coerența, care implică oferirea legăturilor transparente dintre fiecare parte a argumentului, astfel încât să se obțină o imagine clară a argumentului în ansamblu. Analiza care urmează examinează conceptul coerenței în context.

Analiza studiului de politică publică publicat

Examinați extrasul descrierii problemei (p. 43) și extrasul cuprinsului din exemplul de studiu de politică publică (i): „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995).

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Modalitatea în care este stabilită coerența în acest exemplu.

Trebuie, mai întâi de toate, să citiți introducerea la această lucrare (Anexa A) pentru a vă familiariza cu contextul general ca suport în analiza ulterioară.

După cum este clar din exemplul de cuprins, descrierea problemei este un argument lung și complex, compus din secțiuni și sub-secțiuni corelate. Pentru a ușura lectura cititorului, trebuie să munciți din greu pentru a conecta toate aceste părți într-o lucrare coerentă. Aceste secțiuni și sub-secțiuni nu trebuie doar să fie legate cu o organizare bună și titluri clare, descriptive și numerotate, dar necesită și o coerență în cadrul textului. Spre exemplu, în sub-secțiunea „Dimensiunile macroeconomice ale finanțelor inter-guvernamentale”, autorul a ales să includă următoarele alinierte introductive pentru această sub-secțiune:

Reformele financiare inter-guvernamentale au loc într-un context fiscal constrâns, la moment când aveau loc reformele impozitelor și schimbărilor majore în sistemul național de venituri. Problemele actuale de stabilizare, în unele instanțe, domină, pe nedrept, elaborarea sistemului stabil și durabil inter-guvernamental.

Această introducere, de fapt, sintetizează accentul sub-secțiunii și explică legătura sub-secțiunii cu argumentul general. Astfel de introduceri sînt frecvente în sub-secțiunile unui studiu de politică publică pentru a oferi coerență.

Faceți legături clare și în cadrul elementelor argumentului Dvs.

Mai mult decît legătura dintre sub-secțiuni cu argumentul general, există necesitatea ca autorul să facă o legătură clară cu fiecare sub-secțiune. În extrasul din exemplul de descriere a problemei, propoziția de deschidere „Economiile în tranziție au trecut simultan prin probleme de stabilizare și liberalizare.”, induce argumentul din sub-secțiunea „Contextul macroeconomic pentru decentralizare”. Toate celelalte elemente din sub-secțiune elaborează tema menționată în această propoziție și sub-secțiunea finalizează cu numirea politicilor care sînt implementate pentru analiza problemei, și anume „transferarea responsabilităților pentru cheltuieli” și „reducerea transferurilor inter-guvernamentale”. Aceasta creează o legătură directă cu următoarele două sub-secțiuni care detaliază aceste politici. Efectuarea acestor legături clare la multiple nivele ale lucrării va asigura ca cititorul Dvs. să fie capabil să urmărească cu ușurință argumentarea descrierii problemei.

- *Elaborarea coerentă și concentrată a fiecărui element al argumentului în sub-secțiune*

Toate argumentele constau din problemă, argumentare și justificare.

Este util folosirea modelului de argumentare propus de filozoful Stephen Poulmin (citat în Karbach, 1987) pentru a analiza fiecare element al argumentului. Toulmin susține că fiecare argument este format din trei elemente: problema, susținerea și garantarea. Aceste elemente pot fi explicate după cum urmează:

- Problema este afirmarea poziției / argumentului Dvs.
- Argumentarea este dovada pe care o prezentați pentru a prezenta problema.
- Justificarea explică legătura dintre problemă și susținere.

Această justificare poate fi expusă vag, dacă autorul consideră că explicația legăturii este evidentă pentru audiență.

Aceste trei elemente pot fi clar desprinse în aliniatul 6 din exemplul (i):

<p>[6] <i>Transmiterea responsabilităților pentru cheltuieli.</i> În unele țări, responsabilitatea bugetară pentru cheltuielile sociale și asigurarea socială netă este transferată guvernelor sub-naționale. În Ungaria, spre exemplu, responsabilitatea pentru cheltuielile de bunăstare au fost transferate localităților în 1993 conform Legii cu privire la Asistența Socială. În Ucraina, de asemenea, asigurarea socială netă este o responsabilitate sub-națională. În Rusia, guvernul central a transferat cheltuielile sociale, echivalente cu 6% din PIB, localităților în bugetul din 1992, de fapt, forțînd scăderea deficitului.</p>	<p>Problema</p> <p>Argumentarea</p> <p>Justificarea</p>
--	---

Speranța era ca Guvernele sub-naționale să execute reducerea politică dureroasă necesară, chiar dacă cererea pentru acele servicii putea să crească odată cu agravarea situației economice. Și în anul 1993, iarăși în Rusia, responsabilitatea pentru investițiile naționale cheie inter-jurisdicționale (așa ca transportul) a fost transferată sectorului sub-național.

Analiza acestor trei elemente ale argumentării este esențială pentru elaborarea efectivă a argumentelor individuale care formează descrierea problemei, și a construirii unui argument general convingător.

- *Utilizarea efectivă a aliniatelor ca ajutor în elaborarea argumentului și pentru a ajuta cititorul să le urmărească*

Scopul aliniatului este de a indica pauzele logice și fizice din text. El nu doar vă ajută să organizați argumentul Dvs., dar și ajută cititorul să urmărească fiecare element al argumentului. Divizarea potrivită a aliniatelor, de asemenea, ajută cititorul care răsfoiește lucrarea să își facă o imagine generală, după cum arată practica în lucrul cu lucrările complexe și de proporții.

Alinierea efectivă indică unitățile logice ale argumentului.

Fiecare aliniat, de obicei, elaborează un argument menționat în propoziția principală. Propoziția principală este afirmația poziției discutate în aliniat, adică problema, conform termenilor lui Toulmin (după cum este indicat mai sus). Propoziția principală din alinatul 1, „Reformele fiscale inter-guvernamentale au loc...” confirmă acest fapt. Propoziția principală specifică dintr-un aliniat poate fi începutul unui argument nou sau elaborarea unei idei anumite dintr-un argument mai general. Mai mult ca atât, elaborarea unui argument pe aliniat este cheia înțelegerii modalității în care aliniatele oferă pauzele logice efective pentru autor și cititor.

Analiza studiului de politică publică publicat

Examinați sub-secțiunea „Contextul macroeconomic pentru decentralizare” din exemplul (i) la pagina 43.

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Amplasarea propoziției principale în fiecare aliniat.

Trebuie să finalizați analiza de introducere din această secțiune pentru a vă ajuta să înțelegeți mai bine contextul acestui argument.

Cu excepția aliniatului 1, propoziția principală pentru toate celelalte aliniate este propoziția începătoare. Aceasta este o abordare comună în scrierea argumentelor detaliate și complexe, pentru a oferi acces la argument într-o modalitate cât mai simplă pentru cititori.

Aliniatele efective sînt elaborate coerent.

O a doua chestiune foarte importantă este coerența divizării efective în aliniate. La nivel de aliniat, aceasta tinde să asigure legături clare dintre propozițiile aliniatului. Sînt folosite următoarele tehnici comune pentru redarea coerenței:

- repetarea cuvintelor cheie;
- utilizarea structurilor paralele; adică frazelor similare și construcțiilor de propoziții;
- utilizarea frazelor paralele, și anume: *apoi, ca urmare, spre exemplu, mai mult ca atît, de asemenea, cu toate acestea.*

Spre exemplu în aliniatul [6] din exemplul (i), se pot desprinde aceste tehnici:

[6] *Transmiterea responsabilităților pentru cheltuieli.* În unele țări, responsabilitatea bugetară pentru cheltuielile sociale și asigurarea socială netă este transferată guvernelor sub-naționale. În Ungaria, spre exemplu, responsabilitatea pentru cheltuielile de bunăstare au fost transferate localităților în 1993 conform Legii cu privire la Asistența Socială. În Ucraina, de asemenea, asigurarea socială netă este o responsabilitate sub-națională. În Rusia, guvernul central a transferat cheltuielile sociale, echivalente cu 6% din PIB, localităților în bugetul din 1992, de fapt, forțînd scăderea deficitului. Speranța era ca Guvernele sub-naționale să execute reducerea politică dureroasă necesară, chiar dacă cererea pentru acele servicii putea să crească odată cu agravarea situației economice. Și în anul 1993, iarăși în Rusia, responsabilitatea pentru investițiile naționale cheie inter-jurisdicționale (așa ca transportul) a fost transferată sectorului sub-național.

În propozițiile doi, trei și patru, autorul utilizează structuri paralele începînd fiecare cu fraza; „În (țara)” și o structură similară este utilizată în propoziția finală din aliniat. Mai mult ca atît, coerența ulterioară este obținută prin utilizarea frazelor tranziționale, „spre exemplu” în propoziția doi și „de asemenea” în propoziția trei. Gîndul la coerența din aliniatele Dvs., și divizarea pauzelor logice și fizice din descrierea problemei va fi una din părțile esențiale ale prezentării efective a argumentului Dvs.

- *Utilizarea efectivă a surselor pentru construirea argumentului credibil și convingător*

O descriere efectivă a problemei este un argument bazat pe o varietate mare de surse.

Justificarea argumentului Dvs. cu o varietate vastă de surse este elementul cheie în construirea unei descrieri efective a problemei. Incluzînd surse în textul Dvs., veți consolida credibilitatea argumentului, veți ajuta la stabilirea contribuției Dvs. la discuțiile pe marginea unei probleme de politici publice anumite în lucrarea Dvs., și veți informa cititorii Dvs. privind baza pe care ați construit argumentul cu referințe efective. Analiza de mai jos va elucida unele chestiuni relevante în utilizarea efectivă a surselor.

Analiza studiului de politică publică publicat

Examinați utilizarea surselor în sub-sectiunea „Contextul macroeconomic pentru decentralizare” din exemplul (i) la pagina 43.

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Tipurile de surse care au fost incluse în sub-sectiune. Extrasele relevante din notițele finale și bibliografia sînt incluse mai jos.

Notițe finale:

[Notițele 11 și 12 nu conțin referințe]

Notița 13: Sursele pentru cheltuielile bugetare naționale sînt ministerele din Ungaria, Rusia și Albania.

Extras din bibliografie:

Alm, James și Robert M. Buckley. 1994 „Decentralizare, Privatizare și Solvabilitatea autorităților publice locale și economiile în proces de reformare: Cazul Budapesta.” *Mediu și Planificare. C: Guvernul și Politica* 12 (3): 337-47.

Bahl, Roy și Christine I. Wallich. 1992 „Relațiile Fiscale inter-guvernamentale în China”. Document de lucru 863. Banca Mondială, Departamentul de Cercetare Politici, Washington, D.C.

Blejer, Mario I., și Gyorgy Szapary. 1989. „Rolul crescînd al Politicii Fiscale și Economii Planificate Centrale care sînt în procesul de reformă: cazul Chinei”. FMI (Fondul Monetar Internațional) Document de lucru WP/89/26. Washington, D.C.

- Scopul pentru care au fost incluse surselor în această sub-sectiune. Gîndiți-vă asupra scopului pe care l-ar putea avea în termeni de problemă, argumentare și justificare.
- Scopul unor surse citate în acest extras este cel de referință / citare.

Trebuie să finalizați analiza de introducere din această secțiune pentru a vă ajuta să înțelegeți mai bine contextul acestui argument.

Cele șase puncte ce urmează discută detaliat problemele elucidate în această analiză.

- *Alegerea eficientă a tipurilor de sursă pentru a fi incluse ca dovadă.*

Pentru a convinge cititorul că argumentul Dvs. este credibil, este necesar de prezentat dovezi din partea mai multor surse autoritare primare și secundare¹⁰. Aceasta va

¹⁰ Informație primară sau rezultatele informației din cadrul cercetării Dvs. proprii, spre exemplu, rezultatele din chestionare, interviuri sau modelări de informație. Informație sau date secundare sînt cele preluate din cercetările și scrierile altor autori din același domeniu.

Includeți o varietate mare de surse autoritare primare și secundare.

demonstra profunzimea înțelegerii Dvs. a subiectului și naturii cercetării pe care ați petrecut-o. Din moment ce studiul de politică publică presupune participanți la diferite niveluri ale comunității, este obișnuit ca tipurile de surse incluse în studiul de politică publică să fie variate, spre exemplu, legislația guvernamentală și declarații de politici publice, rapoartele Guvernului, rapoartele ONGurilor și altor organizații internaționale, alte studii de politici publice, jurnale științifice, documente de conferințe și ziare. Mai mult ca atât, studiul Dvs. poate conține date sau rezultate din cercetarea Dvs. primară. Exemplul analizat nu conține, de fapt, cercetare primară, și nu este surprinzător faptul că, într-o lucrare cu un subiect atât de vast și importanță regională, cele mai credibile surse disponibile să fie, de fapt, Guvernele din regiune și organizațiile inter-guvernamentale active din regiune, așa ca Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială. În mod evident, aceste considerații ale subiectului, importanța geografică, tipul de date disponibile și audiența ar trebui să condiționeze alegerea Dvs. de surse în lucrare.

- *Introducerea efectivă a surselor în argumentul Dvs.*

Folosiți sursele ca dovezi ce vin să justifice argumentele Dvs.

Un alt punct important privind utilizarea surselor este analiza rolului pe care ele îl au în construirea argumentului. Din analiza exemplului, este clar că sursele sînt utilizate ca dovezi care vin să justifice problema autorului, în mod evident, spre exemplu, în aliniatul 3 unde toate datele sînt folosite în această manieră. De fapt, aceasta mai este și abordarea pe care ar trebui să o aveți în construirea argumentului Dvs. O greșeală comună este atunci cînd permitem ca sursele să domine, astfel încît propria lor poziție nu este atât de predominantă în argument pe cît ar trebui să fie. Acest lucru trebuie memorizat, deoarece pot apărea situații în care accentul asupra argumentului poate să fie pierdut. Într-o comunitate care este foarte interesată în opinia expusă de autor, acest lucru poate fi extrem de distrugător pentru lucrarea Dvs.

- *Decizia cînd sursele secundare incluse în argumentul Dvs. trebuie să fie referite / citate.*

Includeți o citare pentru toate sursele, decît dacă datele sînt considerate cunoștințe comune.

Atunci cînd utilizăm date sau informații din surse secundare într-un studiu de politică publică, de obicei, trebuie să facem referințe sau să cităm, spre exemplu (Crilly, 1997), dar, cîteodată, nu este necesar. De fapt, de regulă se cere citarea sau referirea la surse, decît dacă informația este considerată cunoscută pe larg comunității de politica publică. După cum poate fi lesne văzut din acest exemplu, datele cu privire la deficitul bugetar actual în termeni de PIB din aliniatul 1 au fost considerate cunoștințe comune, pe cînd cheltuielile Guvernului în termeni de PIB din aliniatul 3 au primit citare completă. Toate referințele la tabele sînt legături clare cu sursele menționate în tabela de notițe. De asemenea, sursele cu referințe depline

publicate sînt incluse în situațiile cînd este clar că informația nu va fi înțeleasă, spre exemplu: în aliniatul 4 unde era vorba despre fostul sistem comunist și aliniatul 7 despre exemplul specific de politică publică într-o țară anume.

Nu este întotdeauna clar ce este subînțeles prin cunoștințe comune. Dacă includeți ceva fără citare ce vine dintr-o sursă ce nu este considerată cunoștință comună, ați putea fi acuzat de plagiere. Rețineți, aceasta nu se referă doar la includerea fără referințe a cuvintelor altui autor, aceasta se referă și la ideile și abordările lor. Acest lucru trebuie să fie discutat cu colegii Dvs. și alte persoane implicate în comunitatea de politică publică care sînt la curent prin propria lectură. Cu toate acestea, dacă stați la dubii, includeți citarea.

- *Urmarea convențiilor de referințe / citare ale disciplinei / editorului Dvs.*

De fapt, diferite discipline adopta convenții de citare potrivite scopurilor lor, care asigură ca toți ce fac parte din disciplină să poată utiliza această convenție. În domeniul studiului de politică publică, stilul de autor-dată, spre exemplu (Doyle, 1994) este folosit pe larg. Acesta este stilul folosit pe parcursul exemplului vizat în această sub-secțiune și, de asemenea, pe parcursul întregului ghid. Cu toate acestea, convențiile de stil prescriu mult mai multe decît modalitatea de referință a autorilor în text: ele, de asemenea, informează modalitatea de construire a referințelor bibliografice și care convenții de notare trebuiesc urmate (vezi 5.9 și 5.10 pentru discuții ulterioare). Aceste seturi de convenții, spre exemplu, Asociația Americană de Psihologie (AAP) (2001), Asociația de Limbi Moderne (ALM) (Gibaldi, 1995) și Chicago (Universitatea din Chicago, 1993) au devenit instrumente standard și atît editorii, cît și cititorii vor aștepta să utilizați aceste standarde. Pentru a vă prezenta o succintă relatarea asupra stilului comun utilizat în studiul de politică publică, în anexa B a fost inclusă o versiune scurtată a ghidului de citare a AAP. Această anexă include îndrumare în convențiile privind modalitatea de referință în text și formatare a referințelor bibliografice. Și, în final, deși există unele convenții ale disciplinei, prima Dvs. audiență sînt editorii, trebuie să aflați și urmați preferințele lor în acest domeniu.

- *Decizia privind sursele secundare introduse efectiv în descrierea problemei Dvs.*

Autorii aleg să includă surse secundare în creațiile lor în una din cele patru modalități: citare, parafrizare, rezumare sau generalizare. Citările, de obicei, sînt alese dacă autorul dorește să fie devotat originalului, pentru a prezenta limbajul vădit și interesant sau pentru a se distanța de citare sau autor. Autorii aleg rezumatul sau parafrizarea, adică ce a spus un alt autor, dar cu propriile cuvinte, dacă ei doresc să includă cu ușurință ideile unui alt autor și propriul lor argument. Generalizarea

Identificați și urmați convențiile de citare ale editorului Dvs.

Includerea surselor ca parafrazări, rezumate sau generalizări este des întîlnită în studiul de politică publică.

adoptă aceeași abordare, dar constă în rezumarea ideilor mai multor autori. Alegerea strategiei de citare este, de fapt, considerată ceea ce corespunde convențiilor disciplinei.

După cum poate fi văzut în exemplu, toate sursele secundare sînt incluse fie ca parafrazări, rezumate, fie ca generalizări și aceasta reflectă necesitatea argumentării de către autor a elementului descrierii problemei.

- *Referințe la tabelele / desenele incluse și comentarea semnificației lor.*

Desenele, tabelele sau graficele incluse în text și anexe reprezintă un mijloc comun de introducere a unui volum mare de informație în descrierea problemei. Tabelele pot fi utilizate pentru a raporta informație primară sau secundară. Priviți din nou exemplul și analizați modalitatea în care ele sînt utilizate și referite în descrierea problemei.

Analiza studiului de politică publică publicat

Examinați sub-secțiunea „Contextul macroeconomic pentru decentralizare” din exemplul (i) la pagina 43.

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Modalitatea în care s-a făcut referințe la tabele;
- Rolul acestor referințe în argument.

Finalizați analiza de introducere din această secțiune care vă va ajuta să înțelegeți mai bine contextul acestui argument.

Faceți referințe directe la tabelele din textul Dvs. și identificați datele semnificative introduse.

În exemplu au fost făcute două referințe la tabele: în aliniatul 1 în propoziția doi și aliniatul 3 în ultima propoziție. În ambele cazuri, referințele au fost incluse în paranteze, spre exemplu (tabela 1.5) și în ambele cazuri ele au fost incluse ca dovadă ce venea să justifice problema ca parte a argumentelor enunțate în fiecare aliniat. În ambele cazuri, propozițiile pe care le justificau arătau către semnificația datelor din tabele, și anume ele ne spun care date din tabele sînt importante și de ce. De fapt, folosind efectiv datele din tabele, este important să facem o referință clară despre localizarea datelor și să argumentăm de ce datele sînt semnificative. Una din greșelile comise de autori este includerea tabelelor sau graficelor în lucrările lor la care nu se fac niciodată referințe directe. Trebuie de reținut că este responsabilitatea autorului

de a explica includerea acestei informații; nu ține de cititor să ghicească motivul pentru care informația introdusă este semnificativă.

Cele două exemple descrise arată cazurile când unele momente specifice din argument sînt susținute de informația din tabele. Cu toate acestea, tabelele și desenele incluse pot, de asemenea, oferi informație mai vastă și generală care ar putea să nu indice direct justificarea unui argument anume, dar care ar putea oferi mai multă înțelegere cititorilor. Acest tip de informație este, deseori, referit în text cu așa fraze ca: „pentru mai multă informație vezi Anexa F”. Cu toate acestea, trebuie să fiți atenți să nu includeți prea multă informație de acest gen pentru că lucrarea ar putea fi puțin concentrată asupra argumentului de bază. S-ar putea de mai inclus și aceste tipuri de tabele doar dacă informația are un punct specific justificativ în argument, dar mai pot oferi și susținere generală în alte domenii.

Lista de control de scriere

Pentru a putea pregăti un argument efectiv pentru descrierea problemei Dvs., analizați următoarele întrebări:

Coerența

- Ați unit efectiv toate elementele descrierii problemei Dvs.?
- Sînt aceste legături clare în cadrul fiecărei sub-secțiuni din descrierea problemei Dvs.?

Argumentarea

- Include oare fiecare element al argumentului problema, susținerea și garantarea?

Divizarea aliniatelor

- Descrierea problemei Dvs. este adecvat divizată în aliniate pentru a oferi cititorului destule pauze fizice în text ?
- Ați elaborat fiecare unitate logică a argumentului Dvs. în aliniate separate ?

Utilizarea surselor

- Ați construit descrierea problemei Dvs. pe baza utilizării unei varietăți vaste de surse?
- Ați inclus surse autoritare destule pentru a justifica argumentul Dvs.?
- Ați utilizat surse ca probe ce vin în susținerea argumentelor Dvs. proprii?
- Ați făcut referință / ai citat informația sursă care credeți că nu poate fi considerată cunoștință comună?
- Ați urmat criteriile convențiilor pe care editorul / disciplina le cere?

5.7 Opțiunile de Politici Publice

Elementul opțiunii de politică publică prezintă un argument pentru alternativa de politică publică preferată în baza evaluării tuturor alternativelor posibile.

După ce am discutat detaliat contextul și mediul actual de politică publică al problemei și studiul Dvs. de politică publică, elementul opțiunii de politici publice ridică discuții privind modalitățile în care problema poate fi soluționată. Analizând legătura dintre acest element al studiului de politică publică și etapa de formulare a politicii în ciclul politicii publice (discutat în 3.1), următoarele cinci puncte se desprind pentru a reda o imagine privind elementul opțiunii de politică publică:

Elementul opțiunii de politici publice:

- *rezumă, evaluează și compară posibilele alternative de politici publice*

Toate opțiunile posibile de politici publice, fie elaborate de autor sau alții, trebuie să fie prezentate pentru a construi un caz comprehensiv și convingător. În rezumarea fiecărei acestei opțiuni, elementul, de obicei, se axează pe rezultatele evaluării fiecărei opțiuni în soluționarea problemei specifice și modalității în care se compară opțiunile în această privință.

- *oferă un argument convingător pentru alternativa de politică publică preferată*

Prezentînd opțiunea de politică publică, scopul autorului trebuie să fie utilizarea rezultatelor evaluării și comparării pentru a demonstra clar că alternativa de politică publică aleasă va fi adresată în modul cel mai efektiv, astfel justificînd decizia autorului. Sigur că aceasta înseamnă că autorul trebuie să utilizeze dovezi pentru a arăta clar de ce alte alternative de politici publice au fost respinse.

- *se concentrează asupra raportării deciziei luate*

Acest element al lucrării nu trebuie să fie un raport pas cu pas privind modalitatea în care ați executat etapa de formulare a politicii în ciclul politicii publice; mai degrabă el trebuie să raporteze deciziile luate față de fiecare opțiune și motivele care au stat la baza acestor decizii.

- *construiește o legătură clară și coerentă cu elementul concluziilor și recomandărilor*

Argumentul pentru opțiunea Dvs. preferată de politică publică trebuie să fie fundamentul și justificarea recomandărilor Dvs. finale. Astfel, trebuie să fie clar legată de secțiunea de recomandări în concluzia lucrării.

Urmează o discuție detaliată asupra caracteristicilor structurale și textuale ale opțiunii de politică publică. Chiar dacă este știut că aceste două merg împreună, ele sînt divizate pentru a permite ilustrare și explicații clare pentru a constitui o abordare efektivă în scrierea acestei secțiuni a studiului de politică publică.

5.7.1 Construirea opțiunii de politici publice: structură și argumentare

Accentul pe caracteristicile structurale ale acestui element este bazat pe asumările că autorul unui studiu efektiv de politică publică are nevoie de o opinie asupra caracteristicilor structurale și textuale ale elementului pentru a construi un argument convingător.

Elementul opțiunii de politică publică constă din două caracteristici structurale:

Opțiunile de politici publice $\left\{ \begin{array}{l} - \text{cadrul de analiza} \\ - \text{evaluarea alternativelor de politica publica} \end{array} \right.$

- *Cadrul de analiză*

După cum a fost discutat, studiul de politică publică este un argument în favoarea unei poziții față de modalitatea de soluționare a problemei detaliate din lucrare și este bazată pe analiza riguroasă a datelor disponibile. Baza acestei analize este cadrul de principii de ghidare pe care autorul le utilizează în procesul de evaluare. Cu alte cuvinte, acest cadru este expresia idealurilor și valorilor care ghidează autorul în luarea diferitor poziții în raport cu problemele discutate. Acest cadru de analiză informează direct evaluarea opțiunii de politici publice prezentate. Pentru a permite evaluarea informată a argumentului, caracteristica cheie este includerea acestui cadru. Analiza de mai jos elucidează abordările de construire a acestei caracteristici.

Cadrul de analiză este o afirmare a idealurilor și valorilor care ghidează evaluarea.

Analiza studiului de politică publică publicat

Citiți extrasele din secțiunile cadrului de analiză din studiile de politică publică din exemplele (i) și (ii). Trebuie să citiți introducerile acestor lucrări (în Anexa A) pentru a vă familiariza cu ideea generală pentru a vă ajuta în această analiză.

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Diferențele de abordare utilizate în construirea și prezentarea cadrelor de analiză.

Exemplu (i):

Extras din „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995). Acest extras prezintă o versiune scurtată a cadrului de analiză pe patru pagini și include doar aliniatele de deschidere și încheiere.

Necesitatea unui cadru mai vast

[aliniatul de deschidere] Relațiile fiscale inter-guvernamentale, departe de a fi o problemă pur locală, sînt cheia spre scopurile reformei în aproape toate economiile de tranziție. Analiza tradițională a federalismului fiscal examinează funcțiile fiscale ale Guvernelor sub-naționale și centrale în termen de rolurilor lor respective (și în mare parte separate) și responsabilitățile pentru stabilizarea, distribuirea veniturilor (așa ca siguranța socială netă) și alocărilor de mijloace (Oates 1972; Musgrave 1983). Importanța nu este destul de vastă pentru a dezbate aspecte importante ale finanțelor locale și inter-guvernamentale în economiile de tranziție pentru cel puțin două motive. În primul rînd, după cum a arătat și această literatură, această abordare neglijează rolul Guvernelor sub-naționale față de stabilizare, siguranța socială netă și privatizare. În al doilea rînd, nu adresează pe deplin moștenirile economiei de comandă pe care economiile în tranziție le împart și pe care trebuie să le ia în vizor.

[aliniatul de încheiere] În orice sistem, decentralizarea fiscală este invariabil un proces continuu și dinamic. Cu toate acestea, reformele din Europa Centrală și de Est și fosta Uniune Sovietică se ciocnesc cu o problemă specială în diferențierea dintre problemele structurale și cele ce provin ca urmare a procesului de tranziția la economia de piață. Ei trebuie să elaboreze un cadru inter-guvernamental care este destul de ferm pentru a servi ca bază pentru acțiunile, spre exemplu, de regularizare a transferurilor și fluxurilor de impozite, dar și destul de flexibil pentru a co-exista cu modificările structurale continue în economie aferente stabilizării, redistribuirii și privatizării.

Exemplu (ii):

Extrasul din „Competiția deschisă, Transparență și Imparțialitate în autoritățile publice locale în contractarea serviciilor publice” (Baar, 2001).

Problemele discutate sînt următoarele:

- Aplicabilitatea legilor cu privire la achiziții și alte prevederi care necesită proceduri competitive pentru selectarea contractorilor;
- Accesul public la contracte și informația din procedurile de stabilire a prețurilor (libertatea informației).
- Cerințele imparțialității și prevenirea conflictelor de interese în selectarea contractorilor.

Fiecare din punctele menționate mai sus pot fi analizată ca premisă pentru trecerea contractării într-o manieră care ar servi cel mai bine intereselor publicului. Dacă sînt permise conflictele de interese, licitațiile nu mai sînt competitive. În lipsa licitațiilor competitive pentru contracte, nu există siguranța că publicul va obține cei mai avantajoși termeni pentru prestarea serviciilor lor. În lipsa transparenței, corupția are șanse mari și dispare încrederea publică în procesul echitabil de selectare. Mai mult ca atît, publicul general este exclus de la procesul de contractare. Ca rezultat, se pierd beneficiile potențiale ale opiniei publice independente, critică și experiență.

Autorii celor două exemple au luat diferite abordări în elaborarea și prezentarea cadrului de analiză. După cum este clar din aliniatul de deschidere, autorii exemplului (i) au ales să arate poziția lor teoretică sau bazată pe literatură, pe cînd autorii exemplului (ii) nu o scot în evidență. Mai mult ca atît, există diferențe în extindere și detalii între cele două exemple. Extrasul din exemplul (ii) este un cadru complet de analiză pentru acea lucrare, pe cînd cadrul de analiză din exemplul (i) este mult mai extins decît arătat mai sus. De fapt, în cadrul sub-secțiunii intitulate „Necesitatea unui cadru mai vast”, autorii rezumă pozițiile lor asupra următorului

spectru de probleme: sistemele de venituri, prețurile din sectorul public, cheltuielile, transferurile, împrumuturile și activele în proprietatea statului. Această diferență în extindere și detalii reprezintă clar o reflecție a extinderii subiectelor alese în ambele lucrări.

Necătfînd la aceasta, există unele similitudini între cele două exemple. Ambele clar afirmă poziția lor față de probleme:

Exemplul (i): Ei trebuie să elaboreze un cadru inter-guvernamental care este destul de ferm pentru a servi ca bază pentru acțiunile, spre exemplu, de reglementare a transferurilor și fluxurilor de impozite, dar și destul de flexibil pentru a co-exista cu modificările structurale continue în economie aferente stabilizării, redistribuirii și privatizării.

Exemplul (ii): Fiecare din punctele menționate mai sus pot fi analizate ca premisă pentru trecerea contractării într-o manieră care ar servi cel mai bine intereselor publicului.

Cadrul analizei oferă o afirmare clară și justificare a poziției luate.

Mai mult ca atît, ambele încearcă să justifice aceste poziții:

Exemplul (i): Reformele din Europa Centrală și de Est și fosta Uniune Sovietică se ciocnesc cu o problemă specială în diferențierea dintre problemele structurale și cele ce provin ca urmare a procesului de tranziția la economia de piață.

Exemplul (ii): În lipsa transparenței, corupția are șanse mari și dispare încrederea publică în procesul echitabil de selectare.

În general, cadrul analizei, de obicei, include o declarație clară a idealurilor și valorilor care sînt adoptate și, de asemenea, justificarea acestor poziții bazate pe relevanța lor față de o problemă anumită și /sau o poziție teoretică sau normativă. Justificarea, în mod normal, este susținută prin includerea unei referințe spre alte persoane care au adoptat aceeași poziție sau una similară.

Un alt moment interesant, care apare din analiza exemplurilor, este localizarea cadrului analizei lucrării. Deși această particularitate este direct legată de evaluarea alternativelor de politici publice, ambii autori au ales să relateze cadrele lor înainte de descrierea problemei principale. Pentru ca lucrarea să fie logică, cadrul analizei trebuie să vină înainte de discuțiile privind alternativele de politici publice, astfel încît evaluarea opțiunilor să fie ușor percepută. Cu toate acestea, în ambele lucrări, nu există o divizare între descrierea problemei și opțiunea de politică publică, și anume: pentru un motiv anumit, autorii au ales să prezinte problema și opțiunea

de politică publică în aceeași sub-sectiune. Aceasta, probabil, explică localizarea specifică a cadrului de analiză în ambele exemple. Această poziționare a cadrului de analiză în lucrare poate fi utilă, deoarece ajută cititorul să înțeleagă mai rapid poziția oglindită în descrierea problemei. Planificînd lucrarea, ar fi de dorit să analizați dacă această abordare va conveni subiectului și scopului lucrării Dvs.

Lista de control de scriere

Pentru a vă ajuta să planificați și scrieți cadrul de analiză, analizați următoarele întrebări:

- Care sînt principiile, valorile și idealurile care vor ghida construirea cadrului de analiză a lucrării Dvs.?
- Care este legătura între aceste principii și problema în cauză?
- Care este baza teoretică a poziției luate?
- Care sînt celelalte motive care au indus la alegerea acestei poziții?
- Este oare poziția Dvs. recunoscută pe larg?
- Unde aveți de gînd să poziționați în lucrare cadrul Dvs. de analiză?

▪ *Evaluarea alternativelor de politică publică*

După ce am rezumat cadrul de analiză, următoarea particularitate a acestui element este discutarea și evaluarea opțiunilor de politici publice. Ca mijloc de examinare a acestei particularități, analiza de mai jos ilustrează evaluarea alternativelor de politici publice în context și enunță multe probleme importante.

Analiza studiului de politică publică publicat

Examinați extrasul din exemplul de mai jos din studiul de politică publică „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995). El arată evaluarea alternativelor de politici publice pentru una din problemele discutate în lucrare. Exemplul utilizat în analiza descrierii problemei principale a fost, de asemenea, luat din această sub-secțiune. Astfel, dacă ați finisat analiza sub-secțiunii descrierii problemei, relația dintre cele două vă va fi clară și aceasta va facilita lectura Dvs. aici. Trebuie, de asemenea, să citiți introducerea la această lucrare (în Anexa A) pentru a vă familiariza cu lucrarea dată și, în deosebi, cu problema discutată

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Diferențele de abordare ale autorilor în prezentarea și discutarea celor două opțiuni de politici publice (controlul de deficit și împrumuturile limitate);
- Identificarea câtorva exemple a valorilor / principiilor de ghidare care au informat evaluarea acestor opțiuni, care au fost parte din cadrul de analiză.

[Numerotarea aliniatelor în paranteze pătrate a fost adăugată mai târziu pentru referințe]

Ameliorarea rezultatelor bugetare generale

[1] Deși flexibilitatea bugetară este așteptată din perspectivele de scurtă durată ale Guvernelor centrale, transferurile nu trebuie văzute ca parte componentă a bugetului național, după cum este cazul în unele țări. Multe din serviciile oferite de guvernele sub-naționale sînt esențiale pentru stabilitatea politică și dezvoltarea economică. Multe autorități publice locale nu pot oferi aceste servicii la un nivel adecvat din mijloacele lor proprii. Chiar și din perspectiva de stabilizare de scurtă durată, reducerea transferurilor nu este recomandată. Guvernele sub-naționale parțial finanțate pot face față presiunii bugetare utilizînd surse economice nedorite ale veniturilor ca profitul derivat din exploatarea activelor care generează venituri și din businessul local proprietate directă publică. În același timp, în unele țări responsabilitatea unor guverne sub-naționale pentru asistența socială poate rezulta în urgențe repetate către guvernul central pentru mijloace adiționale, acumularea nedurabilă a arieratelor, sau împrumuturile nedorite de scurtă durată. Arieratele guvernelor sub-naționale sînt o problemă extrem de mare în Bulgaria, România, Rusia și Ucraina. Budapesta contractează împrumuturi pentru a putea finanța cheltuielile curente (vezi capitolul 3). Raioanele din Rusia sînt, cîteodată, cu cîteva luni întîrziere în achitarea modificărilor obligatorii la pensii și salariile profesorilor. Unica cale de a menține aceste dezvoltări nedorite în următorii ani în majoritatea țărilor în tranziție este menținerea unor forme de transferuri inter-guvernamentale.

[2] *Controlul deficitului.* Controlul direct al deficitului sub-național este una din modalitățile prin care guvernul central poate să asigure ca guvernele sub-naționale să nu creeze presiuni macroeconomice. Astfel de limite sînt utilizate, spre exemplu în Rusia. Astfel de prevederi pot avea sens într-un cadru de constrîngeri bugetare „dure”, dar îmbinarea controlului deficitului și constrîngerilor bugetare lejere în sectorul întreprinderilor poate crea rezultate adverse. Ca răspuns la

surplusul aparent în bugetele generale sub-naționale, spre exemplu, în Rusia și Bulgaria, guvernul central a transferat nivelului sub-național responsabilitățile cheltuielilor, modificând nivelul de transferare a impozitelor și micșorând transferurile. Dar dat fiind faptul că guvernele sub-naționale din Bulgaria nu pot legal intra în deficit sau contracta împrumuturi, chiar pentru deficitul de casă, și datorită faptului că în Rusia abilitatea de contractarea de împrumuturi este limitată autorităților, bugetele, conform definiției, trebuie să conțină un surplus suficient ca să acopere necesitățile de casă locale lunare. Reducerea veniturilor sau transferurilor nu va elimina acest surplus; datorită faptului că bugetele sub-naționale nu pot intra în deficit, astfel de măsuri vor duce la estimarea cheltuielilor sub nivelul „normal” și vor crește arieratele cumulative. În acest mediu, o simplă solicitare din partea guvernelor sub-naționale de a balansa bugetele lor nu va fi suficientă.

[3] *Limitarea contactării împrumuturilor.* Un caz bun ar putea fi autorizarea autorităților publice locale să contracteze împrumuturi pentru anumite investiții capitale. Una din caracteristicile stringente ale aranjamentelor actuale pentru guvernele sub-naționale în unele țări este practic accesul legal nerestricționat acordat guvernelor sub-naționale pentru contractarea nelimitată de împrumuturi, inclusiv, în unele cazuri, împrumuturi externe (tabela 1.7). În Ungaria, spre exemplu, Legea cu privire la auto-governarea locală oferă tuturor autorităților publice locale dreptul nelimitat de contractare a împrumuturilor interne pentru cheltuieli curente și de capital. Autoritățile publice locale din Albania, de asemenea, pot contracta împrumuturi fără oricare restricție pentru investiții de capital. Multe alte țări impun unele limitări. În Polonia, spre exemplu, localitățile nu sînt în drept să ia cu împrumut mai mult de 5 procente din cheltuielile lor bugetare curente.

[4] În perioada economiei de comandă, contractarea de împrumuturi a guvernelor sub-naționale era determinată de planul general de credit, și guvernul central garanta băncilor rambursarea creditelor, la fel cum o făcea și pentru întreprinderile de stat. În circumstanțele actuale, accesul local generos către finanțe luate cu împrumut pare a fi inoportun. Veniturile strîmțorate și limitate din propriile surse pot tenta autoritățile publice locale să folosească excesiv finanțele datoriei. Situația macroeconomică precară din multe economii în tranziție face ca accesul autorităților publice locale la împrumuturi să fie limitat și mai tare. Este absolut nedorită contractarea împrumuturilor pentru acoperirea costurilor periodice și accesul la credit prin așa modalități ca deținerea proprietății băncilor de către autoritățile publice locale. Cîteva din guvernele sub-naționale noi au avut experiența cu finanțarea investițiilor și multe din ele încă nu sînt în stare să pregătească proiecte complete și logice. În majoritatea țărilor, fluxurile fiscale inter-guvernamentale sînt în creștere, și guvernele sub-naționale au autonomie limitată de stabilire a taxelor pentru utilizatori și puțină experiență de a aplica impozite de sine stătător. Astfel, este dificil de a judeca capacitatea lor de rambursare a creditelor. Majoritatea instituțiilor financiare din economiile în tranziție încă nu sînt capabile să evalueze riscurile pe termen lung sau să lucreze cu instrumente financiare pe termen lung. Cu toate acestea, în măsura în care se bucură de unele rezultate din cadrul unor proiecte de viitor, contractarea împrumuturilor pentru proiectele din infrastructura locală are o bază teoretică bună. Finanțarea cheltuielilor de capital din veniturile curente

ar limita inutil pasul și eficiența investițiilor sub-naționale. Problema este definirea mecanismului potrivit de finanțare care nu ar amenința stabilitatea macroeconomică. În majoritatea țărilor, această sarcină importantă trebuie să aștepte problema stringente pentru elaborarea unei structuri viabile pentru finanțarea cheltuielilor sub-naționale curente.

Tabela 1.7 Împrumuturile Guvernelor sub-naționale, economii în tranziție selectate

<i>Țara</i>	<i>Autoritatea locală care contractează împrumutul</i>	<i>Activitatea locală de împrumut</i>
Albania	Autoritate de împrumut nelimitată	Nu există informație
Bulgaria	Autoritate de împrumut limitată, dar guvernele acumulează arierate	De la Ministerul Finanțelor
Ungaria	Autoritate de împrumut nelimitată	Unele municipalități au avut datorii în trecut. Minim împrumuturi noi.
Polonia	Autoritate de împrumut limitată	Deservirea datoriei nu depășește 15 procente din venituri
România	Nu există autoritate de împrumut, dar guvernele acumulează arierate	Virtual nici o activitate
Rusia	Autoritate de împrumut limitată, limitată prin decretul din 1993	Minim împrumuturi noi. (pentru scopuri de casă)
Ucraina	Autoritate de împrumut limitată pentru surse interne	Minim împrumuturi noi. (pentru scopuri de casă)

Notă: Pentru notițele indicate, vezi referințele din tabele

Sursa: Estimările Băncii Mondiale.

În acest exemplu, fiecare opțiune de politică publică este rezumată și este prezentat un argument în favoarea sau împotriva cadrului de analiză rezumat. Aceasta este o abordare comună în structurarea acestei particularități. Deși este dificil de ales particularitățile cadrului de analiză aplicat, pe parcursul exemplului (i) accentul este pus asupra construirii unui sistem stabil și durabil al interacțiunii fiscale dintre guvernul central și sub-național. De fapt, aceasta este o reflecție a poziției luate în cadrul de analiză care a fost utilizat ca exemplu în pagina 60:

Ei trebuie să elaboreze un cadru inter-guvernamental care este destul de ferm pentru a servi ca bază pentru acțiunile, spre exemplu de reglementare a transferurilor și fluxurilor de impozite, dar și destul de flexibil pentru a co-exista cu modificările structurale continue în economie aferente stabilizării, redistribuirii și privatizării.

În acest exemplu, aliniatul introductiv rezumă problemele macroeconomice curente și care duc la discutarea alternativelor posibile, și anume, controlul deficitului și limitarea contractării împrumuturilor. Coerența secțiunii este, de asemenea, sporită

prin utilizarea sub-titlurilor care indică cititorului diferitele opțiuni de politici publice. Mai mult ca atât, este clar că acest aliniat de deschidere stabilește legăturile dintre cadrul de analiză rezumat anterior. După cum a fost menționat mai sus, aceasta arată necesitatea stabilirii continue a legăturilor dintre diferite sub-secțiuni și dintre sub-secțiuni cu lucrarea în întregime cu scopul obținerii unei coerențe maxime.

*Prezentați și
justificați evaluarea
Dvs. a opțiunii
de politică
publică rezumate
în baza cadrului
de analiză.*

Un aspect interesant din acest exemplu este faptul că autorii încep discuția privind opțiunea de politică publică prin prezentarea argumentului puternic împotriva primei opțiuni (controlul deficitului) și finisează cu argumentarea opțiunii alese (limitarea contractării împrumuturilor). De fapt, pe parcursul textului lucrării, autorii preiau această abordare și argumentează împotriva mai multor opțiuni și finalizează cu cea preferată de ei. Această abordare servește pentru plasarea clară a accentului asupra opțiunii alese de autori prin construirea unei baze puternice comparative pentru a justifica alternativa aleasă. De asemenea, ilustrează o modalitate eficientă și bine vizată de raportare a deciziei luate, și anume, accentul este pus pe răspunsul la întrebarea „de ce da?” sau „de ce nu?” pentru fiecare din ele și nu prezintă cititorului argumente despre procesul de luare a deciziei asupra fiecărei opțiuni. Finisînd cu opțiunea aleasă, această abordare face legătura naturală cu recomandările din elementul final al lucrării. Cu toate acestea, abordarea nu va conveni tuturor contextelor și va trebuie să decideți care este cea care convine cel mai bine scopurilor Dvs.

În general, atunci cînd discutăm despre opțiunea de politică publică, este comun prezentarea și justificarea evaluării Dvs. Această justificare trebuie să fie bazată pe cadrul de analiză rezumat anterior și, de obicei, afirmă părțile pozitive și negative ale fiecărei opțiuni. În final, se obișnuiește afirmarea modalității în care fiecare opțiune se compară cu celelalte alternative discutate, și astfel, prezentarea argumentelor dacă aceasta este opțiunea Dvs. preferată sau nu.

*Stabiliți limitele
opțiunii alese de
Dvs.*

Exemplul invocă și alt moment privind maniera în care este prezentată opțiunea de politică publică selectată. Deși autorii prezintă „limitarea contractării împrumuturilor” ca opțiunea lor preferată pentru condițiile curente, ei, de asemenea, prezintă condițiile în care împrumuturile mai puțin limitate pot fi implementate, adică schimbarea politicii:

Cu toate acestea, în măsura în care se bucură de unele rezultate din cadrul unor proiecte de viitor, contractarea împrumuturilor pentru proiectele din infrastructura locală are o bază teoretică bună. Finanțarea cheltuielilor de capital din veniturile curente ar limita inutil pasul și eficiența investițiilor sub-naționale. Problema este definirea mecanismului potrivit de finanțare care nu ar amenința stabilitatea macroeconomică. În majoritatea țărilor, această sarcină importantă trebuie să aștepte problema stringente pentru elaborarea unei structuri viabile pentru finanțarea cheltuielilor sub-naționale curente.

Decizia autorilor de a include o calificare asupra opțiunea lor este cauzată de posibilele dificultăți pe care le pot întâlni unii specialiști de politică publică în alegerea opțiunii preferate, care va adresa probleme foarte complicate și în societățile mereu în schimbare. Astfel, această abordare de încadrare a opțiunii alese în limitele ei, ar trebui să fie analizată de toți autorii studiilor de politici publice.

Lista de control de scriere

Pentru a vă ajuta să planificați și scrieți evaluarea alternativelor de politici publice, analizați următoarele întrebări:

- Care sînt opțiunile de politici publice care vor fi discutate în lucrarea Dvs.?
- Care este opțiunea de politică publică aleasă de Dvs.?
- Care va fi abordarea care o veți argumenta în favoarea opțiunii alese de Dvs.?
- Care sînt limitele opțiunii de politică publică alese de Dvs.?

Pentru fiecare opțiune de politică publică

- Care este evaluarea generală a opțiunii?
- De ce aceasta este alternativa preferată de Dvs.? / De ce această alternativă nu este preferată de Dvs.?
- Care criterii din cadrul de analiză au stat la baza deciziei Dvs.?
- Care sînt aspectele pozitive și negative ale acestei opțiuni?
- Cum se compară această opțiune cu celelalte rezumate?

5.7.2 Construirea opțiunii de politici publice: Text și Argumentare

Accentul asupra textului și argumentării în această sub-secțiune este bazat pe asumările că autorul unui studiu efectiv de politică publică necesită nu doar cunoștințe despre structurarea și organizarea elementului, dar și cunoașterea convențiilor textuale ale argumentării studiului de politică publică. În secțiunea de text și argumentare pentru elementul descrierii problemei (5.6.2), va fi analizat acest punct. Multe din problemele discutate în această secțiune sînt direct aplicabile la scrierea acestui element, și anume, coerența, construirea elementelor argumentării și alinierii. Această sub-secțiune se va concentra exclusiv asupra diferențelor dintre cele două elemente și aceasta rezidă, mai cu seamă, în secțiunea utilizării surselor. Dacă încă nu ați citit sub-secțiunea descrierii problemei (5.6.2), este recomandat să citiți pentru a înțelege mai bine această discuție.

Deși exemplele utilizate în analiza de mai jos includ doar un extras din evaluarea secțiunii alternativelor de politici publice, abordările de argumentare discutate

sînt, de asemenea, direct relevante particularităţii cadrului de analiză ale acestui element.

Analiza studiului de politică publică publicat

Examinaţi extrasul din exemplul de mai jos din secţiunea opţiunile de politici publice din studiul de politică publică „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piaţă” (Bird, Ebel și Wallich, 1995) de la pagina 64. Trebuie, de asemenea, să citiţi introducerea la această lucrare (în Anexa A) pentru a vă familiariza cu lucrarea dată și, în deosebi, cu problema discutată.

Citind, atrageţi atenţia asupra următoarelor:

- Comparaţi rolul autorului acestui element cu cel al elementului descrierii problemei;
- Diferenţele în modalităţile în care sînt utilizate sursele în acest element în comparaţie cu elementul descrierii problemei.

Analiza acestui exemplu oferă informaţie privind două diferenţe, cele mai mari, în abordarea de argumentare dintre elementul opţiuni de politică publică și cel al descrierii problemei:

- *Un accent vădit din partea autorului în argument*

O sinteză sumară a aceluiași extras din exemplul opţiunii de politică publică relevă informaţie mai puţin bazată pe fapte sau descriptivă și argumentări mai mult inițiate de autor, ceea ce se întîmplă, de obicei, în descrierea problemei. Spre exemplu, argumentul din aliniatul 4 din extras este bazat exclusiv pe opinii, motivări și decizii ale autorului:

În perioada economiei de comandă, contractarea de împrumuturi a guvernelor sub-naționale era determinată de planul general de credit, și guvernul central garanta băncilor rambursarea creditelor, la fel cum o făcea și pentru întreprinderile de stat. În circumstanțele actuale, accesul local generos către finanțe luate cu împrumut pare a fi inoportun. Veniturile strîmtoare și limitate din propriile surse pot tenta autoritățile publice locale să folosească excesiv finanțele datoriei. Situația macroeconomică precară din multe economii în tranziție face ca accesul autorităților publice locale la împrumuturi să fie limitat și mai tare. Este absolut nedorită contractarea împrumuturilor pentru acoperirea costurilor periodice și accesul la credit prin așa modalități ca deținerea proprietății băncilor de către autoritățile publice locale. Cîteva din guvernele sub-naționale noi au avut experiența cu finanțarea investițiilor și multe din ele încă nu sînt în stare să pregătească proiecte complete și logice.

În elementul opţiunii de politică publică, vocea autorului trebuie să domine.

Acest exemplu ilustrează clar că autorul ia o poziție destul de puternică în raportarea deciziilor luate față de opțiunea de politică publică preferată. Într-adevăr, pe parcursul exemplului această abordare dominantă a autorului este evidentă. O astfel de abordare are un efect direct asupra modalității în care sînt utilizate sursele în acest element.

- *Utilizarea mai puțin dominantă a surselor primare sau secundare în argument*

Analiza relevă o utilizare mai puțin dominantă a surselor în acest element în comparație cu descrierea problemei. În primul rînd, din cauza rolului dominant al autorului în acest element, sînt semnificativ mai puține surse primare sau secundare incluse ca evidență. În al doilea rînd, după cum exprimarea motivării și opiniilor în acest element sînt poziții foarte puternice și definitive, tipurile de surse care sînt utilizate în susținerea acestor poziții are mai mult un caracter de opinie, decît unul descriptiv. În al treilea rînd, deși sursele sînt utilizate în aceeași manieră în ambele elemente, ca dovadă a susținerii problemei autorului, faptul că ele sînt incluse în notițele de la sfîrșit, și nu sînt citate în text, le fac să fie mai puțin proeminente. Aceasta este o altă abordare de a face vocea autorului să fie mai proeminentă.

În elementul opțiunii de politică publică, consilierul de politică publică trebuie să demonstreze experiența lui sau a ei și să ia o poziție în argumentarea de susținere a opiniei alese. Ținînd cont de faptul că studiile de politici publice trebuie să fie orientate spre problemă, aceasta este posibilitatea ca Dvs. să demonstrați că soluția propusă de Dvs. este una practică pentru problema vizată, și de aceea, este o contribuție valoroasă în dezbateră de politică publică și comunitatea de politică publică, în general.

*Autorul
demonstrează
experiența sa
și creativitatea
prin intermediul
evaluării opțiunii.*

Lista de control de scriere

Pentru a vă ajuta să scrieți un argument efectiv în elementul opțiunii de politică publică, analizați următoarele întrebări:

Coerența

- Sînt legături clare dintre descrierea problemei Dvs. și elementele opțiunii de politică publică?
- Ați unit efectiv toate sub-secțiunile din elementul opțiunii de politică publică a Dvs.?
- Sînt legăturile clare în cadrul fiecărei sub-secțiuni din elementul opțiunii de politică publică a Dvs.?

Argumentarea

- Include fiecare element al argumentării Dvs. problema, argumentarea și justificarea?

Alinierea

- Este elementul opțiunii Dvs. de politică publică divizat adecvat în aliniate pentru a oferi cititorului destule pauze fizice în text?
- Ați elaborat fiecare unitate logică a argumentului Dvs. în aliniate separate?
- Aliniatele Dvs. sînt coerent elaborate?

Vocea autorului și utilizarea surselor

- Pozițiile și motivarea Dvs. sînt dominante pe parcursul întregului element al opțiunii de politică publică?
- Ați inclus mai puține surse în acest element decît în descrierea problemei?
- Ați utilizat sursele ca dovadă pentru susținerea argumentelor proprii?
- Ați urmat convențiile de citare pe care editorul / disciplina le solicită?

5.8 Concluzii și Recomandări

Concluzia are rolul studiului de politică publică ca instrument de luare a deciziilor.

Acest element final foarte important încununează finalul studiului de politică publică prin sintetizarea rezultatelor majore ale cercetării și rezumarea acțiunilor sugerate de autor spre soluționarea problemelor de politică publică analizate pe parcursul lucrării. Astfel, scopul studiului de politică publică ca instrument de luare a deciziilor și îndemn spre acțiuni este pe deplin atins în acest element. Faptul că concluziile și recomandările reprezintă partea majoră finală a lucrării denotă faptul că autorul este responsabil de lăsarea ultimei impresii cititorului despre lucrare. Analizînd procesul de lectură și interesele principale ale unor cititori de studii de politici publice relevă un rol adițional al acestui element: mulți citesc această secțiune împreună cu introducerea și abstractul sau sumarul executiv ca etapă inițială înainte de citirea detaliată a întregului text. Elementul concluziei și recomandărilor are un rol vital în ajutarea cititorilor să-și creeze o opinie despre lucrarea în întregime. Unii cititori sînt mai cu seamă interesați de recomandările de politici publice propuse în lucrare și pot începe lectura de la recomandări ca mai apoi să treacă la textul lucrării.

Procesul examinării detaliate a naturii acestui element începe cu analiza celor două exemple.

Analiza studiului de politică publică publicat

Citiți următorul element al concluziei și recomandărilor din lucrările exemple (ii) și (iii). Trebuie, de asemenea, să citiți introducerea la fiecare lucrare în Anexa A pentru a vă ajuta să înțelegeți contextul lucrărilor.

Citind, atrageți atenția asupra următoarelor:

- Structura și conținutul acestui element;
- Eficacitatea ambelor exemple ca instrumente de luare a deciziilor.

Exemplul (ii):

„Competiția deschisă, Transparență și Imparțialitate în autoritățile publice locale în contractarea serviciilor publice” (Baar, 2001)

Concluzie

În țările din Europa Centrală și de Est, care au fost analizate în acest studiu, studiile de politică publică și regulamentele cu privire la declararea serviciilor publice este marcată de deficiențe majore. O parte importantă a contractării este scutirea de la cerințele competitive de achiziționare, contractele sînt, în mare măsură, tratate secrete, și conflictele de interese sînt, în mare parte, nereglementate. În aceste circumstanțe, publicul are puține motive pentru a avea încredere sau respect pentru procesul de contractare și elementele esențiale ale participării publicului, respectiv scrutinul este pierdut.

Reformele în acest domeniu ar trebui să includă următoarele:

1. Toate contractele pentru serviciile publice (cu excepția contractelor foarte mici) trebuie să fie subiecte al unui proces competitiv de licitație.
2. Vânzările și arendarea bunurilor publice și vânzarea acțiunilor de capital a bunurilor publice trebuie să fie subiecte ale acelorași cerințe competitive ca și contractarea serviciilor publice.
3. Toate contractele publice cu companii private pentru prestarea serviciilor publice trebuie să fie accesibile publicului (cu unele excepții foarte limitate pentru unele contracte speciale în baza unor circumstanțe excepționale).
4. Elaborarea contractelor publice trebuie să fie un proces deschis subiect al opiniilor și revizuirii publice.
5. Informația prezentată în procedurile de stabilire a prețurilor trebuie să fie înregistrată public.
6. Legile cu privire la Conflictele de Interese trebuie să prevadă următoarele:
 - a. definiții generale ale conflictelor de interese;
 - b. cerințe pentru dezvăluirea activelor de către oficialii publici care sînt deschise publicului;
 - c. interziceri împotriva reprezentării companiilor private de către foștii funcționari publici pentru o perioadă anumită de timp;
 - d. protecția „informatorilor”;
 - e. penalități pentru încălcarea legii;

- f. comisii naționale independente responsabile pentru aplicarea legilor cu privire la conflictele de interese.

Prevederile extrem de necesare cu privire la investițiile publice în serviciile publice nu pot fi luate sau pot fi contractate, deoarece, altfel, ele nu ar deveni disponibile. Cu toate acestea, tipurile de reforme propuse aici nu necesită cheltuieli publice și ele oferă posibilitatea de ameliorarea în investițiile serviciilor publice care sînt vizate.

Exemplul (iii):

„Între Apreciere Activă, Aprobare Pasivă și Retragere Dubioasă” (Swaniewicz, 2001)

Concluzii

După cum a fost menționat la începutul acestui capitol, țările analizate individual au atras o atenție sporită diferitor valori ale democrației locale în procesul de edificare a sistemului autorităților publice locale. Republica Cehă și Slovacia au acordat atenție valorilor aferente reprezentării democratice în comunitățile locale, pe cînd reforma din Polonia a atras atenția asupra problemelor eficacității în prestarea serviciilor. Această diferență și diversele organizații teritoriale – cu un număr relativ mare de municipalități în Polonia și fragmentare majoră în țările rămase – este, într-o măsură oarecare, reflectată în relația dintre autoritățile publice locale și publicul general.

După cum a fost preconizat în modelul prezentat la începutul acestui capitol, nivelul mediu de încredere și interes în afacerile publice locale a fost estimat prin prezentarea la alegerile locale din Republica Cehă și Slovacia, pe cînd schimbarea primarilor este, cu siguranță, cea mai înaltă în Polonia. Pe de altă parte, sistemul autorităților publice locale din Polonia poate permite decentralizarea cea mai efectivă a spectrului larg de servicii. Dar această problemă depășește scopul acestui capitol. Diferențele dintre țările discutate în acest aliniat poate fi legată de diferențele „presupunerilor filozofice” și organizării teritoriale a țărilor analizate.

Dar, în pofida numeroaselor diferențe detaliate identificate mai sus, imaginea generală a relației autoritate publică locală – cetățean este destul de similară în toate patru țări analizate. În același timp, această imagine nu este deloc simplă. Ar fi incorect să presupunem că existența autorităților publice locale nu contează pentru opinia publică. Majoritatea oamenilor sînt mai mult satisfăcuți de activitatea autorităților publice locale, decît a celor centrale. Ei consideră că administrația lor municipală lucrează destul de bine. Ei mai cred că autoritățile locale încearcă să reprezinte interesele întregii comunități locale, și nu a unor grupuri mici selective.

Dar ar fi de o potrivă simplist să credem într-o imagine ideală a autorităților publice locale: îndrăgiți, în care toți au încredere și care mobilizează comunitățile locale pentru acțiuni comune în interesul publicului. În primul rînd, opiniile pozitive citate în aliniatul precedent nu sînt univoce. Mulți cetățeni au decis să rămîne neimplicați, și ei nu sînt în stare să își facă propriile lor opinii despre performanța autorităților publice locale. Există o frică destul de răspîndită față de corupția locală, deși trebuie de menționat că cel puțin în Ungaria (dar nu și în Polonia) există o convingere generală că administrația autorităților publice locale este mult mai echitabilă decît

autoritățile centrale. Prezentarea în alegerile locale este, de obicei, considerabil mai mică decât în alegerile parlamentare – în deosebi – în cele prezidențiale din Slovacia și Polonia. Acest nu este decât un alt exemplu al nivelului general scăzut de implicare și percepției a importanței relativ joase a politicii locale.

Ceea ce merită să fie menționat este că tendința generală în perceperea autorităților publice locale nu este negativă. Mai mult ca atât, în unele dimensiuni – așa ca nivelul de încredere – este chiar mai pozitivă și, în mare parte, stabilă. În contrast, susținerea instituțiilor publice centrale (Guvernul, Parlamentul, și Președintele) arată fluctuații considerabile chiar și pe un termen scurt. În unele cazuri, am văzut așteptări foarte înalte de la autoritățile publice locale la începutul perioadei de tranziție, respectiv au avut loc unele dezamăgiri ulterioare. Dar nivelul de încredere, satisfacție și interes în autoritățile publice locale s-a stabilizat la nivelul care, probabil, este departe de a fi cel dorit, dar nici dezastruos nu este.

Și nu în ultimul rând, atitudinile cetățenilor individuali este foarte diversificată. Părerile unora din ei pot fi numite „aprecieri active”, ale altora „aprobări pasive” și „retrageri dubioase” din afacerile publice locale. Fiecare din aceste trei grupuri este destul de mare pentru a fi văzut și să ne protejeze de la simplificări ușoare.

Recomandări practice

Există unele recomandări practice care derivă din studiu? Ele pot fi rezumate după cum urmează:

- *Autoritățile publice locale din țările analizate sînt instituții democratice bine stabilite și recunoscute.* Așa este, necătfînd la numeroasele retrageri ale democrației locale raportate. Astfel, consolidarea ulterioară a poziției autorităților publice locale pare a fi o metodă înțeleaptă de consolidare a sistemului democratic în general.
- *Este necesară mai multă informație privind reformele decentralizate.* În majoritatea cazurilor descrise, majoritatea populației a susținut implementarea reformelor de decentralizare. Și există dovezi care sugerează cel puțin parțial din cauza insuficienței nivelurilor de informare privind scopurile și consecințele practice ale schimbărilor introduse.
- *Sînt necesare mai multe studii.* Cunoaștem multe despre tehnicile care se utilizează pentru ameliorarea comunicării dintre autorităților publice locale și cetățeni, dar există o lipsă sistematică de informare privind rezultatele implementării practice și utilizării acestor tehnici. Astfel, prima recomandare este necesitatea mai multor studii asupra acestor probleme.
Mai mult ca atât, cunoaștem ce tehnici sînt utilizate de autoritățile publice locale. Dar prin operarea la nivel de caz particular, și nu la nivelul analizei sistematice, nu cunoaștem cît de răspîndite ele sînt. Aceasta necesită mai multă analiză.
- *Sînt necesare mai multe consultări, dar acestea nu trebuie să lucreze doar în favoarea celor mai active grupuri.* Autoritățile publice locale trebuie să fie încurajate să preia mai multe exerciții direcționate spre cunoașterea preferințelor cetățenilor, luînd în considerație acestea în timpul formulării

politicilor locale. Cu toate acestea, trebuie de menționat că procesul de consultare are și el unele capcane care trebuiesc evitate. Dat fiind faptul că uneori există grupuri relativ mici care sînt cele mai active în exprimarea opiniilor sale, trebuie să fim atenți ca utilizarea diferitor tehnici de comunicare cu publicul să nu conducă spre politici predispuse spre preferințele acestor grupuri.

- *Analiza, în primul rînd, a calității serviciilor locale.* Luînd în considerație dorința relativ rară a cetățenilor de a se implica activ în formularea de politici publice, ameliorarea calității serviciilor locale ar putea fi cîteodată cea mai bună strategie în îmbunătățirea nivelului de satisfacere a cetățenilor nu doar cu operațiuni guvernamentale locale, dar și la capitolul calitate democrației locale. În multe cazuri, aceasta ar putea fi mai important decît aplicarea diferitor forme de comunicare și guvernare interactivă. Analiza oferită în capitolul dedicat Ungariei sugerează că cetățenii, în localitățile unde serviciile sînt prestate la o calitate mai bună, deseori, tind să creadă că preferințele lor au fost luate în considerație la formularea politicii publice. Pe de altă parte, în localitățile cu servicii precare, cetățenii sînt predispuși să creadă că vocea lor nu este auzită.

Analiza acestui și a altor exemple relevă trei caracteristici structurale care sînt deseori incluse în elementul de concluzii și recomandări:

Concluzii și recomandări {
 – sinteza rezultatelor majore
 – setul recomandarilor de politica publica
 – remarcile de incheiere

Fiecare element este examinat în această secțiune pentru a forma o imagine și a oferi îndrumare în utilizarea acestui element în studiile Dvs. de politică publică.

- *Sinteza concisă a rezultatelor majore*

*Sinteza
 elucidează princi-
 palele puncte din
 elementele de-
 scrierii problemei
 și opțiunilor de
 politici publice.*

Elementul de concluzie și recomandări, de obicei, începe cu o sinteză a celor mai importante rezultate din cele două elemente anterioare ale studiului (descrierea problemei și opțiunile de politici publice). Dat fiind faptul că un studiu de politică publică poate fi voluminos, complex și detaliat, concluzionarea și oferirea unei analize și sinteze a principalelor rezultate este un pas important înainte de detalierea recomandărilor specifice. Cu toate acestea, particularitate dată constă nu mai mult decît un sumar sau repetarea principalelor rezultate, o sinteză care leagă și accentuează doar rezultatele semnificative ale analizei și servește scopului de a oferi susținere și justificare recomandărilor de politică publică care urmează.

În ambele exemple ale elementelor de concluzie și recomandare analizate mai sus este evident că ambii autori sînt convinși și convinși în sintetizarea și

concluzionarea cercetărilor lor, ceea ce reprezintă un factor important în scrierea efectivă a acestei particularități. Cu toate acestea, există diferențe semnificative dintre cele două exemple în volumul și nivelul de detalii incluse în sinteză. Sinteza din exemplul (ii) constă dintr-un aliniat foarte scurt, pe când această caracteristică din exemplul (iii) este mai mult decât o pagină. Este imposibil de a oferi indicații exacte privind volumul din cauza complexității studiului, metodologiei aplicate, informației utilizate și numărului problemelor analizate care au toate un impact asupra acestei caracteristici. În procesul de scriere a acestui element din studiul de politică publică, trebuie să analizați principalele rezultate ale studiului Dvs. pe care le veți include și care detalii le veți folosi astfel încât recomandarea de politică publică să fie logică. Cu toate acestea, trebuie să rețineți că scopul acestei particularități este de a analiza concis cele mai importante rezultate și de a prezenta recomandările într-o formă succintă.

- *Setul recomandărilor de politici publice*

Această caracteristică prezintă pași practici pentru implementarea opțiunii de politică publică discutate anterior în elementul opțiunii în studiul de politică publică. Acest element este important pentru întreaga lucrare, deoarece scopul central al studiului este nu acumularea și analiza informației cu privire la problema de politică publică, dar elaborarea unui set de recomandări în baza cercetării petrecute.

Relați măsurile propuse de soluționare a problemei de politică publică.

Pentru a convinge cititorul că recomandărilor Dvs. reprezintă cele mai bune mijloace de soluționare a problemei de politică publică discutate pe parcursul întregii lucrări, este foarte important ca recomandările să fie clare, practice, convingătoare, logice și comprehensive. În procesul de elaborarea a recomandărilor efective, concentrarea asupra diferitor abordări ale autorilor poate oferi o îndrumare bună. Spre exemplu, autorul exemplului (iii) numește această secțiune „Recomandări Practice” ceea ce indică în mod clar cititorului că măsurile propuse vor oferi soluții practice problemei de politică publică. Acest autor, de asemenea, propune o analiză scurtă și clară a fiecărei recomandări într-o singură propoziție care este urmată de o explicație și argumentare a fiecărei recomandări, spre exemplu:

- *Este necesară mai multă informație privind reformele decentralizate.*
În majoritatea cazurilor descrise, majoritatea populației a susținut implementarea reformelor de decentralizare. Și există dovezi care sugerează cel puțin parțial din cauza insuficienței nivelurilor de informare privind scopurile și consecințele practice ale schimbărilor introduse.

În contrast, setul de recomandări prezentat în exemplul (ii) este foarte concis și specific și fiecare constă dintr-o singură propoziție, spre exemplu: „5. Informația prezentată în procedurile de stabilire a prețurilor trebuie să fie înregistrată public.”

Cînd veți decide asupra abordării în scrierea recomandărilor, trebuie să vă gândiți care abordare se va potrivi cel mai bine cu domeniul subiectului și rezultatele studiului și tipurile soluțiilor pe care le veți propune.

Analiza studiului de politică publică publicat

Citiți rapid în exemplu elementele de concluzie și recomandări ce se conțin în blocul anterior de analiză și atrageți atenția asupra următoarelor:

- Prezentarea setului de recomandări pentru amplasare și formatare.

Divizați și prezentați soluția propusă în măsuri separate.

De obicei, soluția practică la problema de politică publică este o strategie, astfel nu doar o singură recomandare care va oferi soluție problemei respective. Astfel, de obicei, despart recomandările în propuneri separate, fiecare din ele adresînd un aspect al problemei și soluției, după cum este evident din cele două exemple analizate. Bunăoară, exemplul (ii) prezintă șase aspecte diferite a politicii publice propuse privind contractarea de servicii publice. Aceasta confirmă că recomandările sînt un set practic de propuneri care urmează să fie implementate parte a acestui set de recomandări propuse în mod clar și convingător. Divizînd și prezentînd setul de recomandări, autorii folosesc diferite abordări și formătări pentru a fi siguri că cititorii vor vedea clar și imediat recomandările. Recomandările pot fi:

- incluse într-o secțiune separată cu un titlul care ar semnaliza importanța lor (exemplul (iii));
- numerotate și aliniat în text (exemplul (ii));
- separate folosind puncte de reper (exemplul (iii));
- evidențiate ortografic ca parte cheie sau idee principală (exemplul (ii)).

În momentul scrierii setului de recomandări, analizați modul în care le veți diviza logic în propuneri separate, și care va fi abordarea pe care o veți folosi pentru a le face clar identificabile.

- *Remarcile de încheiere*

Remarcile de încheiere completează și finalizează lucrarea.

Cîteodată, autorii aleg să includă remarci scurte de concluzionare pentru a finaliza argumentele elaborate pe parcursul întregii lucrări. Această caracteristică servește scopului de a lăsa cititorul cu unele gânduri finale asupra subiectului tratat în lucrare. O abordare comună adoptată de autori este aducerea discuției într-un cerc deplin al subiectului, și anume, întoarcerea accentului discuției la contextul vast al problemei, care, deseori, deschide elementul introducerii în lucrare. Aceasta poate oferi un sens

final al completării și întregirii lucrării și poate încheia efectiv argumentul ilustrând cititorului că implementarea soluțiilor propuse la problemă va avea un impact mai vast asupra societății. Pe cînd această particularitate nu este inclusă în nici unul din exemplele analizate, trebuie să vă gîndiți, dacă includerea unui astfel de element, este potrivit contextului studiului Dvs.

Lista de control de scriere

Următoarele întrebări pot servi puncte de reper în elaborarea acestui element în lucrarea Dvs.:

- Ați sintetizat doar rezultatele majore ale studiului?
- Sînt recomandările Dvs. logic divizate în măsuri separate și prezentate clar?
- Sînt toate recomandările scrise efectiv?
- Oferă concluzia simțul că lucrarea este completă?

5.9 Notițe Finale

Studiile de politică publică publicate, deseori, includ o pagină intitulată „Notițe Finale” sau „Notițe” după secțiunea de concluzie și recomandări. Acest element constă dintr-o listă de numere cu notițe corespunzătoare fiecărui număr din lucrare la un moment anumit din lucrare. În unele publicații, preferință este acordată convențiilor notițelor de subsol, adică includerea notițelor în textul lucrării în partea de jos a paginii relevante. Notițele finale sau notițele de subsol sînt în unele discipline o metodă de referire a tuturor surselor; cu toate acestea, nu este obișnuit în studiul de politică publică. În cadrul sistemului de citare a datelor autorului utilizate pe larg în studiile de politică publică, sînt permise atît notițele finale, cît și cele de subsol, și mulți editori specifică sistemul pe care îl preferă. Această metodă de notițe este permisă în aceste sisteme, autorul este încurajat să utilizeze cît mai puține notițe posibile. Analiza de mai jos elucidează funcțiile acestui element din studiul de politică publică.

Notițele finale sînt mai des utilizate în studiile de politică publică decît notițele de subsol.

Analiza studiului de politică publică publicat

Examinați notițele finale din exemplul studiului de politică publică (iii): „Între Apreciere Activă, Aprobare Pasivă și Retrageră Dubioasă” (Swaniewicz, 2001) și analizați:

- Funcțiile celor șase notițe finale.

Notițe

1. Pentru mai multă informație cu privire la compararea reformei de decentralizare în cele patru țări analizate vezi spre exemplu, Baldersheim et al. (1996).
2. Proiectul LDI a fost finanțat de Guvernul Norvegiei și coordonat de Harald Baldersheim de la Universitatea Bergen, Norvegia.
3. Este cu mult mai dificil formularea concluziilor definite despre Ungaria, deoarece noi nu dispunem de informație similară privind valorile politicienilor locali. Luând în considerație fragmentarea teritorială, putem presupune că Ungaria ar trebui să fie mai similară cu Republica Cehă și Republica Slovacă, decât cu Polonia. Dar în urma analizei discuțiilor din Ungaria cu privire la autoritățile publice locale pe parcursul ultimului deceniu, putem vedea că o mare atenție este îndreptată decentralizării serviciilor și eficienței prestării lor.
4. Studiul a fost petrecut în baza unui exemplu reprezentativ al populației locale în aprilie 2001 de către IVVM în Republica Cehă, de către TARKI în Ungaria, de către VILMORUS în Lituania și CBOS în Polonia. Din păcate, Slovacia, a patra țară analizată în această lucrare, nu a fost inclusă în studiul citat.
5. Trebuie de adăugat că unii primari au ales cariera politică în autoritățile publice locale după reforma din 1988. Cu toate acestea, acest număr relativ mic nu schimbă imaginea generală a numărului mare de primari care își pierd pozițiile ca rezultat al alegerilor ulterioare.
6. Lipsesc datele cu privire la Republica Cehă, dar nu este nici un motiv să credem că situația este semnificativ diferită decât cea din cele trei țări.

Din analiza de mai sus, este evident că funcțiile notițelor finale sînt următoarele:

- *Să ofere discuții, explicații sau definiții adiționale;*

Notițele finale oferă informație adăugătoare și identifică surse ulterioare.

În acest caz, informația adăugătoare este relevantă și vine în susținerea textului principal, dar nu este inclusă în textul lucrării deoarece nu este esențial pentru justificarea argumentelor principale din lucrare și, includerea lor, ar fi întrerupt fluxul discuției. În exemplul (iii), autorul folosește toate notițele finale cu excepția uneia în acest scop. Cîteodată, autorii aleg să indice clar că informația adițională este oferită în notițele finale, ca în cazul notiței 5 „Trebuie de adăugat că...”

- *Să direcționeze cititorii interesați spre sursele unde ei pot afla mai multe date în partea principală a lucrării despre contextul problemei discutate.*

În mod vădit, un autor nu poate include discuția detaliată a fiecărui aspect a tuturor problemelor în lucrare; astfel, notițele finale pot îndruma cititorii interesați spre sursele de mai departe, utilizate în lucrare cu scop informativ. Prima notiță din exemplul (iii) servește acestui scop după cum este indicat clar în propoziția de deschidere „Pentru mai multă informație privind...”.

5.10 Bibliografia

Bibliografia sau lista de referințe este elementul cheie al unui studiu de politică publică, deoarece permite cititorului să aibă un acces rapid la baza argumentului Dvs. Incluzând lista lucrărilor citate, Dvs. permiteți cititorului să judece privind baza pe care ați construit argumentul Dvs. și oferă o îndrumare comprehensivă privind sursele disponibile la acest subiect și regiunea vizată, pe care ei le pot utiliza, ulterior, în lucrările lor. De fapt, includerea unei bibliografii poate avea o importanță specială pentru specialiștii de studii de politică publică care ar dori să influențeze opiniile analiștilor de politică publică. Această sub-sectiune tratează două probleme importante legate de bibliografie.

- *Urmarea convențiilor de citare ale editorului / disciplinei.*

Pentru a construi o înțelegere comună privind modalitatea în care sursele trebuiesc incluse și la care se face referință în texte, majoritatea disciplinelor au adoptat un set de convenții privind citarea, care convin scopurilor lor. În cadrul sectorului studiului de politică publică, convenția este stilul autor – dată, spre exemplu (Heckett, 2001). După cum a fost menționat în Secțiunea 5.6.2, există multe seturi ale convențiilor de citare autor-dată bine stabilite, spre exemplu AAP și Chicago. Pe când aceste convenții de citare sînt, la general, categorisite conform metodei de referință a surselor în text, spre exemplu, autor-dată sau notițe, ele, de asemenea, detaliază modalitatea în care trebuiesc construite listele de referință / bibliografiile. Exemplul ce urmează arată o referință bibliografică din sistemul autor-dată a AAP:

Dornbush, Rudiger și Stanley Fisher (1987), *Macroeconomia* (ed. 4). New York: McGraw-Hill.

Anexa B a fost inclusă pentru a oferi o sinteză a convențiilor de citare autor-dată a AAP și include instrucțiuni privind modalitatea de includere a referințelor în text,

Bibliografia permite cititorilor să aibă acces la baza argumentului Dvs.

Studiul de politică publică, de obicei, urmează convențiile de citare autor-dată.

Identificați care sînt convențiile de citare pe care editorul Dvs. dorește să le urmați.

precum și modalitatea de construire a acestor surse ca cărțile, articolele din jurnale, ziare / jurnale și publicații guvernamentale în bibliografia Dvs. Convențiile de citare autor-dată a AAP au fost urmate pe parcursul acestei publicări, astfel, examinarea secțiunii de referință denotă un exemplu complet de bibliografie în stilul AAP.

Deși sistemele de citare, așa ca cele ale AAP și Chicago, sînt bine stabilite, nu toți editorii le urmează. De aceea, este important de a afla care stil de citare preferă editorul Dvs. pentru a-l adopta și, ulterior, aplica. De fapt, dacă sînteți destul de norocos, unii au putut compila un ghid de scriere care include convențiile de citare pe care ei le doresc să le urmați. Alții pot să vă indice că stilul autor-dată este acceptabil. În acest caz, selectați un stil și aplicați-l. Rețineți că, deși s-ar părea că lucrul cel mai anevoios este la început, urmarea acestor proceduri va permite cititorului să aibă un acces liber la lucrările Dvs., va adăuga credibilitate Dvs. ca specialist de politică publică și vă va ajuta să elaborați practici bune de cercetare, deoarece înregistrarea extensivă a detaliilor este necesară.

- *Particularitățile specifice ale studiului de politică publică*

Există multe particularități pentru situațiile elaborate în cadrul convențiilor de citare bine stabilite, două dintre care merită să fie menționate pentru specialiștii de politici publice din Europa Centrală și de Est. În primul rînd, datorită naturii anumitor subiecte în studiul de politică publică, ați putea avea nevoie de a include o varietate mare de surse, inclusiv cărți, jurnale, rapoarte, ziare, legislație, documente guvernamentale și interviuri. Datorită acestei diversități a surselor, ați putea avea nevoie să divizați bibliografia în sub-secțiuni pentru fiecare tip de sursă în loc să enumerați simplist referințelor în ordinea alfabetică după autor. În al doilea rînd, scriind lucrarea Dvs., ați putea avea nevoie să includeți surse care nu au fost publicate în limba engleză. Referindu-vă la ele în bibliografie, este recomandabil să traduceți părțile cheie ale citării în engleză pentru a permite audienței Dvs. Internaționale formarea unei păreri. Exemplul ce urmează ilustrează această abordare des întîlnită:

Oficiul Minorităților Naționale și Etnice (1999). *Kisebbsegek Magyarországon* (Minoritățile în Ungaria). Budapesta: Autor.

5.11 Anexele

Urmînd partea principală a studiului de politică publică, autorii deseori decid să includă informație adăugătoare în anexe. Această sub-secțiune discută patru probleme pentru construirea a opiniei legate de acest element al studiului de politică publică.

Anexele vin să susțină argumentele principale din lucrare.

- *Anexele susțin și completează argumentele de bază elaborate pe parcursul lucrării;*

Funcția de susținere a anexelor servește necesităților acelor cititori care ar dori să înțeleagă, din nou, subiectul discutat în lucrare. Aceasta este îndeplinit prin permiterea cititorului să aibă acces la informația suplimentară pe lângă cea conținută în textul lucrării. În exemplul (ii), „Între Aprecieri Activă, Aprobare Pasivă și Retragere Dubioasă” (Swaniewicz, 2001), autorul a inclus două anexe: „Anexa A: Textul Prevederilor Constituționale și Legislația cu privire la Libertatea Informației, și Excepțiile la Cerințele Libertății Informației (Inclusiv Legislația cu privire la secretele comerciale) în țările din Europa Centrală și de Set” și „Anexa B: Deciziile luate de Ombudsman din Ungaria – Accesul public la Contractele de Concesiune a Autostrăzilor”. Aceste anexe oferă informație foarte detaliată cu privire la natura juridică, ce vine să susțină accentul principal din lucrare, contractarea serviciilor publice. Spre exemplu, Anexa A conține extrase din constituțiile celor treisprezece țări din Europa Centrală și de Est. Dacă unii cititori sînt cointeresați, în deosebi, de problemele legislative sau contractuale, ei pot examina aceste detalii juridice.

Pentru a îndeplini efectiv această funcție de susținere, anexele ar trebui să fie folosite explicit, și anume: autorul ar trebui să facă referințe la anexe în textul lucrării în momente oportune. În exemplul (ii), autorul face referință direct la a doua anexă în discutarea problemei transparenței și utilizarea Ungariei ca exemplu: „Anexa B conține textul complet al deciziilor luate de Ombudsman”. În așa mod, cititorul înțelege clar relevanța anexelor și care parte este justificată și nu trebuie să descifreze motivarea autorului de a include informația adițională.

- *Anexele sînt opționale și nu trebuie incluse decît dacă sînt necesare;*

Multe studii de politici publice exemple analizate în elaborarea acestui studiu nu conțineau anexe. Astfel, autorii trebuie să evalueze beneficiile și contribuțiile aduse prin includerea informației adiționale în anexe. Răspunzînd la întrebările incluse în lista de control de scriere de mai jos vă va ajuta în procesul de luare a deciziilor și în justificarea includerii anexelor propuse.

- *Criteriile general acceptate în deciderea informației care va fi plasată în anexe este tipul, volumul și nivelul detalierei informației;*

Este imposibil de a prescrie ce trebuie să fie inclus în anexe, deoarece fiecare studiu de politică publică diferă în termeni de problemă de politică publică discutată, și antrenează diferite metodologii de cercetare și surse de date. Decizînd ce trebuie inclus, este important de evaluat tipul informației care ar putea susține discuția.

În exemplul (ii), autorul s-a concentrat pe parcursul lucrării, mai cu seamă, asupra problemelor juridice, de aceea au fost incluse în Anexa A secțiunile relevante de regulamente și legi din cele treisprezece țări ca informație relevantă ce vine să susțină discuțiile din lucrare. Includerea informației detaliate în textul lucrării ar întrerupe fluxul discuțiilor și, astfel, este mult mai potrivit includerea lor în anexe. Analizând metodologia și informația folosită în studiul Dvs., vă va ajuta să decideți privind informația justificativă. Spre exemplu, dacă a fost petrecută o cercetare primară pentru studiu, atunci copii ale instrumentelor de cercetare sau informația detaliată ar putea fi inclusă în anexe pentru a informa cititorul.

- *Anexele sînt, de obicei, divizate și identificate prin utilizarea literelor și numerelor.*

În exemplul (ii), cele două anexe sînt numite cu literele A și B ca mijloc de identificare. Ordinea în care anexele apar corespund ordinii în care se face referință pe parcursul textului lucrării. Este, de asemenea, important de scris titluri descriptive pentru anexe care ar informa cititorul despre accentul și conținutul acestora. Titlurile anexelor pot fi incluse în cuprins pentru a oferi o referință mai rapidă pentru cititori.

Lista de control de scriere

Folosiți următoarele întrebări pentru a evalua dacă sînt necesare anexele în lucrarea Dvs.:

- Includerea informației suplimentare în anexe este necesară sau ar fi suficient de referit în text (sau notițe finale / notițe de subsol) la sursa originală ce conține informația?
- Este informația din anexe esențială pentru susținerea secțiunilor specifice din argumentarea Dvs.?

5.12 Index

Introducerea unui index este un component comun al publicațiilor, mai cu seamă al publicațiilor editate care constau dintr-un număr de studii de politici publice. Titlurile comune pentru acest component sînt „Index de Termeni” sau „Index de Subiecte” și are scopul unui instrument de cercetare, oferind acces rapid la subiectele discutate în publicație. Cititorii ocupați doresc să localizeze rapid problemele de interes pentru dînsii și primul lucru pe care îl consultă pentru a localiza părțile din carte și lucrările specifice care adresează unele probleme este indexul organizat în ordinea alfabetică. Astfel, indexul este o sinteză de cuvinte cheie ce se conțin în carte și este important ca el să reprezinte bine cartea și într-o modalitate prietenoasă. Este util să examinăm un exemplu pentru a primi o părere referitor la modalitatea de compilare a unui index.

Indexul este un instrument util de cercetare pentru localizarea problemelor specifice.

Analiza studiului de politică publică publicat

Examinați extrasul de mai jos din exemplul index dintr-o publicație editată intitulată „Decentralizarea în Statele Socialiste: Finanțele inter-guvernamentale din Economiiile în Tranziție” (Bird, Ebel și Wallich, 1995).

Analizați următoarele puncte:

- Tipul termenilor incluși în index;
- Formatul și prezentarea indexului.

Impozitele sub-naționale sporite, 367–68

Impozitele pe venit la întreprinderi, 160, 162, 300, 304–5

Întreprinderile: responsabilitățile de cheltuieli, 36, 62, n20; proprietatea municipală, 167, 198, 217–18, 288; exploatarea mijloacelor naturale, 392, 396; confuzia de proprietate din România, 232–33; folosința potențial locală contrar destinației, 9, 42; și rezistența privatizării, x, 5, 296–97, 311, 318 n8; profiturile în urma vânzărilor, 31, 62 n18, 106, 133–34; prestarea de servicii publice și sociale, 12, 198–99, 287, 288–89, 291, 318 n5, 352–53; proprietatea guvernelor sub-naționale, 19, 27–28, 198, 217–18, 232–33, 274, 288; vânzările sub-naționale, 30–31, 62 n18, 103, 106, 133–34, 351; impozitarea sub-națională, 42–43, 304–5

Antreprenoriat: guvernele sub-naționale, 28–30, 62 n17, 106, 274, 351–52

Impozite cu privire la mediu, 163, 392

Fondul de Mediu (Polonia), 163

Egalarea: blocarea granturilor și, 161; împărțirea în baza formulei și, 47, 363–64, 365; formulele de grant și, 53, 89, 96, 99, 101, 102, 161, 215; transferurile inter-guvernamentale și, 51, 273–74, 313, 360–61; probleme de intra și inter blocare a impozitelor, 369–71, 387–88; evaluarea sistemului din Rusia, 358–61; impozitele pe proprietate, 268; reglementarea veniturilor, 298; mobilizarea veniturilor, 370; distribuirea veniturilor, 270–71; granturi pentru scopuri determinate, 108; aplicarea impozitelor, 212; distribuirea impozitelor, 270–71, 358–61

Echitatea: aplicarea cheltuielilor, 28, 29; veniturile din resursele naturale, 396, 400; și impozitarea resurselor naturale, 45; granturi normative, 92; aplicarea veniturilor, 212

Minoritățile etnice: cererile de autonomie, 380, 381, 384–85, 403; concentrarea geografică, 325

Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare, 179

Carta Europeană pentru Auto-guvernele Locale (Consiliul European), 156

Uniunea Europeană, 41, 304

După cum este evident din acest exemplu, indexul constă dintr-o îmbinare de termeni diverși ca titluri, care reprezintă principalul principiu de organizare, și termeni mai detaliați și descriptivi în cadrul fiecărui termen. Termenii detaliați sînt aliniați în text pentru a arăta ierarhia, și referințele multiple de numere de pagini sînt listate pentru referințe la localizarea termenilor în lucrare.

6. Publicarea studiului de politici publice

Procesul de publicare este un parteneriat dintre autor și editor.

Publicarea studiului de politică publică este principala metodă de diseminare a ideilor și recomandărilor de politică publică care survin din acest studiu., Funcția studiului de politică publică ca chemare la acțiune poate fi îndeplinit prin publicare, dacă mulți participanți au posibilitatea de a citi această lucrare și să acționeze conform recomandărilor. Publicarea studiului de politică publică, de asemenea, joacă rolul de extindere a dezbaterilor asupra unei politici publice asupra problemelor specifice și oferind-o comunității de politică publică din Europa Centrală și de Est.

În procesul de publicare al studiului de politică publică, autorul intră într-un parteneriat cu editorul. Natura unei astfel de relații este reciproc benefică, deoarece editorii de studii de politici publice sînt, de asemenea, membri ai comunității de politici publice, și astfel, au o anumită misiune pe care ei trebuie să o îndeplinească prin intermediul publicării anumitor cărți. Ca rezultat, ei selectează studiile de politici publice care consideră că vor ajuta la atingerea scopurilor lor. Există un număr de modalități în care parteneriatul poate fi construit: autorii pot lua inițiativa și pot să se aproprie de editor; mulți editori publică anunțuri de studii; sau autorii sînt membri sau afiliați la vreo instituție care este a editorilor în comunitatea de politică publică și publicare este, astfel, parte a lucrului lor. Oricare nu ar fi natura relației, atunci cînd este selectat editorul sau este contactat de autor, autorii trebuie să se asigure că scopurile pe care ambele părți doresc să le îndeplinească prin intermediul publicației sînt compatibile.

Procesul de publicare al unui studiu de politică publică poate fi de durată și complex, și această secțiune are drept scop oferirea unei imagini și sfat asupra acestui proces. Deși sînt corelate, fiecare pas din proces este examinat separat în cele patru sub-secțiuni.

6.1 Elaborarea studiului de politici publice pentru un anumit editor

Urmați instrucțiunile editorului în elaborarea studiului de politică publică.

În baza relației dintre autor și editor menționate mai sus, autorul trebuie să ia în considerație că, deși comunitatea de politică publică reprezintă audiența principală pentru studiul de politică, prima audiență este editorul selectat. Fiecare editor are un concept diferit cu privire la convențiile structurale, de formatare și de citare ale unui studiu de politică și trebuie să fiți siguri de aceasta pentru a asigura că studiul de politică pe care îl elaborați și pe care îl veți prezenta să corespundă acestor cerințe.

Mulți editori ajută autorii în procesul de scriere a lucrării, astfel încît lucrarea să corespundă cerințelor prin elaborarea ghidurilor. Astfel de proceduri de îndrumare

pot fi deseori întâlnite pe pagina web a editorului sau se conțin în publicațiile anterioare. Două exemple de proceduri de îndrumare sînt „Anunț de Lucrări” a Rețelei de Institute și Școli de Administrație Publică din Europa Centrală și de Est (NISPAcee)¹¹ și „Instrucțiuni pentru Contribuții” pentru Jurnalul de Politică Socială¹². Îndrumările pentru lucrările NISPAcee sînt relativ scurte, pe cînd îndrumările pentru Jurnalul pentru Politică Socială sînt mult mai extinse și detaliate. Ultima este divizată într-un număr de secțiuni: Declarația Editorială, Presentarea, Pregătirea Manuscrisului, Pregătirea Textului, Dovezile, Extrasurile.

În general, îndrumările se referă la structura, stilul, volumul, formatul, convențiile de citare, drepturile de autor și problemele de politică publică potențial discutate în studiul de politică publică. Este important să citiți cu mare atenție îndrumările la etapa de planificare înainte de scrierea studiului de politică publică, deoarece aceasta va direcționa organizarea studiului Dvs. și procesul de scriere. Este, de asemenea, important să urmați îndrumările specifice, în caz contrar, lucrarea Dvs. poate fi respinsă de editor. Dacă îndrumările nu sînt făcute public de către editor sau dacă aveți unele întrebări ulterioare care necesită clarificare înainte de a începe procesul de elaborare a lucrării, autorii trebuie să contacteze, mai întîi, editorul publicației pentru îndrumare și clarificare. Este util să examinați publicațiile recente și anterioare ale editorului pentru a obține o imagine a așteptărilor și convențiilor editorului.

6.2 Pregătirea manuscrisului pentru depunere

Pe parcursul acestui ghid, s-a făcut referință la proiectul de elaborare în baza părerii că proiectul de studiu de politică publică este un document de lucru care nu este într-o stare finalizată. Ca atare, după ce ați finisat primul proiect, în care au fost incluse toate elementele din studiul Dvs. de politică publică, procesul de revizuire este esențial pentru ameliorarea eficacității lucrării. Un aspect cheie al parteneriatului dintre autor și editor este înțelegerea comună: autorul va prelua responsabilitatea de revizuire a proiectului pînă în momentul în care el va fi cît se poate de complet și gata pentru a fi depus editorului. Există un număr de consecințe negative pentru manuscrisele depuse care nu au fost revizuite adecvat: editorul poate respinge complet manuscrisul; procesul de revizuire a manuscrisului împreună cu editorul poate fi considerabil de lung și complex; editorul va avea o impresie negativă despre autor ca om de știință, dacă acesta va depune o lucrare nefinisată și neglijentă. Astfel, acest proces de revizuire este integral pentru întreg procesul de scriere și se merită să se analizeze elaborarea procesului efectiv și eficient de revizuire.

Autorii trebuie să depună editorilor cel mai bun proiect de lucrare.

11 Disponibil pe site-ul la adresa: <http://www.ecn.cz/aic/NEWAIC/publadmi.htm>

12 Disponibil pe site-ul la adresa: <http://uk.cambridge.org/journals/jsp/jspifc.htm>

Lista de control de scriere

Analizați următoarele întrebări care vă vor ajuta să planificați un proces efectiv de revizuire:

- Cum veți aborda procesul de revizuire?
- Care vor fi pașii pe care îi veți întreprinde?
- Cât timp planificați să acordați revizuirii acestui document?
- Cine va mai fi implicat în procesul de revizuire?

Fiecare autor abordează sarcina de revizuire a proiectului de lucrare în diferite modalități și nu există un proces corect care ar trebui să fie urmat. Cu toate acestea, exemplul ce urmează a procesului în șase etape de revizuire¹³ poate oferi o îndrumare în acest pas important înaintea publicării:

Exemplu proces de revizuire:

- *verificarea conținutului fiecărui element din studiul de politică publică;*
 - *revizuirea stilului proiectului de lucrare;*
 - *revizuirea limbajului din proiectul de lucrare;*
 - *analiza tonului lucrării;*
 - *recitirea și revizuirea întregii lucrări de câteva ori;*
 - *solicitarea colegilor să revizuiască lucrarea.*
- *verificarea conținutului fiecărui element din studiul de politică publică.*

Evaluați eficacitatea întregii lucrări și a fiecărui element structural și textual.

Inițial, este util să vă referiți la îndrumările editorului și să vă asigurați că ați completat toate elementele structurale necesare. Apoi, eficacitatea și caracterul complet al fiecărui element trebuie evaluate în termeni de caracteristici structurale și textuale și conform scopurilor propuse. Un mijloc comun de evaluare al eficacității este utilizarea listei de control de editare. Elaborarea unei liste proprii sau adaptarea unei liste de control deja existente vă poate ghida în procesul de revizuire și asigura să nu uitați să revizuiți unele din aspectele importante ale lucrării. Lista de control de mai jos a fost elaborată în baza examinării fiecărui element din studiul de politică publică din această carte.

Lista de control de scriere

Utilizați următoarea listă de control de scriere pentru a evalua și revizui conținutul studiului Dvs. de politică publică. Dacă există vreo întrebare sau element neclar, ar fi util recitirea secțiunii respective din ghid pentru a facilita înțelegerea Dvs.

Eficacitatea generală

- Lucrarea Dvs. îndeplinește efectiv scopurile de prezentare a unui argument efectiv pentru opțiunea de politică publică preferată?
- Ați prezentat argumentul în lucrarea Dvs. într-o modalitate care ar convinge audiența Dvs. primară?
- Ați îndeplinit declarația de intenție, adică ați realizat ceea ce ați intenționat să faceți în această lucrare?

Eficacitatea titlului

- Este titlul interesant, clar, succint, și descriptiv?
- Conține cuvinte cheie care indică în mod clar accentul și problema adresată în lucrare?

Eficacitatea cuprinsului

- Oferă o sinteză clară a lucrării?
- Este clar divizat și formatat?
- Sînt titlurile secțiunilor și sub-secțiunilor scrise efectiv?

Eficacitatea abstractului sau sumarului executiv

- Este abstractul / sumarul executiv o reprezentare bună a lucrării?
- Conține toate caracteristicile necesare pentru a reprezenta lucrarea în modul cuvenit?
- Generează interes pentru a citi întreaga lucrare?

Eficacitatea introducerii

- Convinge introducerea și pregătește oare cititorul de a citi întreaga lucrare?
- Este problema de politică clar și convingător definită?
- Este declarația de intenție efectivă?

Eficacitatea elementului descrierii problemei

- Convinge descrierea problemei Dvs. cititorul că există o problemă urgentă?
- Ați inclus o descriere specifică a contextului și mediului actual de politică a problemei?
- Sînt toate aspectele suficient și efectiv argumentate și elaborate?
- Sînt sursele utilizate potrivit pentru a susține argumentele Dvs.?
- Sînt toate sursele secundare citate cuvenit și consecvent (conform convențiilor de citare preferate de editor)?
- Este informația prezentată clar în tabele și desene?

Eficacitatea elementului opțiunii de politică

- Demonstrează elementul opțiunii de politică publică că alternativa

aleasă reprezintă cea mai bună soluție pentru problema de politică publică?

- Este definită clar baza conform căreia Dvs. evaluați fiecare opțiune, adică cadrul de analiză?
- Sînt prezentate și evaluate toate alternativele posibile?
- Este poziția Dvs. asupra fiecărei alternative clar formulată și bine justificată?
- Toate sursele secundare sînt citate potrivit și consecvent (urmînd convențiile de citare preferate de editor)?

Eficacitatea concluziei și recomandărilor

- Identifică clar acest element derularea acțiunii pentru soluționarea problemei de politică publică?
- Oferă această secțiune simțul desăvîrșire a lucrării?
- Sînt recomandările clar scrise și practice după natură?
- Sînt recomandările ușor de identificat în text?
- Dacă cititorul ar fi citit doar introducerea și concluzia, ar oferi ele o imagine bună asupra lucrării?

Eficacitatea notițelor finale

- Ați urmat convențiile de citare preferate de editor, adică notițe finale sau notițe de subsol?
- Servesc toate notițele funcției de susținere a textului principal din lucrare?

Eficacitatea bibliografiei

- Ați inclus referințe bibliografice pentru toate sursele citate în lucrare?
- Ați urmat consecvent convențiile de citare preferate ale editorului Dvs.?

Eficacitatea anexelor

- Sînt anexele relevante și potrivite pentru susținerea lucrării?
- Sînt anexele folosite bine, anume, există în text o referință directă la fiecare anexă?

▪ *Revizuirea stilului proiectului de lucrare;*

Analizați claritatea, coerența și caracterul concis al proiectului.

Această etapă implică ameliorarea clarității, coerenței și caracterului concis în comunicarea mesajului cititorului. Semnificația acestor probleme este evidentă, de fapt, deoarece, deși lucrarea Dvs. poate să conțină un mesaj foarte important, el nu va fi înțeles clar de cititor dacă nu este prezentat și comunicat clar și succint. Ca rezultat, eficacitatea studiului de politică publică ca instrument de luare a decizie va fi serios strîmtorat. La această etapă de revizuire, este util să vă gîndiți asupra unei varietăți de cititori ai studiului Dvs.,

și să analizați activ cât de clar și înțelegător este pentru dînșii argumentul Dvs. și utilizarea conceptelor și terminologiei. Este foarte important să vă asigurați că coerența este stabilită în fiecare element și între diferite elemente ale studiului de politică publică. Analiza finală este legată de volumul proiectului: este comun ca primul proiect să fie mai voluminos, durează pînă veți face lucrarea Dvs. mai succintă care va ușura comunicarea cu cititorul și va satisface restricțiile de volum impuse, deseori, de editori.

Lista de control de scriere

Folosiți lista de control de scriere pentru a vă ghida analiza în editarea stilului:

- Prezența argumentelor într-o manieră directă și logică care este ușor de urmat și înțeles de o varietate mare de cititori (specialiști și ne-specialiști)?
- Structura lucrării este clară și ușor de urmat?
- Secțiunile și aliniatele reies logic unul din altul?
- Este ușor de localizat informația specifică în lucrare?
- Sistemul de titluri și sub-titluri ghidează cititorul clar și efectiv pe parcursul lucrării?
- Toți cititorii Dvs. vor înțelege limbajul și terminologia utilizată în lucrare?
- Puteți identifica și extrage cuvinte care nu comunică mesaj?

- *Revizuirea limbajului din proiectul de lucrare;*

În timpul elaborării primului proiect de lucrare, autorii nu analizează explicit adecvarea limbajului folosit pentru audiența vizată și subiectul analizat. Concentrîndu-se asupra problemelor substanțiale de conținut, autorii tind să facă erori de exprimare din neatenție sau uzuale care trebuie verificate. Manualele de stilistică sau cărțile de gramatică vă pot fi de ajutor în această situație, ele, deseori, conțin reguli prescriptive, și anume (evitați diateza pasivă) care sînt de o valoare limitată deoarece ele nu pot analiza scopul și contextul în care Dvs. utilizați anumite structuri de limbaj, spre exemplu scopul accentuării.

Cu toate acestea, trebuie să verificați cu mare atenție utilizarea limbajului în lucrare, cu o atenție deosebită pentru adecvarea contextului Dvs. Dacă găsiți prea multe greșeli de limbaj în lucrare, eficacitatea și claritatea în comunicarea mesajului dorit va fi întrerupt. Sînt, de asemenea, și consecințe negative de depunere a manuscrisului spre publicație care conține multe greșeli de exprimare, ca rezultat editorul va crede că autorul nu și-a îndeplinit partea de parteneriat pregătind adecvat proiectul pentru publicare. Mai mult ca atît, atunci cînd se ajunge la etapa de revizuire cu editorul,

Revedeți proiectul Dvs. din punct de vedere al greșelilor de exprimare.

este mai productiv pentru editor și autor ca revizuirea și editarea să se concentreze asupra problemelor substanțiale, decît asupra erorilor de limbaj.

Fiecare autor are necesitățile lui individuale referitor la utilizarea limbajului anumit, și trebuie să știți la care probleme de exprimare trebuie să atrageți atenția în momentul revizuirii lucrării. Unele din cele mai răspîndite probleme pentru autori legate de utilizării limbajului sînt discutate în lista de control în editarea folosirii limbajului din Anexa C și aceasta poate oferi un bun punct de pornire în etapa de revizuire. Pentru unele discuții mai desfășurate privind utilizarea limbajului, este util de consultat o carte bună de resurse de limbaj¹⁴.

▪ *Analiza tonului lucrării;*

Analizați cît de bine lucrarea Dvs. stabilește și menține tonul dorit.

Acesta este un aspect important în revizuirea manuscrisului și este strîns legat de etapa precedentă. Semnificația acestei probleme rezidă în faptul că lucrarea Dvs. reprezintă vocea și scopul de a angaja cititorul într-un dialog cu Dvs. pe marginea problemei discutate în lucrare. Astfel, lucrarea Dvs. trebuie să stabilească și capteze tonul pe care doriți să-l atingeți pentru a comunica efectiv mesajul Dvs. Trebuie să decideți tipul tonului pe care doriți să-l obțineți, spre exemplu, neoficial, formal sau profesional. Adicional adecvării tonului pentru audiență și publicație, trebuie să evaluați consecvența tonului, și anume măsura în care același ton este menținut pe parcursul întregii lucrări. Acesta este un aspect dificil în procesul de revizuire, dar abordarea de mai jos și întrebările ce urmează vă pot ajuta.

Lista de control de scriere

- Ce ton doriți să stabiliți în lucrare?
- Care sînt cuvintele cheie care descriu tonul dorit?
- Cîtind lucrarea, ea vă replică pe Dvs.? Puteți să vă auziți vorbind¹?

▪ *Recitirea și revizuirea întregii lucrări de cîteva ori;*

Corecția lucrării pînă nu este gata pentru depunere.

După ce ați revizuit elementele proiectului pentru anumite probleme, mulți autori se angajează în revizuirea multiplă a lucrării în întregime pînă cînd ei sînt mulțumiți de lucrarea finalizată în modul în care au dorit-o. Autorii adoptă un număr de abordări la această etapă: unii sfătuiesc ca lucrarea să fie lăsată pentru cîteva zile după care să vă întoarce la ea cu o nouă perspectivă, care ar putea ajuta la ameliorarea unor aspecte din lucrare omise în etapele anterioare de revizuire. Pentru a vedea mai clar lucrarea în întregime, este o idee bună să imprimați o copie a întregii lucrări și să lucrați pe versiunea pe hîrtie decît la computer. La fel ca și posibilitatea efectuării

¹⁴ Spre exemplu, Murphy (1994); Swan (1996); Vince (1994).

unor notițe în unele momente specifice din lucrare, unii autori cred că citirea în glas a versiunii pe hîrtie ajută la identificarea problemelor de stilistică și limbaj care pot fi omise cu ușurință în timpul citirii la computer.

- *Solicitarea colegilor să revadă lucrarea.*

După ce ați finisat propria revizuire a lucrării, este foarte bine să obțineți păreri și sfaturile altora care pot apărea pe marginea unor probleme noi, care pot veni cu unele sugestii utile și pot oferi multiple comentarii asupra lucrării Dvs. Dacă studiul de politică publică a fost o cercetare și /sau scrisă de o echipă, atunci alți membri ai echipei ar trebuie să fie contactați pentru comentarii. Dacă ați elaborat lucrarea de unul sigur, atunci este extrem de important să selectați atent recenzorii, dar să nu uitați că studiul de politică publică este un document complex și revizuirea necesită timp. Dacă este posibil, cereți sfatul unuia din membrii comunității de politică publică cu experiență în editare.

Cereți critică constructivă de la alți membri ai comunității de politică publică.

Pentru ca etapa dată a procesului de editare să fie productivă, nu trebuie să căutați laude de la colegi. Rezultatele cele mai benefice sînt atunci cînd cereți critică constructivă și sugestii concrete privind modalitatea de ameliorare a lucrării. Atunci cînd veți primi opiniile altora, este important să nu luați critica personal, dar să rețineți că recenzenții comunică opiniile lor față de lucrarea Dvs. și trebuie să analizați în mod serios aceste opinii și evaluați impactul sugestiilor asupra eficacității lucrării Dvs. și să revedeți lucrarea în modul respectiv.

Ciclul revizuirii ar putea continua la nesfîrșit, dar este foarte important să știți cînd trebuie să finalizați proiectul și să-l depuneți editorului. Este dificil să știți cînd exact trebuie să vă opriți, dar dacă ați finisat procesul de analiză minuțioasă cu multe etape și dacă sînteți încrezut că proiectul este finalizat, atunci sînteți gata să-l depuneți. Răspunzînd la următoarele întrebări vă va ajuta să evaluați timpul cînd trebuie să luați această decizie: credeți că ați îndeplinit adecvat rolul Dvs. în parteneriat privind pregătirea lucrării către o etapă finală?

6.3 Depunerea manuscrisului

După ce autorul a finalizat procesul minuțios de revizuire în multe etape și este mulțumit că studiul de politică publică este finalizat, următoarea etapă în procesul de revizuire este depunerea manuscrisului la editor. După cum a fost cazul cu structurarea și formatarea studiului de politică publică, ține de responsabilitatea autorului să urmărească instrucțiunile editorului privind depunerea documentului. Spre exemplu, dacă editorul solicită să depuneți manuscrisul în variantă electronică în

Depuneți manuscrisul în formatul solicitat de editor.

format A4, atunci este extrem de important să vă conformați acestei solicitări. Poate părea o problemă banală; cu toate acestea, corectorii lucrează simultan cu mai multe manuscrise și editarea lor este mai ușoară, dacă se lucrează într-un sigur format.

Fiecare editor are cerințele lui de depunere a manuscrisului, cerințele comune includ numărul de manuscrise solicitate, metoda de depunere (prin poștă sau prin e-mail), numele și adresa recipientului, data limită de depunere, formatul documentului (formatul de hîrtie, spațiere, mărimea literelor). Dacă nu ați primit îndrumările specifice de depunere de la editor, atunci este important să-l contactați pe editor pentru a-i cere aceste instrucțiuni. Deseori, nu este menționat în ghidurile de îndrumare, dar este o idee bună să includeți o scrisoare succintă împreună cu depunerea manuscrisului care ar susține nu doar manuscrisul, dar și relația dintre autor și editor.

6.4 Lucrul cu editorul înainte de publicare

Această etapă în procesul de editare are loc după luarea deciziei cu privire la acceptarea manuscrisului pentru publicare. Dacă manuscrisul este respins, autorul trebuie să ceară editorului o explicație pentru a înțelege mai bine motivul acestei decizii. Astfel, autorii pot învăța din experiență și probabil că vor revizui manuscrisul pentru o altă publicare. Este, de asemenea, important să nu se ia refuzul personal: există mulți factori care duc la respingerea unui manuscris și imposibilității parteneriatului de lucru dintre autor și potențialul editor.

Dacă manuscrisul unui autor a fost acceptat, atunci începe etapa finală ce duce la publicare. Următoarele puncte examinează acest proces din perspectiva ambilor parteneri.

- *Redactarea manuscrisului este un proces de colaborare*

Redactarea este un proces de colaborare de negociere menit să mulțumească autorii și redactorii.

Depunerea manuscrisului nu înseamnă că rolul autorului în procesul de publicare este finalizat. Această etapă este un proces de colaborare în redactarea manuscrisului pentru publicare și tipic implică un număr de indivizi, și anume redactorul, corectorul, recenzenții, și desigur că autorul. Rolul și implicarea fiecărui individ care revede lucrarea este destul de diferită, spre exemplu recenzentul tinde să fie expert în domeniul dat și oferă o părere asupra problemelor de conținut, pe cînd corectorii, de obicei, se concentrează asupra problemelor de limbaj, stil și ton. Procesul de redactare poate fi destul de lung, în dependență de factorii și numărul indivizilor implicați, timpul necesar pentru redactarea manuscrisului, calitatea percepută a lucrării, și discuțiile și revizuirea necesară pentru ca redactorul și autorul să fie mulțumiți. Redactorul are responsabilitatea de a asigura că toate lucrările publicate de organizația sa să fie de calitate cea mai înaltă și efectiv bine orientate spre cititori.

Autorul are responsabilitatea de a lucra cu redactorul pentru a asigura că produce o lucrare care va mulțumi necesitățile redactorului și care cel mai bine reprezintă autorul ca cel care a contribuit la comunitatea de politică publică.

- *Redactarea este un proces de negociere*

După ce revizuirea manuscrisului este finisată de un număr de indivizi, procesul de comunicare și negociere urmează pînă ce lucrarea este evaluată a fi la standardele la care ea poate fi publicată. După cum a fost și cazul cînd se solicitau opiniile colegilor asupra proiectului de studiu de politică publică, autorul trebuie să perceapă procesul de revizuire și redactare ca o posibilitate de dezvoltare. Procedura de redactare, la această etapă, variază conform editorului, și unii pot rezuma unele îndrumări pentru depunere. În caz contrar, autorul trebuie să ceară o sinteză a procedurilor. Poate să se întîmple ca redactorul să introducă schimbări în manuscrisul curent și / sau să propună comentarii și sugestii asupra tuturor aspectelor lucrării. Fiind informat despre aceste proceduri vă va ajuta să combateți sentimentul lipsei de control și proprietate asupra lucrării pe care o au, uneori, autorii. Ei nu au nici o obligație de a primi toate aceste sugestii sau să cadă de acord cu ele la propunerea redactorilor sau recenzenților. Cu toate acestea, recenzenții oferă o perspectivă mai actualizată asupra lucrării Dvs., ei sînt, de obicei, cu bune cunoștințe în materie și dedică timp și efort semnificativ în revizuirea unui manuscris. Știind acestea, este productiv de a analiza cu atenție motivul pentru care se fac aceste sugestii și de a evalua dacă și cum acestea pot îmbunătăți eficacitatea lucrării. Dacă autorul crede că sugestiile nu sînt binevenite, atunci este important să comunice și discute această problemă cu redactorul, și să convingă, prin explicații și argumente, de ce sugestiile și comentariile nu au fost acceptate. Dialogul va continua pe parcursul acestei etape, pînă cînd ambii parteneri nu vor vi mulțumiți și lucrarea nu va fi publicată.

7. Remarci finale

Elaborarea și editarea unui studiu de politică publică este o realizare semnificativă. În primul rând, dacă lucrarea Dvs. atinge acest scop, veți avea satisfacția de a fi contribuit semnificativ la soluționarea problemelor din contextul Dvs. local. În al doilea rând, prin participarea activă în comunitatea de politică publică, Dvs. nu elaborați doar la nivel personal sau profesional, dar și promovați comunitatea din regiune prin comunicarea lucrării Dvs. și experienței acumulate.

De fiecare dată când treceți prin procesul extins de elaborare și editare a unui studiu de politică publică, Dvs. vi se prezintă posibilitatea excelentă de promovare a cunoștințelor și capacităților Dvs. în toate aspectele procesului. Beneficiind pe deplin de aceste posibilități de învățare vă va ajuta să creșteți ca cercetător și autor, și, posibil că data viitoare, experiența de editare va fi și mai efectivă și eficientă.

Lista de control de planificare

Planificînd procesul de elaborare a următorului studiu de politică publică, analizați experiența recentă de elaborare și editare a studiului Dvs. de politică publică:

- Care aspecte ale procesului de cercetare, elaborare și editare a studiului Dvs. de politică publică au fost cele mai reușite?
- Ce dificultăți ați întâlnit în proces?
- Ce aspecte ale procesului le-ați considerat cel mai de încredere și care nu?
- Care sînt schimbările pe care le-ați introduce data viitoare pentru a spori eficacitatea procesului de elaborare a lucrării?

ANEXA A

Exemple de Introduceri

- *Introducerea la exemplul (i): „Decentralizarea fiscală: de la economia de comandă la cea de piață” (Bird, Ebel și Wallich, 1995);*

Schimbarea Guvernului nu înseamnă schimbarea sistemului, abia dacă este una din pre-condițiile acestuia. Schimbarea sistemului este un proces istoric care pare să necesite o perioadă lungă de timp.

Janos Kornai, Sistemul Socialist

O reformă dramatică are loc în Europa Centrală și de Est. Noi instituții și infrastructuri economice se creează pentru oferirea bazei unei societăți pluraliste, democratice și unei economii de piață bine funcționabile. Aspectul cel mai discutat din această reformă este privatizarea – trecerea de la economia de comandă la piețe liberalizate și agenți economici liberi. Un al doilea aspect, la fel de critic tranziției la economia de piață, este decentralizarea Guvernului.

Unele tipuri de structuri guvernamentale sub-naționale existau în majoritatea economiilor în tranziție în cadrul regimului socialist. Dar sistemele fiscale erau foarte centralizate, nivelul sub-național fiind o unitate administrativă sau un departament al centrului fără vreo responsabilitate independentă fiscală sau legislativă. Kornai (1992) stabilește fostul sistem socialist foarte detaliat. El relevă că acest studiu minuțios nu se referă atât de mult la existența administrațiilor sub-naționale de stat, menționând că ele erau strâns controlate, în toate privințele, de birocrăția centrală. Guvernele sub-naționale erau, în deosebi, unități decentralizate (sau oficii teritoriale) ale autorităților publice centrale și aveau foarte puțină autonomie financiară sau aproape deloc. Aceasta era valabil chiar și în țările de tipul Uniunii Sovietice (și Cehoslovacia) care formal erau numite „fedații”. Elaborarea politicilor era controlată și centralizată, autoritățile publice locale nu aveau putere independentă de decizie asupra impozitelor sau cheltuielilor – bugetele lor erau elaborate conform planului central.

Decentralizarea politică și fiscală extensivă este sub nivel în multe țări din Europa Centrală și de Est și în fosta Uniune Sovietică, din punct de vedere politic, această decentralizare reprezintă o reacție de jos spre controlul central extensiv din trecut, și este o încercare de sus a centrului de a promova privatizarea și a elibera situația fiscală constrânsă. Din punct de vedere economic, decentralizarea este motivată parțial de recunoașterea că este imperativ utilizarea resurselor publice mai eficient decât în

trecut. Supracentralizarea a caracterizat administrația publică a acestor țări, la fel cum a făcut și cu restul activității economice. Decentralizarea, dacă este proiectată și implementată corect, poate duce la oferirea unor servicii publice ameliorate.

Decentralizarea este dimensiunea cheie a tranziției naționale de la economia de comandă la cea de piață. La fel ca și tranziția economică, ea va necesita multe reforme, uneori dificile. Structura mecanismelor de impozitare și transferuri nu trebuie doar revăzută și responsabilitățile de cheltuieli în rîndul diferitor nivele ale Guvernului realiniat, dar trebuie modificate și opiniile cu privire la posibilitățile guvernelor.

Aceste reforme în derulare în finanțele sub-naționale și inter-guvernamentale sînt de o importanță considerabilă. Reforma inter-guvernamentală și consolidarea guvernelor sub-naționale (intermediare și locale) este esențială pentru susținerea sectoarelor publice și private în dezvoltare. Partea guvernelor sub-naționale în creșterea activității în sectorul prestării de servicii publice în majoritatea economiilor în tranziție, ca activitate a Guvernului central, nu este susținută și guvernele sub-naționale preiau responsabilitatea pentru multe din serviciile prestate anterior de Guvernul central. În Rusia, cheltuielile din bugetul sub-național luau 38,6% din bugetul național consolidat în 1992 și 42,9% în 1993. Și cheltuielile autorităților publice locale ca procent al cheltuielilor consolidate ale Guvernului în Ungaria se ridicau de la 22,3% în 1988 la 30,4% în 1993 (vezi tabela 1.1). Structura relațiilor inter-guvernamentale este strîns legată de problemele critice de politică, așa ca: mobilizarea eficientă a resurselor, privatizarea, siguranța socială, și stabilizarea. Spre exemplu, în sfera fiscală, reforma impozitelor, controlul deficitului, finanțele inter-guvernamentale sînt intercalate: dacă unul din aceste elemente este elaborat slab, toată structura fiscală poate fi compromisă. Similar, dacă scutițiile stabilite în baza aranjamentelor inter-guvernamentale sînt vicioase, păstrarea dominației centrale sau subminarea dezvoltării piețelor private, dezamăgirea în urma procesului de reformă pot să se stabilească din nou amenințînd democrația și economia de piață.

- *Introducerea exemplului (ii): „Competiția deschisă, Transparență și Imparțialitate în autoritățile publice locale în contractarea serviciilor publice” (Baar, 2001);*

Contractarea și privatizarea prestării serviciilor publice de bază, inclusiv operarea încălzirii în județ, serviciile de aprovizionare cu apă și serviciile de canalizare; colectarea deșeurilor; întreținerea parcurilor și drumurilor este larg răspîndită în Europa Centrală și de Est și este în creștere predominantă. O astfel de privatizare a sferei prestare serviciilor are loc prin intermediul contractelor de scurtă durată, contractelor cesionale de lungă durată și / sau reducerii facilităților serviciilor publice.

În Europa Centrală și de Est, autoritățile publice locale sînt și mai dependente de procesele de contractare și privatizare decît în Europa de Vest. În timp ce Guvernele din Europa de Vest pot, în general, obține capital la unele rate de dobîndă mai mici, decît companiile private, pentru a subvenționa sistemele lor, în Europa Centrală și de Est are loc inversul – autoritățile publice locale sînt dependente de capitalul din exterior pentru ameliorări de capital. Mai mult ca atît, autoritățile publice locale din Europa Centrală și de Est sînt sub presiunea de a-și actualiza serviciile de aprovizionare cu apă și canalizare pentru a întruni standardele de aderare la Uniunea Europeană. De asemenea, sînt presați să înnoiască sistemele de încălzire ale județelor pentru a reduce povara financiară substanțială a acestor prestații.

Modalitatea de contractare și privatizare a serviciilor va determina costurile ulterioare ale serviciilor de bază care au un impact semnificativ asupra bugetelor gospodăriilor și aceasta va determina proprietatea ulterioară și controlul substanțial al activelor publice.

Scopul acestui capitol este de a adresa problemele de bază legate de utilizarea proceselor de licitație competitive, transparență și imparțialitate în contractarea serviciilor publice în Europa Centrală și de Est și de a prezenta discuții comparative ale practicilor din UE și alte țări. Acest capitol examinează practicile de contractare în cele patru țări din Europa Centrală și de Est (Republica Cehă, Ungaria, România și Slovacia) și oferă discuții comparative ale practicilor din Europa de Vest și SUA. Este bazat pe o îmbinare de interviuri și cercetare și este subiect al protestelor privind obținerea unor informații exacte privind legislația din Europa Centrală și de Est, păreri divergente sînt prezentate despre practicile care prevalează și informația privind practicile curente nu au fost colectate într-o bază sistematică.

Problemele discutate sînt:

- (a) aplicabilitatea legilor cu privire la achiziție și alte prevederi ce necesită proceduri competitive pentru selectarea contractorilor;
 - (b) accesul public la contracte și informație este considerată în procedurile de stabilire a prețurilor. (libertatea informației);
 - (c) cerințele de imparțialitate și prevenire a conflictelor de interese în selectarea contractorilor.
- *Introducere la exemplul (iii): „Între Apreciere Activă, Aprobare Pasivă și Retragere Dubioasă” (Swaniewicz, 2001);*

Comparînd opiniile cetățenilor și implicarea lor în reformele autorităților publice locale în Republica Cehă, Ungaria, Polonia și Slovacia pare a fi o modalitate corectă. Aceasta se datorează reformei de decentralizare care a fost introdusă în toate

cele patru țări una după alta și într-un mediu similar. În Polonia, Actul cu privire la Autoritățile Publice Centrale a fost aprobat de Parlament în martie 1990 și a fost urmat de alegerile locale din mai. Primele alegeri democratice locale în alte trei țări au fost organizate nu cu mult mai târziu – între octombrie și noiembrie 1990.

După o decadă de tranziție politică, se merită de analizat nivelul în care aceste reforme au schimbat structura socio-politică a acestor țări. Ele au fost trăite și apreciate de populația locală sau majoritatea cetățenilor apreciază autoritățile publice locale ca irelevante sau / și inefective? În mod vădit, reforma autorităților publice locale în toate patru țări are multe similitudini, dar demonstrează și multe diferențe¹⁵.

Din punctul de vedere prezentat în această carte, două din cele mai importante diferențe au fost metodele de revizuire politică a teritoriului, și filozofia generală de ghidare a autorităților publice locale în noile lor statute legate de această divizare.

În toate cele patru țări, unitățile tradițional mici ale autorităților publice locale au fost fuzionate pe parcursul anilor 1960 și 1970. Aceste fuziuni, fiind rezultatul unei păreri răspândite în economiile de administrare și prestare servicii, au fost introduse în regimurile foste comuniste fără consultări reale cu cetățenii lor. Nu este surprinzător faptul că aceasta era, deseori, privită drept ceva forțat și arbitrar.

După prăbușirea sistemului comunist, tendința a fost revăzută rapid în Republica Cehă, Ungaria și Slovacia. Dar nu și în Polonia. Ultima națiune – în pofida creșterii neînsemnate a numărului autorităților publice locale – a decis să mențină sistemul teritorial consolidat la cel mai mic nivel (și anume municipiu). În celelalte trei țări, aproape fiecare comunitate, indiferent de mărimea acesteia, a decis să-și declare propria autoritate publică locală. Deși nu a existat niciodată o politică formulată deschis, conștientă susținând fragmentarea, politicienii cehi și ungari au permis acestei tendințe spontane să crească în timp. În Polonia, orice presiune ce venea „de jos în sus” pentru divizarea municipalităților mici nu a fost atât de puternică. Guvernul central, de asemenea, părea destul de determinat să nu permită fragmentarea teritorială. Rezultatul acestui proces este prezentat sumar în Tabela 1.

Tabela 1 Mărimea Guvernelor municipale în țările analizate

	Mărimea medie a populației	Proporția guvernelor locale sun 1,000 populație
Polonia	15,500	0%
Ungaria	3,330	55%
Slovacia	1,850	68%
Republica Cehă	1,700	80%

Sursa: T. Horvath (2000), G. Peteri (1991)

¹⁵ Pentru mai multă informație privind comparația reformei de decentralizare în cele patru țări analizate o puteți găsi în exemplul Baldersheim et al. (1996).

Unul din motivele care a cauzat aceste diferențe direcționale în organizarea teritorială a autorităților publice locale a apărut, în mare măsură, din diferențele filozofice adânci ale rolului autorităților publice locale în statul modern. Aceste diferențe și modelul ce explică impactul asupra modului de comunicare dintre autoritățile publice locale și cetățeni sînt descrise mai jos.

- *Introducere la exemplul (iv): „De la unitar la pluralism; Politica bine acordată a minorităților din România” (Horváth și Scacco, 2001);*

1. Introducere

România prezintă un caz fascinant pentru studiul managementului comunităților multi-etnice. Minoritățile etnice cuprind mai mult de 10% din populația totală. Cel puțin șaisprezece diferite grupuri minoritare pot fi identificate, prezentînd o varietate mare de profiluri culturale, politice și demografice. Grupurile minoritare din România se bucură de diferite niveluri de integrare socială, politică și economică. Aceste grupuri distincte au angajat diferite strategii politice și au urmărit scopuri de politică divergente în perioada post-comunistă. O analiză a acestei diversități poate accesa problemele particulare întîlnite de minoritățile din România în încercarea lor de a reproduce identitățile lor culturale și etnice.

Acest capitol prezintă argumentul că în lucrul cu problemele legate de minorități, politicienii din România trebuie să recunoască diferențele importante culturale, politice și demografice care există în diferite grupuri minoritare. În politică și în practică, guvernul central a eșuat să facă acest lucru, într-o măsură oarecare, și, în loc, a încercat împreuneze întrebările și problemele puse de aceste diferite grupuri. După cum va demonstra și această lucrare, acest fel de abordare-politică unitară este inoportună dat fiind complexitatea etno-culturală. Este necesară o abordare mai sensibilă – una care ia în considerație pluritatea necesităților și cerințelor minorităților din România.

Sugerăm utilă evidențierea a cel puțin trei tipuri de grupuri minoritare în România în baza următoarelor atribute: mărimea, concentrația (densitatea) pe teritoriu, gradul de mobilizare politică, obiective politice, statutul istoric și statutul socio-cultural. Cele trei tipuri identificate în analiza noastră sînt: (1) minoritatea maghiară, (2) grupurile minoritare „mai mici” (compuse din mai puțin de 100,000 membri), inclusiv Nemți, Ucraineni, Lipoveni, și alții, și (3) Romii. Construirea acestei tipologii, pe care o vom argumenta, poate fi utilă pentru politicieni la nivelurile locale și centrale ale autorităților publice în adresarea problemelor legate de managementul comunităților multi-etnice din România.